

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Akning.

Norge er vintersportens land fremfor noget andet; ikke noget sted paa jorden findes slike herlige akebakker eller slikt naturskjönt og prægtig skiterræng. Paa billedet viser tegneren os den glade ungdom i fuld fart i en sving i bakken.

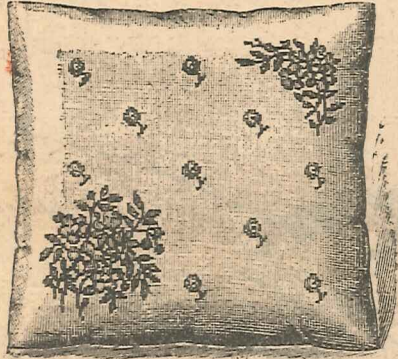

Hvad der interesserer damene.

Pute med korsstingbroderi.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

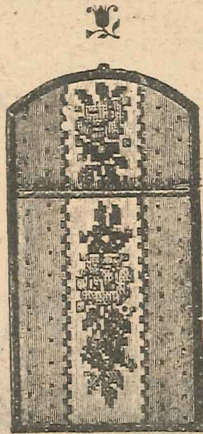
Den dekorative pute er 45 cm. stor i kvadrat og pyntes paa forsiden med et meget dekorativt korsstingbroderi som syes paa sandfarvet korsstingsstof (java, aida- panama- eller kongresstof); i det ene hjørne er der en stor, i det modsatte en liten blomsterbuket, og paa bunden er strødd enkelte blomster. Til broderiet anvendes perlegarn eller glans-

Bill. 1. Pute med korsstingsbroderi (45 cm. i kvadrat). Hertil hører typemønstret bill. 2.

garn i de kulører, som er angit i tegnforklaringen til bill. 2, der viser typemønstret, hvorefter der broderes. I den store buket er de tre nederste blomster rosa, de to øverste lyslila, og de øvrige alle gule i midten, knopene er mørklila, stilkene brune og blade grønne. Den mindste buket har to blekrøde og en lila blomst, ellers

stemmer de overens med farvene i den største buket. Strøblomstene er mørklila og gule i midten.

Bill. 3. Børsteholder med korsstingsbroderi. Hertil hører typemønstret bill. 4.

Børsteholder med korsstingsbroderi.

(Hertil hører bill. 3 og 4.)

Til denne nydelige børsteholder kan man udmerket godt anvende rester af klæde, filt eller forskellige korsstingsstoffer, likesom man kan benytte garurer til broderiet. Børsteholderen ser f. eks. nydelig ud,

sammensat af lyst og mørkt sandfarvet, lys- og mørkegrønt eller lyst og mørkt graublåt stof, og man sætter da sammen stoffene under de smalle border. Bruges aida-, panama-, kongres- eller java-stof, vil det passe at 3 korssting fylder 1 cm. Naar man syr paa glat stof, hvis traader ikke kan tælles, traader man kanava over det, broderer paa dette gennem stoffet under det og trækker

efterpaa kanavatraadene ud, saa broderiet kommer til at staa direkte paa stoffet. Til broderiet paa bakkvæggen benyttes typemønstret bill. 4 ned til streken, og naar det er færdig, spændes det paa en 32 cm. høj, 17 cm. bred papplade, som arrunderes ovenpå og føres paa vrangen. Det broderede stykke, som danner børstevæskan, maa være 21 cm. højt, 28 cm. bredt, og efterat broderiet er sydd (likeledes efter bill. 4, men nedenfor streken), forsynes det med for. Siderandene sys derefter fast paa bakkvæggen, idet stoffet ordnes i et læg ved siderne, saa bredden kun blir 17 cm. og disse læg føies saa med ind ved den nederste tverkant. Ovenpå presser man bare læggene, men syr dem ikke fast, saaledes at aapning kan utvides mer. Man kanter alle ytterkanter med en 1 cm. bred lisse eller et silkebaand og anbringer en ophængsring ovenpå mellem ytterstoffet og foret.

Kulørene i det nydelige blomstermønstret ses i tegnforklaringen til bill. 4.

Smal blonde, der hekles paa tværs.

(Hertil hører bill. 5.)

Man hekler denne stærke blonde, som er let og hurtig at udføre, paa tværs i 12. opslatte 1. (luftmasker).

1. række: 2. st. (stangmaske eller pinde) i den fjerde- og femtesidste 1., 2 l., 1 f. m. (fast maske) i den næstnæste 1., 2 l., 1 st. i den næstnæste 1., 2 l., 2 ved 5 l. adskille st. i den tredjennæste 1., 3 l., arbejdet vendes.

2. række: 8 st. om de sidste 5 l., 1 st. i den næstnæste st. 3 l., 1 st. i den følgende st., 2 st. i de næste 2 m., 3 l., arbejdet vendes.

3. række: 1. st. i den næstsidste st., 1 st. i den følgende m., 2 l., 1 f. m. om midten av de næste 3 l., 2 l., 1 st. i den følgende st., 2 l., 2 ved 5 l. adskille st. i den femtenæste st., 3 l., arbejdet vendes.

Man gjentar nu videre 2. og 3. række.

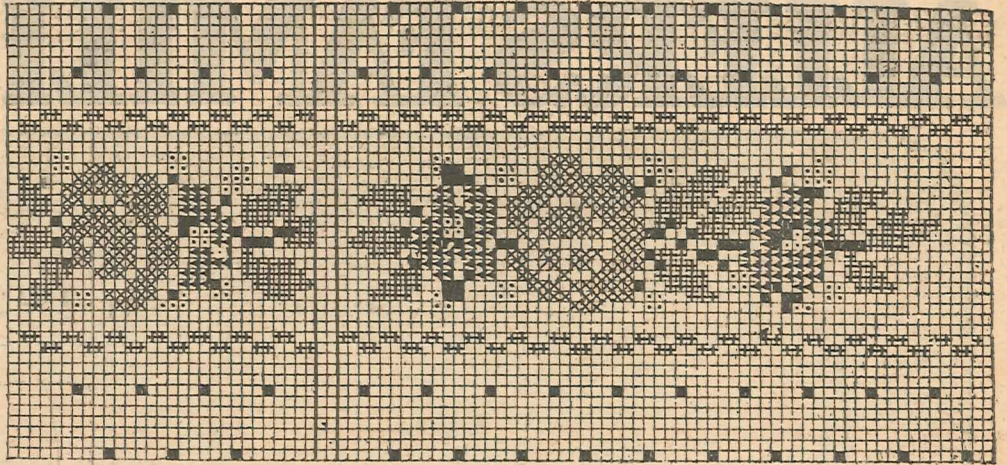
Smal, heklet blonde til linned lømmetørklær, kraver og lignende.

(Hertil hører bill. 6.)

Blonden ser nydelig ud som afslutning av de nævnte vaskesaker og hekles med fint helegarn (nr. 70 eller 80) paa følgende maate: 10 l. (luftmasker), 1 st. (stangmaske eller pinde) i den 4. opslagsmaske, 1 st. i den følgende 1., 1 h. (halv) st. i den næste 1., 1 f. m. i den 1. opslagsmaske, 14 l., 1 st. i den 8. av de 14 l., 1 st. i den 7. l., 1 h. st. i den 6. l., 1 f. m. i den 5. l., 14 l., man gjentar videre fra 4. til blonden er tilstrækkelig lang.

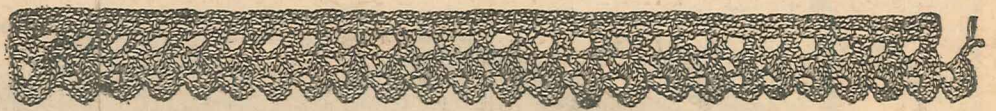
Ved den øverste rand hekles altid avvekslende 4 f. m. om 4 l. og 1 f. m. i 1 f. m.

Ved den nederste rand: Om hver randbue, bestaaende av 6 l., hekles 1 f. m. og 3 picots (til hvert picot hekles 3 l. og 1 f. m. i den 1. l.). Imellem picotene hekles 1 f. m. om de 6 l. og likeledes efter det sidste picot.

Bill. 4. Typemønstret til børsteholderen bill. 3.

Forklaring af Tegneene: ⊠ rosenrød, ⊕ grøn, ● sort, □ gul, ◻ blå.

Bill. 5. Smal blonde, heklet paa tværs.

Bill. 6. Smal, heklet blonde til linned, lømmetørklær, kraver etc.

Bill. 2. Typemønstret til den broderede pute bill. 1.

Forklaring af Tegneene: □ lys lila, ■ brun, ◻ gul, ◻ lysrød, ◻ mørkerød, ◻ mørk lila, ⊗ grøn.

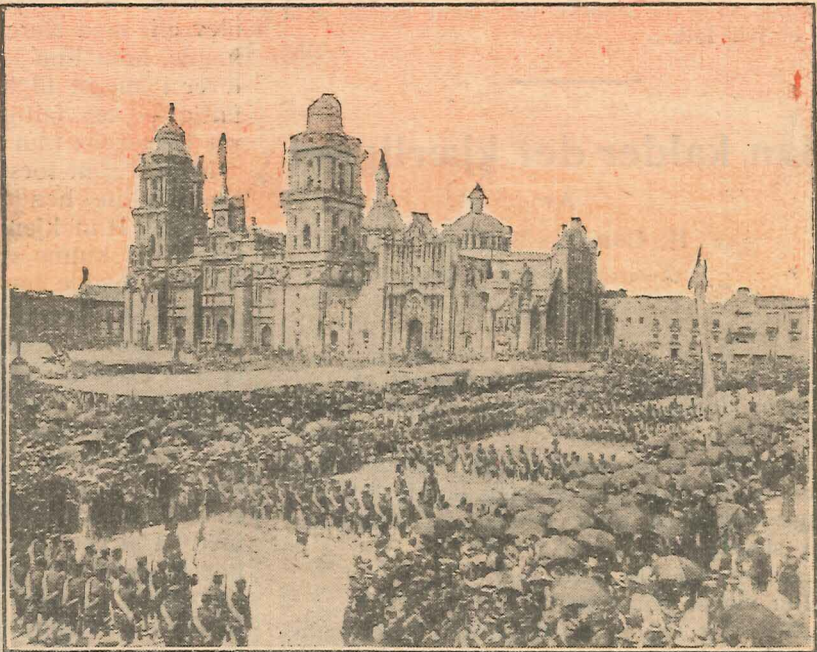

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 8

19 februar 1920.

44 aarg.

Paa Meksikos domkirkeplads naar landets frihetsfest feires.

I bakgrunden ses den store domkirke fra spaniernes tid, og over pladsen marsjerer troppene med faner og musik — Efter fotografi.

I solskinnets og revolutionenes land.

(Se hosstaaende billede.)

Hvert aar i september maaned naar solskinnets er skarpest, heten overvældende, luften blytung, feirer Meksiko aarsdagene for sin frihet og selvstændighet. Men i disse sidste aar har festene været endnu større og pragtfuldere end tidligere, for i 1910 var det hundreaaret for at presten Hidalgo Miguel y Castillo første gang reiste oprorsfanen mot spanierne, og da frihetskampen varte til 1821, har man altsaa hat 9 aar og har endnu 2 aar igjen til at feire de mange mindedager fra den lange krig.

Meksikanerne som ikke fornægter sin spanske avstamning er folk som liker at feste og elsker farver, lys, musik og dans. Naar paa uavhengighetsdagen troppene marsjerer i procession over domkirkepladsen i hovedstaden Meksiko, er det et orgie av farver, man har for øie. I bakgrunden ligger den vidunderlige hvite domkirke. Den er saa blændende hvit, at den næsten gjør ondt i øinene i solskinnets. Over den ligger som et tak den likesaa hvite himmel. Men mot alt dette hvite skriker farvene som trompet-signaler. Fra kirken og regjeringsbygningen hænger ut de grøn-rød-hvite flag, soldatene er i lyseblaa eller græsgrønne, høirode eller gule uniformer, bannerne vaier i mange kulører, damene bærer spraglete dragter, og over mængdens hoder ser man parasollene som blomster i en eng i alle de kulører en maler har paa sin palet. For meksikanerne elsker parasoller og det er ikke bare

Meksikanerne feirer sin frihetsfest paa domkirkepladsen i hovedstaden Meksiko.

For et nordisk øie ser det ut til at være en skyllende regnveirsdag med alle paraplyer oppe. Men andre land, andre skikker; det er stekende solskin og i Meksiko bruker baade herrer og damer parasol. — Efter fotografi.

damene som bruker dem. Selv en ældre kreol med en hud saa brun som garvet hanskeskind slaar sin parasol op mot solen. Mellem soldatene avdelinger kommer generalerne, foran generalene gaar musikkorpset med messinginstrumenter som lyner i solen, og overallt hvor soldatene — halvindianere og mulatter er i flertal blandt dem — kommer frem, jubler folkemængden, kanske mer av glæde over farvene, musikken, al denne fryd for øiet og øret, end av egentlig begeistring over disse farvede tropper, som saa ofte bare blir et redskap i en ærgjerrig generals hænder til at skape revolution.

Slik feirer meksikanerne mindedagene for de kamper som for hundre aar siden gjorde dem til et frit folk.

Man kalder det kjærlighet.

Av

H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Pia for sammen og saa forbauset ut.

„Min stedmor? Lever hun endda?“ stammet hun.

Der kom et sælsomt glimt i Lianes øine. Hun hadde nok ant, at man hadde latt den unge komtesse være ganske uvidende om sin stedmors skjæbne.

„Aa — vet De ikke det?“

Pia rystet paa hodet.

„Nei, jeg vet intet, slet intet om hende; man har aldrig talt til mig om hende.“

„Ak, det stakkars menneske — man har ikke engang villet unde hende at bli mindet av Dem! Og dog har hun ofte sittet vaakende og beskyttende ved Deres lille seng som en rigtig mor. Det vet jeg fra hende selv. Det vilde gjøre hende meget ondt, hvis hun hørte det; ti hun elsket Dem som sin egen datter.“

Pias bløte hjerte trak sig smertelig sammen. Hendes øine fylldes med taarer.

„Aa, hvor det gjør mig ondt at jeg ikke har visst noget om hende. Jeg trodde jo hun var død likesom min mor.“

„Nei, hun er ikke død, selv om hendes hjerte er knust. Hun lever i forvisning og er meget ulykkelig.“

Lianes stemme lød saa indsmigrende og beuarende i Pias øren. Hun ante intet om det uværdige bedrageri som utøvedes mot hende:

„I forvisning?“ mumlet hun dypt bevæget. „Hvem har da forvist hende?“

„Deres far, komtesse.“

Pia strøk sig over øinene og stirret ængstelig paa den skjønne kvinde i det elegante, forførende kostyme.

„Min far? Men hvorfor det — hvorfor?“ spurte hun heflig.

„Hvorfor? Ja, hvorledes skal jeg forklare Dem det — hvorledes skal jeg gjøre Dem det begripelig? Fordi hun maatte volde ham sorg, mot sin vilje. Hun var blitt hans hustru

— som et halvt barn, der hverken kjender kjærligheten eller livet. Og da hun begynte at lære begge deler at kjende — da var det forsent. Men hun kunde ikke beseire sit hjerte, og det stakkars hjerte vendte sig til en anden. Hun kjæmpet længe forgjæves mot denne kjærlighet, som jo var en synd, men som dog Vorherre selv hadde lagt i hendes hjerte. Og en dag fik hendes mand vite at hun elsket en anden — og da jaget han hende ut av sit hus — i forvisning. Han hadde jo ret til at være ubarmhjertig. Men Deres stedmor var allikevel meget at beklage. Hun var en fattig pike da hun blev gift med Deres far, og da han forstøtte hende, kom hun til at lide bitter nød. Hun lever i meget ulykkelige forhold og er saa fattig — saa fallig, komtesse, at hun ikke vet hvorledes hun skal friste livet.“

Pia sat som forstenet. Alt det hun hadde hørt, fyldte hende med skræk og medlidendhet. Hun kjendte endnu for litet til livet til at kunne danne sig en mening om det hun hadde hørt.

„Men det vet min far sikkert ikke. Han er saa god og høisindet, selv om han alltid er saa alvorlig og sørgmodig. Jeg har hittil alltid trodd at hans sørgmodighet var en følge av hans daarlige ben; men kanske staar hans tungsind snarere i forbindelse med det De har fortalt mig. Eller — aa, min Gud — hvor altsammen er skrækkelig — jeg kommer til at tænke paa — at — ja — der er nogen som har skutt ham i knæet — et slet, ondt menneske — men nei — det vil jeg ikke tale om — ikke tænke paa — nei. Og — hvis min stedmor er i nød — hvorfor har hun saa ikke meddelt far det? Det har han ikke villet — sikkert ikke.“

Fru Brinken var blitt blek da Pia snakket om farens knæ. Hun maatte beherske sig med magt.

„Ak — hun er ikke mer hans kone — hun er skilt fra ham.“

„Men allikevel vil han sikkert ikke at hun skal lide nød. Det skulde hun da meddele ham.“

„Hun har engang skrevet til ham, men brevet kom uapnet tilbake. Han vil ikke ha noget mer med hende at gjøre.“

Pia skav av sindsbevægelse.

„Aa, da vil jeg skrive til papa — men nei — det tør jeg ikke. Vor husholderske sier at papa blir saa ophidset at han blir syk hvergang der blir talt om det. Nei — det tør jeg ikke. Dersom jeg bare kunde hjelpe selv — men jeg har ingen penge — ihvertfald ikke nok. Men kanske — kanskje kan

jeg skaffe penge — men det vil være en kort tid —“

Pia tænkte paa Hans Rif. Han maatte hjelpe.

Fru Liane tok hendes haand.

„De kjære, snille pike, hvis Deres stedmor kunde høre dette, vilde hun graate av glæde. Men det arme menneske er ikke hjulpet med en liten sum — ellers — hadde jeg selv hjulpet. Jeg er desværre ikke rik nok til at hjelpe hende grundig, selv om jeg kan gjøre litt for hende. Jeg har allerede tænkt paa at jeg engang vilde forsøke at skildre den stakkars kvindes nød for Deres far. Jeg vil kanske kunde finde de rette ord, uten at ophidse ham for meget. Jeg kjender jo hele den triste historie. Men jeg kjender ikke rigtig Deres fars adresse.“

Pia rettet sig hastig op.

„Den kan jeg gi Dem, kjære frue.“

„Ja, vil De det?“

„Med fornøielse.“

„Hvor snil De er, komtesse. Vent litt — her staar jo et skrivebord — der finder vi sikkert et stykke papir. Vær saa snil at skrive adressen for mig rigtig utførlig og tydelig, saa brevet ikke kommer i gale hænder.“

Hun sprang op og traadte hen til grevindens skrivebord. Pia fulgte hende beredvillig. Fru Liane hadde med sine skarpe øine opdaget noget brevpapir som laa i en æske. Hun tok en konvolut.

„Vi stjæler en konvolut fra grevinden, i veldædig øiemed,“ sa hun spøkende. „Vær nu saa snil at skrive adressen paa den.“

Uten mistanke skrev nu Pia sin fars adresse paa konvolutten, som paa baksiden bar Grevinde Egbergs forbokslaver og vaaben.

Liane Brinken gjemte den derpaa omhyggelig i sin haandvæske.

„Det er vist bedst, kjære komtesse, at De ikke taler til grevinde Egberg om vor samtale. Deres far vil kanske ikke like at De taler om det. Fru grevinden er vel ikke beslegtet med Dem?“

„Nei — vi staar bare i venskapsforhold til hende.“

„Ja, men denslags ting skal helst bli i familien — ikke sandt? Jeg skal saa snart som mulig skrive til Deres far.“

Pia grep pludselig ængstelig hendes haand.

„Aa nei — jeg ber Dem — vent endnu nogen dager — jeg vil først prøve om jeg ikke selv kan skaffe penger uten at foruroilige papa. Han er jo saa alene — jeg er saa bekymret for ham!“

„Det skal De ikke være, kjære komtesse.

Hvis De ønsker det, skal jeg vente med at skrive, indtil De mener at jeg kan gjøre det uten at volde ham uro,“ sa hun elskværdig. Men i hendes øine var der en sælsom, funklen- de glans.

Hun trodde ikke paa at komtesse kunde skaffe penger nok, og det faldt hende slet ikke ind at vente med at utnytte den chance, som Pia med den beskrevne konvolut hadde lagt i hendes hænder.

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering.

Her-re, Gud Fa-der, du vor høi-ste Trøst! Du er vor Glæ-de og vor Lyst; Vor Bøn lad komme

for dig ind: O, spar os, og for-lad os al vor Synd! Mi-skun-de dig o-ver os!

Kriste, Guds Søn, vor Vei og sande Lys,
Du Hyrde god til Himlens Hus,
Du alle Kristnes Liv og Raad,
Til Sælghed os given, men forsmadt!
Miskunde dig over os!

Herre, Gud Helligaand! I Evighed
Vær hos os, og vor Sjæl'bered,
At Gud vi søge, Naade faa,
I vore Synder lad os ei forgaal!
Miskunde dig over os!

Hun satte sig atter ved siden av Pia og passierte rolig videre. Men den unge pike skjænktes liten opmerksomhet til det hun sa. Hun maatte hele tiden tænke paa sin stedmor og det som hadde bevæget hendes far til at forstøle hende.

„Hvor bor min stedmor?“ spurte Pia pludselig.

„Aa — langt herfra — i Nordtyskland,“ svarte fru Liane uten forlegenhet.

I samme øieblik stak baronesse Hilde Linden hodet ind av døren.

„Naa, der er du, Pia! Herta og jeg har lett efter dig alle steder i huset. Herta er netop gaat op paa dit værelse for at se efter dig der. Alle mennesker spør efter dig, og din elskværdige tante Marie ser sig aldeles raadvild omkring efter dig. Grev Go'da er allerede kommet med det forslag at vi skal holde klapjagt efter dig.“

Pia sprang lettet op. Venindens glade ansigt virket befriende paa hende efter denne høitidelige samtale med fru Brinken.

De tre damer gik nu tilbake til mottagelsessalonen. Pia blev mottatt med spøkefulde bemerkninger, og fyrst Irkan traadte hurtig bort til fru Brinken.

„Jeg begyndte at bli ræd for at De var kjørt tilbake til hotellet, ærede frue,“ sa han med synlig sindsbevægelse.

Hun saa koldt paa ham.

„Del agter jeg at gjøre nu, Deres høihet.“

Og henvendt til Brinken som stod i nærheten tilføide hun:

„Kjære svoger — jeg vilde gjerne kjøre hjem.“

Brinken gik for at be en tjener hente vognen.

Fyrsten traadte tæt hen til Liane.

„Er De sint paa mig, kjære, ærede frue?“ Han møtte igjen det kolde blik.

„Sint? Men hvorfor det, Deres høihet? Del har jeg jo ingen grund til.“

„Jo — jeg har været en dumrian — Liane.“

Hun kastet med en stolt bevægelse hodet tilbake. For etpar dager siden vilde denne imøtekommethet av fyrsten ha frydet hende. Men idag forekom den hende pinlig. Og hun hadde bare den tilfredsstillende at kunne straffe ham, fordi han hadde villet trekke sig tilbake fra hende. Dertil merket hun ogsaa at netop hendes kulde gjorde indtryk paa ham — og det var godt for alle tilfælders skyld. Hendes plan vedrørende grev Bøkeholm kunde mislykkes. Og desuten — endnu engang kunde hun jo spille den samme komedie som hun hadde spillet overfor Hans Rif. Kanske kunde hun erhverve sig en god sum penger før hun forsvandt fra den store verdens skueplads. Hittil hadde hun hat held med sig og hadde ikke møtt nogen av sine ofre. Og bare overfor baron Rif var det tildels mislykkes for hende. Men da hadde de ogsaa været uforsigtige og snakket for aapne vinduer. Og selv om hun skulde møte et av sine ofre igjen — saa hadde det

Paa St. Martins-kirkens ruiner i Ypres. Indskriften paa skiltet anmoder turistene om ikke at ta med nogen sten fra ruinene.

Delte er alt hvad der er tilbake av klædesbasarene og av den vakre St. Martin-kirke i Ypres i Belgien: Ruiner, murbrokker, og mellem murene grov vilde blomster. Der kan vel aldrig bli tale om at gjenopbygge de gamle, vakre bygninger. De blev bygget op i løpet av aarhundreder og blev skutt ned paa faa uker, og hvor tid vil vel hverken ha raad eller tid til at bote paa ulykken eller gjenoprette det tapte. Hvad der nu er tilbake maa bli staaende som en relikvie over det som er tapt, som et sorgelig minde til eftertiden om vort slegteds frygtelige synder mot freden og kulturen. Ruinene skal bevares som de nu er. Imidlertid kommer der jo stadig mange turister til Ypres som til andre av de egne der blev herjet under krigen, man venter endnu fler til sommeren, og turister har jo alle den kanskje tilgivelige feil at de gjerne vil ta en erindring med sig hjem. Kanske er det bare en klump med kalk, et stykke sten eller mur, men hvis der er titusener som gjør det, vil det allikevel merkes. Engvænderne som laa her i Ypres hadde forutset dette, og de har derfor paa St. Martins-kirkens grund, midt i ruinene, anbragt et skilt, paa hvilket man anmodes om ikke at medta noget. Der staar: „Dette er fredlyst grund. Ingen sten maa tas bort fra denne kirkeplads, som er alle civiliserede nationers arv.“ De turister som kommer hit, vil vel bli saa grepet av alvoret og sorgen, at de gir den engelske kommandant ret og nøier sig med at betrakte ruinene. Disse vil sikkert gjøre et saa dypt indtryk paa alle, at man aldrig vil glemme det og i selve mindet vil ha erindring nok. — Originaltegning av S. Eduards. Enereproduktionsretten for Skandinavia erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

allesammen været rike folk, som ikke vilde merke tapet av en slik sum, og som nok vilde vogte sig for at fortælle at de var gaat i fælden.

Denne vishet hadde hittil gjort Brinken og hans kone saa sikre at de med en viss ro alter og alter vovet sig ind igjen i de fashionable kredser.

„Jeg visste ikke, Deres høihet, at jeg har git Dem nogensomhelst ret til at kalde mig ved fornavn,“ sa Liane skarpt.

„Vær ikke grusom, kjæreste.“

„Ikke grusom, Deres høihet, men for stolt til at la mig leke med et er forgodtbefindende. Godnat.“

Dermed lot hun ham slaa og tok hastig avsked med grevinde Egberg.

Saa gik hun bort ved Brinkens arm.

Da de sat i vognen, sa hun sterkt bevæget til sin mand:

„Nu har jeg fyrst Irkan der hvor jeg vil ha ham. Nu kan jeg bestemme, naar han skal uttale det bindende ord.“

Brinken tok hendes haand og kysset den.

„Saa gjør det, Liane. De seks tusen kroner rækker ikke langt.“

„Bare gi mig nogen dagers frist. Jeg vil først straffe denne høihet ordentlig, fordi han vilde forsmaa mig.“

„Vær ikke for dristig, Liane.“

Hun lo med en sølsom latter.

„Har du ikke sagt at naar jeg bare vilde, seiret

jeg altid? Naa — jeg skal seire her — hvis jeg vil.“

Han rev hende til sig og kysset hende heftig. Saa sa han:

„Hvorledes gik det med komtessen?“

Hun fortalte ham om deres samtale.

„Du ser altsaa,“ sluttet hun, „at han ønsker komtessen ikke skal vite noget om hele historien. Det hadde jeg jo tænkt mig. Og paa det bygger jeg min plan. Nu har jeg en konvolut med hans adresse, skrevet med komtessens haand. Paa den maatte vil det lykkes mig at faa sendt et brev til ham, og dette brev vil han læse, om saa bare for at faa vite, hvorledes det er gaat til at hans datter har skrevet utenpaa. Og jeg vil stille ham overfor det alternativ om han vil hjelpe mig saa jeg kan leve — eller om jeg skal gjøre hans datter og hele verden kjendt med hvem jeg er. Han vil frygte en skandale, for han er meget fintfølende. Jeg gjør det ikke gjerne — jeg har den daarlige samvittighet overfor ham — men jeg vil i roligere forhold paa en eller anden maate — jeg kan ikke leve videre slik som det nu er — jeg kan ikke!“

Hun skalv av sindsbevægelse og han hadde møie med at berolige hende.

Pia kom først rigtig til sig selv da alle gjestene var gaat, og hun hadde trukket sig tilbake til sit værelse.

Et øieblik hadde hun været i tvil om

hun ikke skulde indvie tante Marie i denne sak og spørre hende tilraads. Men saa hadde hun besluttet sig til at tie.

Og nu sat hun paa sit værelse og tænkte endnu engang over det fru Brinken hadde fortalt hende. Det var hende ikke klart og forstaaelig. Hun følte instinktmæssig at der maatte være noget som ikke var sagt. Hun kunde ikke tro om sin far at han vilde være grusom og hjerteløs. Han maatte ha hat god grund til at forstøte hendes stedmor. Men — det gjorde hende inderlig ond at stedmoren led nød. Hun visste ikke rigtig hvad det var „at lide nød“. Men hun forestilte sig noget forfærdelig ved det, og hun saa i aandens stedmoren for sig med et likblekt, hulkindet ansigt. Og engang hadde hun været vakker og hat elegante toiletter, hvori hun hadde vandret gjennem salene paa slottet Bøkeholm. —

„Jeg maa hjelpe hende,“ tænkte hun, og da hun ikke hadde nogen penger selv og ikke kunde be faren eller tante Marie om det saa tyet hun i sin nød til Hans Rif.

Hun satte sig ved skrivebordet og skrev et brev som lød saaledes:

„Kjære Hans!

Idag kommer jeg med en stor bøn til dig. Tænk dig, jeg har idag faat vite at min stedmor lever endnu og er i stor nød. En meget vakker og elskværdig dame, en fru Brinken, om hvem det sies at hun med det første skal forlove sig med fyrst Irkan — hun har nemlig ingen mand mer, bare en svoger, som jeg forresten ikke kan like — har idag fortalt mig at min far har forstøtt min stedmor, fordi hun hadde tilføiet ham en sorg. Jeg vet jo ikke hvorledes det hele er gaat for sig, men jeg synes at man ikke skal la noget menneske leve i nød. Far vet det sikkert ikke, og vi maa ikke si noget til ham om det. Fru Dammer sa engang til mig at man ikke maatte tale til far om min stedmor; for det satte ham i sterk sindsbevægelse. Og det vil jeg naturligvis ikke. Men da jeg ikke selv kan hjelpe, vil fru Brinken selv skrive til far og si ham at min stedmor lider bitter nød. Jeg har maattet skrive fars adresse op for hende. Men jeg har bedt hende vente nogen dager med det. Og du indser nok, kjære Hans, at vi maa skaane far for denne sindsbevægelse, især siden jeg ikke er hos ham. Derfor ber jeg dig om at sende mig penger — rigtig mange penger, saamange du kan. Jeg kan jo ikke faa penger hverken av far eller av tante Marie uten at si hvad jeg skal bruke dem til. Bare til dig kan jeg si det. Vær saa snil at sende mig pengene straks.

Og saa var der en ting til — jeg har nu været her vel seks maaneder. Skal dere ikke snart hente mig hjem? Det er jo meget morsomt og livlig her, men — jeg længter allikevel nu — efter far og Bøkeholm og — ja — efter alle andre. Vil dere ikke snart hente mig hjem igjen? Hjertelig hilsen.
Din Pia.“

Mange brever fra Pia hadde i den senere tid fundet vei til slottet Rifsborg. Hans Rif hadde smilt over alle disse brever. De lignet hverandre allesammen, for Pia hadde bare avgit beretning om sit befindende og om hvorledes hun likte sig. I begyndelsen hadde hun ikke villet tale om sin hjemve og sin længsel — og senere — da hadde hun ikke været istand til at tale om det som bodde i hendes sjæl.

Ogsaa Hans hadde altid bare skrevet rolige, næsten faderlige brever til Pia, for ikke i nogen henseende at foregripe hendes utvikling. Ingen vilde ha tat disse brever for en korrespondanse mellem to forlovede.

Men da han læste dette sidste brev, smilte

han ikke. En dyp bestyrtelse malte sig i hans træk.

Saasnart han hadde læst det, sprang han op og gav ordre til at hans hest skulde sadles.

Nogen minutter efter var han paa vei til Bøkeholm. Pias brev hadde han tat med sig i lommen.

Da han hadde naadd Bøkeholm og sprang av hesten utenfor portalen, saa han at grevens vogn stod forspændt utenfor. Grevnen kom ham straks imøte i hallen med et meget bevæget blik.

„Gud være lovet at du er kommet, kjære Hans. Jeg skulde netop kjøre til Rifsborg. Jeg er i et frygtelig sindsoprør,“ fremstøtte han og trak Hans med sig ind i sit værelse.

„Hvad er hendt?“ spurte Hans forskrækket.

Grev Bøkeholm tok et brev op av lommen.

„Kjender du denne haandskrift?“ spurte han.

„Javist — det er jo Pias skrift.“

„Og denne konvolut — hvis monogram er det?“

„Min tante, grevinde Egbergs.“

„Det er altsaa slik — jeg er ikke fra sans og samling — jeg har altsaa ikke hallucinationer? Jeg trodde det næsten. — Og hvis haandskrift er saa dette?“

Han tok brevet ut av konvolutten.

Hans saa paa det.

„Det er Liane Brinkens skrift. Den er saa eiendommelig at den ikke er til at faa feil av.“

Et mørkt smil, fuldt av haan og bitterhet, kruste grevens læber.

„Nei, man kan ikke faa feil av den. Og læs nu dette brev og si mig hvorledes det er kommet i en konvolut som min datter har skrevet utenpaa. Jeg er ute av mig selv av angst for Pia. Denne kvinde har nu trængt sig ind i min datters nærhet.“

Nu tok Hans frem brevet fra Pia.

„Læs imens dette brev fra Pia — det vil forklare dig meget. Jeg er kommet hit i anledning dette brev.“

De to herrer fordypet sig i læsningen av brevene.

Liane Brinkens brev til grev Bøkeholm lød saaledes:

„Kjære Lothar!

Tilgi mig at jeg under falsk dække smugler dette brev i dine hænder. Ellers hadde du vel som tidligere sendt det uapånet tilbake. Og nu maa du høre paa mig, for enhver pris. Jeg er blit grænseløst ulykkelig. Jeg er i den frygteligste nød og vet ikke andre at henvende mig til end dig, idet jeg appellerer til din høimodighet og dit ædle sindelag. Paa grund av flere haarde tilskikkelser har jeg mistet alle de penger som du en gang høimodig skjænknet mig.

Forbarm dig over mig — hjælp mig — jeg er blit straffet haardt nok for mit feiltrin. — Hvilsløs, uten fast opholdssted, flakker jeg gjennem verden, og betaler ved et elendig, forspildt liv frygtelig for det jeg har forbrutt mot dig.

Tilgi og glem og gi mig av din rigdom saa meget at jeg kan leve i ro og stilhet. Du kan sikkert ikke ville, at den kvinde som har baaret dit navn, skal leve i nød og skjændsel — at den tidligere grevinde Bøkeholm skal tigge om almisser. Hjælp mig — hjælp mig slik at jeg kan leve. — Dersom du ikke gjør det, vil jeg kaste mig for din datters føtter og gi mig tilkjende for hende. Jeg var da en tid en kjærlig mor for hende — det kan du ikke negte. Saa vil hun forene sin bøn med min og bonfalde dig om at hjelpe mig — la mig

ikke synke for dypt — jeg er træt av livet — jeg er saa ulykkelig — hjælp mig, gi mig av din overflod. Jeg venter besked fra dig under adresse Liana Lankov, poste restante, Baden-Baden. La mig ikke vente forlænge — jeg er i den største, den frygteligste nød.

Glem og tilgi din ulykkelige

Liane.“

Da begge herrerne hadde læst brevene, saa de paa hverandre.

„Hvad mener du om dette, Hans?“ spurte greven og aandet tungt.

Hans la brevet sammen og la det fra sig paa bordet.

„Det er ikke vanskelig at forklare. Tilsynelatende er det Brinkenske ektepar igjen paaferde i Baden-Baden. Denne gang skal det vel gaa ut over fyrst Irkan. Naturligvis er Brinken Lianes mand og ikke hendes svoger. Og det ser ut til at de begge befinder sig i penge nød. De har paa en eller anden maate bragt i erfaring at din datter opholder sig i Baden-Baden og har paatrængt sig hendes selskap. Den intrigante kvinde har fortalt Pia en eller anden rørende historie uten at gi sig tilkjende, og har saa skaffet sig denne konvolut fra den umistænksomme Pia. Derved har hun naturligvis bragt i erfaring at Pia ikke vet noget om katastrofen, og nu tror hun at du av frygt for at Pia skal faa vite alt, vil sende hende de forønskede penger. Ved denne snedige manøvre er det bare en ting hun ikke har tat i betragtning — fordi hun ikke visste det — nemlig at Pia er forlovet med mig og har skrevet dette brev til mig. Hun vet at Pia tier overfor dig for ikke at ophidse dig — og saaledes haaber hun at naa maalet.“

„Og hvad skal vi nu gjøre?“

„Straks reise til Baden-Baden — hun maa ikke fremdeles komme i berøring med Pia.“

Grevens ansigt blev blekt.

„Jeg kan ikke — jeg kan ikke se denne kvinde —“ stønnet han.

„Saa reiser jeg alene. Min tante har desuten skrevet til mig at Pia med længsel venter paa at vi skal hente hende hjem. Min tante mener at hendes opdragende gjerning nu er tilende — nu kan vi selv overbevise os om det. Derfor vil mit komme ikke være paaaldende. Og jeg skal straks sørge for at Pia ikke kommer sammen med disse mennesker mer.“

„Og — kan du træffe hende, uten at det gamle saar rives op igjen?“

Hans Rifs ansigt blev haardt som sten.

„Vær bare rolig — denne kvinde er nu ikke andet for mig end et minde om min egen svakhet og daarskap, som jeg skammer mig over. Jeg kan rolig ordne alt med hende i dit navn. Vil du gjøre noget for hende?“

„Ja, jeg vil ikke at hun skal synke endnu dypere. Men jeg gir hende ikke mer nogen kapital ihænde — Brinken, den skurk, vilde da straks kræve den av hende og strø den ut for alle vinde, og saa vilde hun ikke ha mer igjen. Sæt fast en livrente for hende, saa hun kan leve anstændig — for min skyld ogsaa gjerne sammen med denne skurk. Det nedværdiger ikke mig at han lever av mine penger. Jeg sætter bare den betingelse at de skal leve i utlandet. Forøvrig gir jeg dig frie hænder. Men sorg for at de straks forlater Baden-Baden. Saasnart du kan melde mig at de er reist kommer jeg og henter min datter. Jeg længter usigelig efter Pia — jeg føler det som om hun var i fare.“

Grevens ansigt uttrykte dyp angst og smerte.

Hans grep hans haand.

„Vær rolig og vær ikke bekymret for

Pia. Disse mennesker vil nu ikke foreta sig noget videre, før dit svar kommer. Desuten er Pia under min tanles beskyttelse. Jeg reiser straks, jeg rider bare hjem for at gjøre mig færdig. Du skal straks faa besked om hvorledes det staar til."

De to herrer avtalte endnu nogen nødvendige detaljer. Saa red Hans i største hast tilbake til Rifsborg for at naa første tog.

Skjønt Hans hadde beroliget greven saa godt han kunde, var han selv langt fra rolig. Ogsaa han saa Pia truet av farer, og han higet efter at beskytte og verge hende. Siden hun var kommet bort fra Bøkeholm hadde han først merket hvor glad var blit i den lille Pia. Han længtet efter hendes friske, glade væsen, som ogsaa hadde gjort ham glad. Og hvis han ikke hadde lovel tante Marie først at komme igjen til Baden-Baden naar det halve aar var gaat, vilde han forlængst ha besøkt Pia.

Pia var meget urolig og forventningsfull. Hun haabet og frygtet paa samme tid at Hans vilde komme selv og bringe hende de ønskede penger.

Den omstændighet at hun ikke hadde nogen til hvem hun kunde betro alt det som gjæret og stormet i hendes sind, gjorde hende endnu mer urolig. Dertil savnet hun de to baronesser Lindens opmuntrende selskap. De var dagen efter grevindens sidste mottagelsesdag reist til et badested for nogen uker sammen med sine forældre.

Pia var saaledes henvist til sig selv, især da tante Marie hver dag tilbragte nogen timer hos en gammel veninde som var syk.

Det gjorde grevinden meget ondt at hun maatte overtale Pia saa meget til sig selv; men hun ansaa det for sin pligt at hjelpe sin syke veninde. Hun sørget for passende lektüre til Pia og raadet hende til at spille og synge i hendes fravær, for Pias pianospil lot endnu meget tilbake at ønske. Hun hadde ikke taalmodighet nok til at øve sig.

Pia sat derfor for det meste hensunket i drømmer alene i tante Maries lille, hyggelige dagligstue. Hendes store øine hadde ofte et bedrøvet og modløst uttryk. Livet forekom hende nu forfærdelig tungt og indviklet. Hun kunde ikke være saa glad og sorgløs som hun hadde været derhjemme. Siden hun var kommet ut i verden, hadde hun oplevet saameget som hadde berøvet hende hendes ro og munterhet.

Hun grublet nu ogsaa ofte over hvorledes hun skulde ta imot Hans. Der var noget i hende som var blit helt anderledes end før. Hun følte at hun kunde ikke længer være saa utvungen overfor ham som tidligere. Og skjønt hun længtet efter ham, frygtet hun dog for gjensynet med ham.

"Jeg elsker ham — saa høit, saa høit — jeg kunde gjøre alt for ham. Men han er glad i en anden — og det er bare av fornuftsgrunder at han vil gjøre mig til sin hustru — det vet jeg."

Slik maatte hun atter og atter tænke.

Det var to dager siden Pia hadde sendt sit brev til Hans. Pia var alene hjemme. Grevinden var kjørt til sin syke veninde.

Fru Brinken hadde ikke senere

talt med Pia; den foregaaende dag var hun bare kjørt forbi hende sammen med fyrst Irkan og sin svoger. Pia hadde nylig været med grevinden i anlægget og hadde lagt merke til hvor stille alt var blit siden veddeløpene var forbi. Mange fornemme badegjester var reist.

Da Pia var kommet hjem, hadde hun ved sin dyglige og fikse kammerpikes hjælp tat paa sig en let og luftig blondkjole som la sig bløtt og smukt om hendes unge legeme. Med en bok trak hun sig tilbake til grevindens dagligstue. — Vinduene stod aapne derinde, og bare nogen lette stores var trukket for dem. Den varme sommerluft trængte ind i værelset.

Hun lot sig synke ned i en stol og satte sig med sin smidige ynde tilrette i den. Hun hadde lært at berøve sine bevægelser alt det ubeherskede og voldsomme. Hendes former hadde ogsaa avrundet sig smukt.

Som hun sat der hensunket i drømmer, frembød hun et henrivende billede. Det nydelige lille hode med det gyldenbrune, vakert opsatte haar fremhævedes yndefult av s'oiens mørkegrønne fløiel.

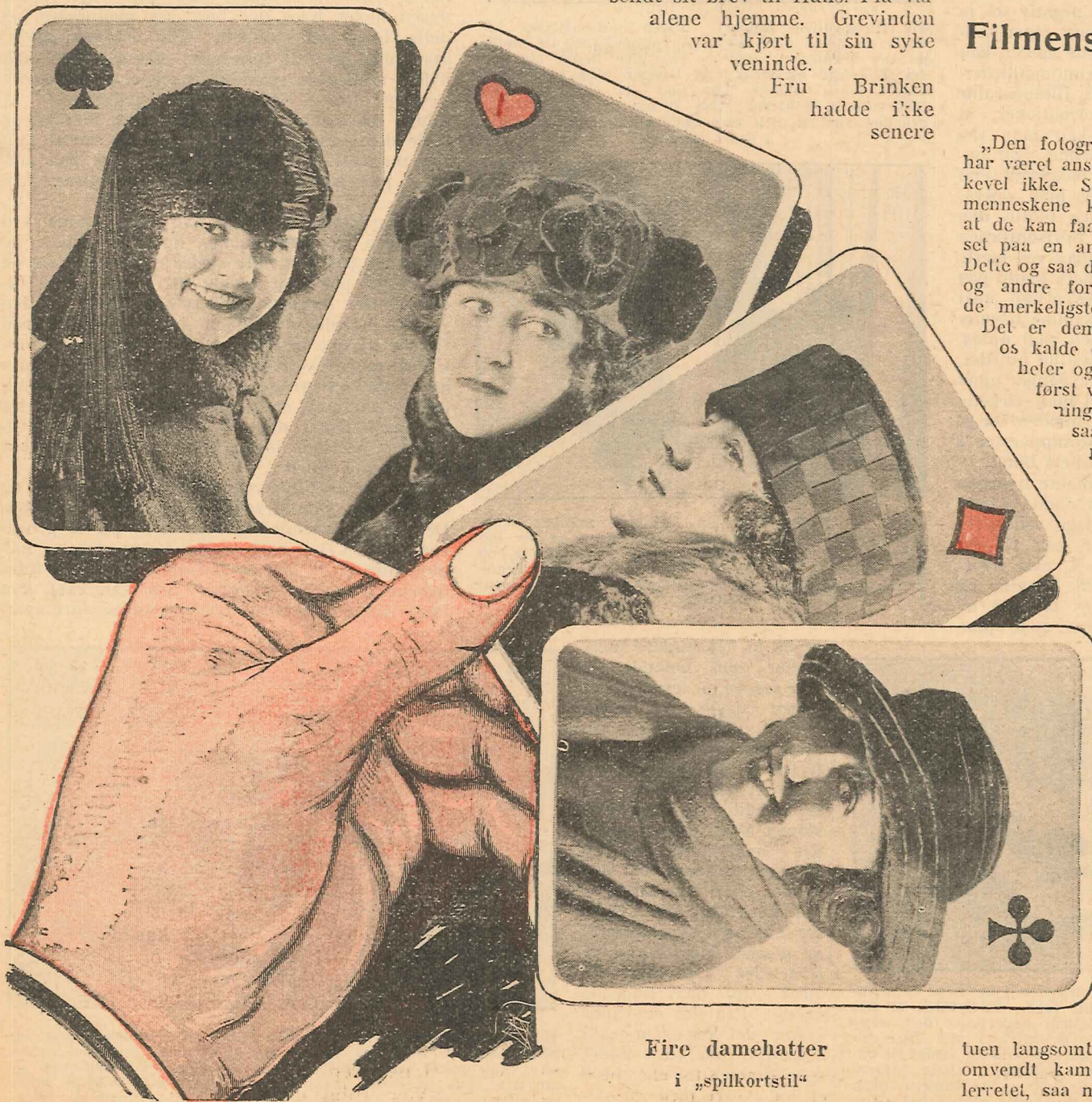
I sin skjødesløst nedhængende haand holdt hun den bok som hun hadde villet læse i. Under det elegante hjemmetoilette saa man de smale, smaa føtter i silkestrømper og nydelige, smaa sko litte frem.

Filmens smaa hemmeligheter.

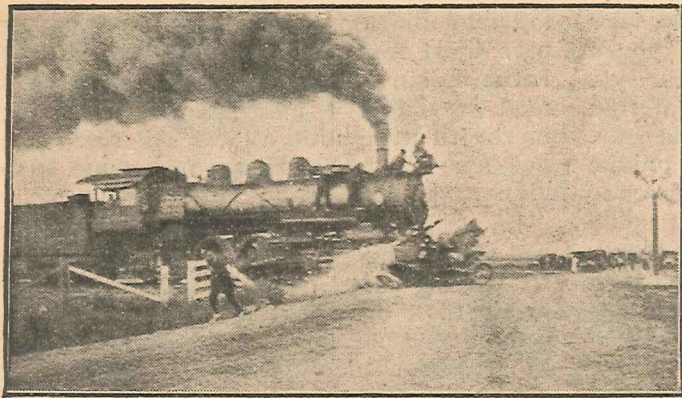
"Den fotografiske plate kan ikke lyve!" Det har været anset som et faktum, men er det allikevel ikke. Selve platen er sanddru nok, men menneskene kan arrangere sig slik med den at de kan faa den til at fortælle det den har set paa en anden maate end virkeligheten var. Dette og saa den kunstige opbygning av en scene og andre forhold sammenlagt kan frembringe de merkligste og mest overraskende effekter. Det er dem man kalder for filmtricks. La os kalde dem for filmens smaa hemmeligheter og la os se paa nogen av dem. Men først vil vi komme med en liten bemerkning. Den moderne film raader over saa mange reelle virkemidler og er naadd saa langt i sin teknikk, at disse "tricks" bare anvendes, naar man har indset det umulig at fremsi'le den scene som ønskes optat paa anden maate. Den amer kanske filminstruktør Lescarboura fortæller i sin bok "Bak filmens lerret" om adskillige av disse "tricks".

Hvad der altid gjør en overraskende virkning er naar man projekterer billedene paa lerretet i omvendt orden av den hvori de blev optat. En mand som springer ned fra en høi havemur, ses da paa filmen springe baklængs op over den. automobil'r kjører baklængs. svømmeren springer baklængs op av vandet, en cigar farer av sig selv op i munden paa den som røker. En stor effekt opnaadde man i et bil ede fra et bil'edhuggerverksted Der var i forveien bygget op en statue av vaal lere, den var gjennomtrukket med snorer, og naar man trak i snorene, faldt statuen langsomt sammen. Dette blev filmet med omvendt kamera, og da billedene vistis paa lerretet, saa man lere ligge som en haug paa gulvet for derpaa at hæve sig og som av usyn-

Fire damehatter
i „spilkortstil“

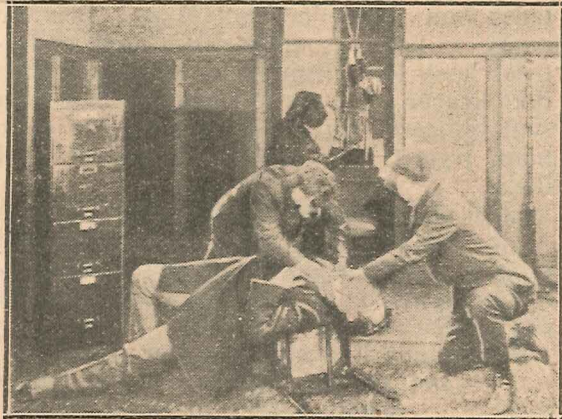
Her vises et sammenstøt mellem et jernbanetog og en automobil. Først kjøres automobilen med levende mennesker ind mot lokomotivet. I det øieblik lokomotivet holder paa at knuse automobilen, stanser filmoptagelsen, og skuespillerne stiger ut av bilen og erstattes med utstoppede dukker. Filmen rulles videre og saa sker sammenstøtet.

lige hænder bli formet til en statue. Naar man paa en film ser personer eller dyr bevæge sig med fantastisk hurtighet over lerretet, behøver det ikke at være fordi filmen trækkes for hurtig avsted. Det kan ogsaa være fordi man har dreiet meget langsomt ind ved optagelsen. Naar der paa en bevægelse anvendes 10 filmbilleder er det klart at denne bevægelse viser sig langsommere end naar der bare er anvendt 4-5 billeder. Ved pludselig at stanse optagelsen for at gjøre en sceneformandring og derpaa fortsætte, kan man opnaa store virkninger. Man kan bl. a. se det av vore billeder fra et sammenstøt mellem en automobil og et jernbanetog. Pludselig forsvinde ut av scenen paa den mest mysliske maate, en hund blir til en kat, en floskat til en blomsterpotte. En anden av filmens hemmeligheter bestaar i at anvende den samme negativ to, ja tre eller fem ganger. Vi har paa etpar billeder vist hvorledes man paa denne maate kan frembringe haade aandesynd og drømebilleder. Det er meget almindelig naar en filmoperatør faar øie paa særlig vakre skyformationer, at han filmer dem. Dette negativ kan man saa atter anvende naar en levende scene skal optas og han faar da en vakrere bakgrund end han ellers vilde faat. Selvfølgelig maa operatøren ved første eksponering bare blotte den del av objektet som ligger over horisontlinjen og nøie passe paa at denne linje følges ved næste eksponering. Vil man vise en dykkers kamp paa havbunden filmer man først et akvarium med dets vand, lang og fisker, og det samme negativ anvendes derpaa naar selve kampen skal optas. Dette vil si at slik kan man fremstille billedet. Men man har rigtignok ogsaa flere ganger gjort det paa en helt anden maate, idet man virkelig har latt dykkeren gaa ned paa havbunden fra et skib, og saa har anbragt optagelsesapparatet i en tube som var stukket ut fra skibets bund.

Opbygningen av scenen og den maate hvorpaa optagelsen sker spiller kanskje en endda større rolle end de kunster man kan lage ved selve kameraets hjelp. I etpar billeder han vi vist nogen av de almindeligste tricks, f. eks. hvorledes en mand klatrer opover en husmur og hvorledes man viser en forbryder biletet av vidnet til forbrydelsen, nemlig den unge pike

som kikker ind gjennom vinduet paa en vogn ifart, er et andet eksempel paa en filminstruktørs opfindsomhet. I en stor film, Samson, ser man den berømte scene da Samson omfatter templets søiler med armene og river hele templet ned over sit eget og filisternes hoder. For at opnaa den ønskede virkning hadde man her bygget selve templet og dets søiler av blokker som var laget av gibs, utørt med bruspulver i vand. Det hele blev til et meget let skum som naar det var størknet, var sammenhengende nok til at det kunde formes og brukes som bygge-

materiale, og naar det styrtet sammen stod der en sky av røk og støv op, mens dog ingen

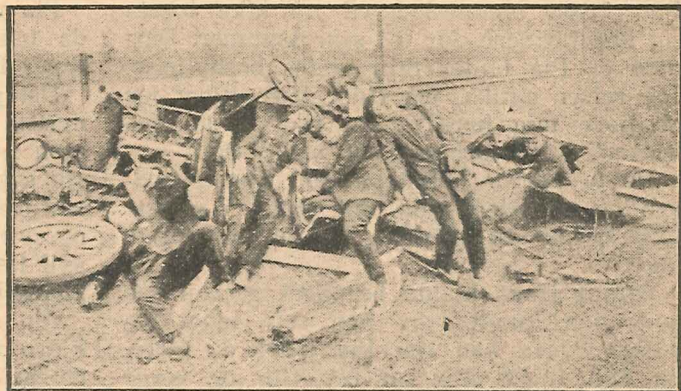

En forbrydelse begaas. Nogen indbrudstyver bedøver en mand og brækker op pengeskapet. De trodde de var ubemerket, men en ung pike heiser sig ned fra 22. etage og mens hun hænger med hendene i tauget foran vinduet, blir hun det vidne hvorved forbrydelsen opklares. Paa filmen ser man i bakgrunden vinduet, den unge pike i tauget og et vindu i huset vis a vis.

Dette er fremstillet paa følgende maate: Skuespillerinden hænger i hendene i en strop og ser ind gjennem det vindu som er anbragt foran hende, og som man ikke kan se paa dette billede. Bak hende er en malt kulisse som forestiller et vindu hos gjenboerne.

av de to, tre hundre mennesker som befandt sig paa scenen, i templet, tok nogen skade. Av endnu større virkning er det naar man ser, f. eks. en flyver i sin maskin forfølge et jernbanetog som er i fuld fart. Flyvemaskinen naar toget, og i det avgjørende øieblik springer flyveren fra maskinen over paa taket av det kjørende tog. Dette ser aldeles halsbrækkende og næsten uforstaaelig ut. Hvorledes kan dette filmes? Jo, paa følgende maate: Paa det ene spor kjører det tog som skal indhentes, paa det andet spor et andet tog eller bare et lokomotiv med en enkelt vogn etter sig. Paa

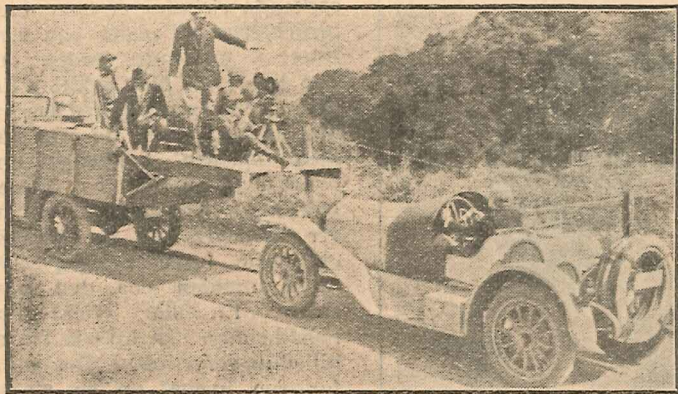

Naar sammenstøtet har fundet sted, og vognen er knust, stanses optagelsen atter for et øieblik. Dukkene tas bort, menneskene indtar deres plads, og filmen dreies videre. Man ser da vognens ruiner med de dræpte og saarede.

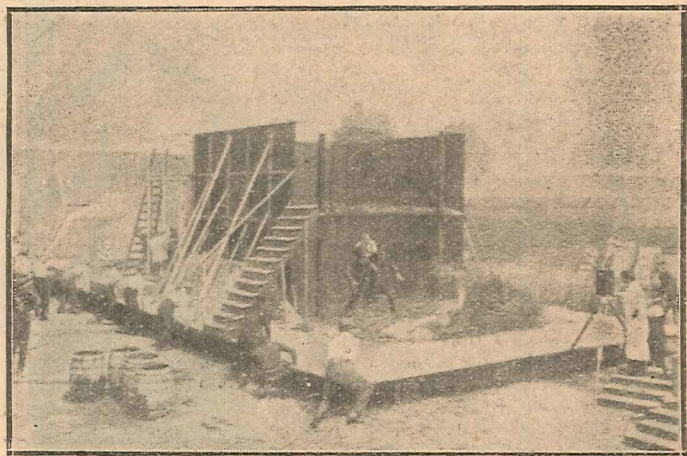
taket av denne staar flyvemaskinen, men man har dækket den nederste del av objektet saaledes at bare flyvemaskinen opplas paa negativet. Det er nu ingen kunst for flyveren at klatre op paa det øverste plan, og der er heller ikke noget særlig livsfarlig for ham ved at springe over paa toget, naar dette er indhentet. Dette kjører under optagelsen meget langsomt, men ved at dreie filmen langsomt ind og senere projekte den hurtig, mangedobler man togets fart. Ved jevnt og langsomt at hæve og sænke kameraet eller svinge det fra den ene side til den anden, kan man frembringe indtrykket av et skibsdæk som duver op og ned, eller en kahyts bevægelser i sjøgang. Skal man fremstille en scene i et løvebur, eller f. eks. en scene fra cirkus i det gamle Rom, hvor mennesker færdes blandt de vilde dyr, maa man filme scenerne udelukkende ved hjelp av utklip. Snart oplas et billede med vilde dyr, snart nogen meter hvor der bare ses mennesker, og dette møter saa sammen. Men det maa gjøres saa omhyggelig at tilskuerne ikke opdager med hvilke midler de spændende scener er opnaadd. Det er ofte et stort taalmodighetsarbeide at klippe disse mange brudstykker av film ut og stille dem sammen, saa det virkelig ser ut som om mennesket og løven befandt sig paa arenaen paa samme tid, hvilket de altsaa ikke gjorde.

Endnu større virkning kan man opnaa ved en anden fremgangsmaate. Først anbringes de vilde dyr paa bestemte steder i arenaen, og de oplas nu paa den maate at man f. eks. tildekker den høire halvdel av objektivet, saa den venstre halvdel av filmen blir blank. Derpaa fjernes dyrene og paa omtrent samme sted oppstilles menneskegruppene. Det samme negativ gaar endnu en gang gjennem optagelsesapparatet, men denne gang er venstre halvdel av objektivet tildekket. Naar den fremkaldte film saa projekteres, ser man baade vilde dyr og mennesker paa samme billede.

Man sier i filmverdenen at alt kan lages og at selv den største vanskelighet kan overvindes. Det vil til syvende og sidst bare bli et pengespørsmål. Det er i virkeligheten ganske forbløffende at se den opfindsomhet som en filminstruktør og en operatør ved kameraet kan legge for dagen. Ofte maa der ofres store sum-

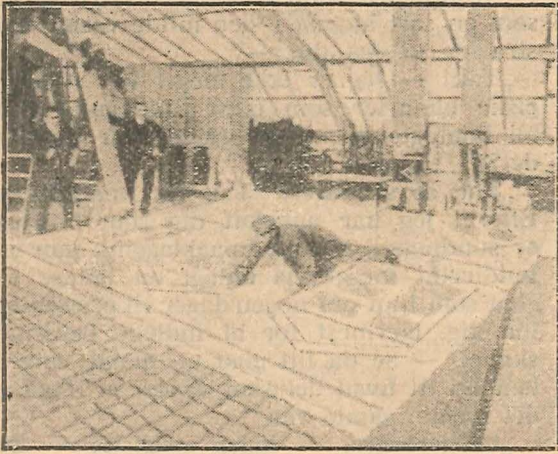

Et av de hyppigst forekommende billeder i en film er automobilen som kjører avsted i fuld fart. Undertiden er det et smilende brudepar som sitter i vognen, undertiden den ængstelige flygtning eller den forfølgende detektiv. I alle disse tilfælder er tilskuerne saa tæt indpaa de kjørende og ansigt til ansigt med dem at de kan følge deres minespil. Dette utføres enten ved at operatøren anbringer sig selv og sit kamera foran chaufføren paa selve automobilen, saa han selv kjører baklængs, eller ved at filmen optas fra en bil som kjører foran.

Her bestaar effekten i at vise en scene ombord paa en stor damper, hvor det er begyndt at brænde i bunkene. Scenen viser kulrummet paa skibet, kullene brænder, maskinmesteren gir anvisning paa hvorledes man skal slukke, og ved hjelp av ruller og løftestænger faar man scenen til at gaa i en vuggende bevægelse som et skib.

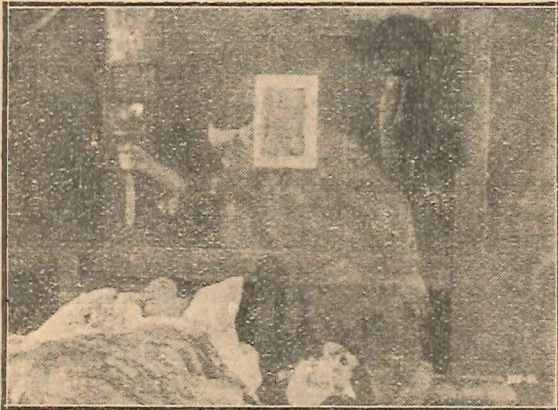

Naar man paa en film ser en mand klatre op over et hus, og krampagtig klammer sig fast til alle fremspring, forstaar de fleste ikke hvorledes dette gaar til. Forklaringen er den som man ser her. Huset er malt paa et vandret udspraadt lerret, og optagelsen av den klatrende mand sker ovenfra.

mer og meget arbeide paa at naa en effekt, likesaa ofte opnaar man en stor virkning med bare en overraskende fingerferdighed. Og saa paa dette omraade har filmen et stort fortrin for teatret. Den illusion som kan opnaas i en film, vilde man ikke tilnaermelsesvis kunne opnaa paa en almindelig scene og et forsok paa det vilde i mange tilfaelder endog faa de mest naive til at smile. Dette haender ikke i filmen. Der spør man bare: Hvorledes kan dette være sal iscene? Og i høiden kan man kanske gjelte sig til den rigtige forklaring.

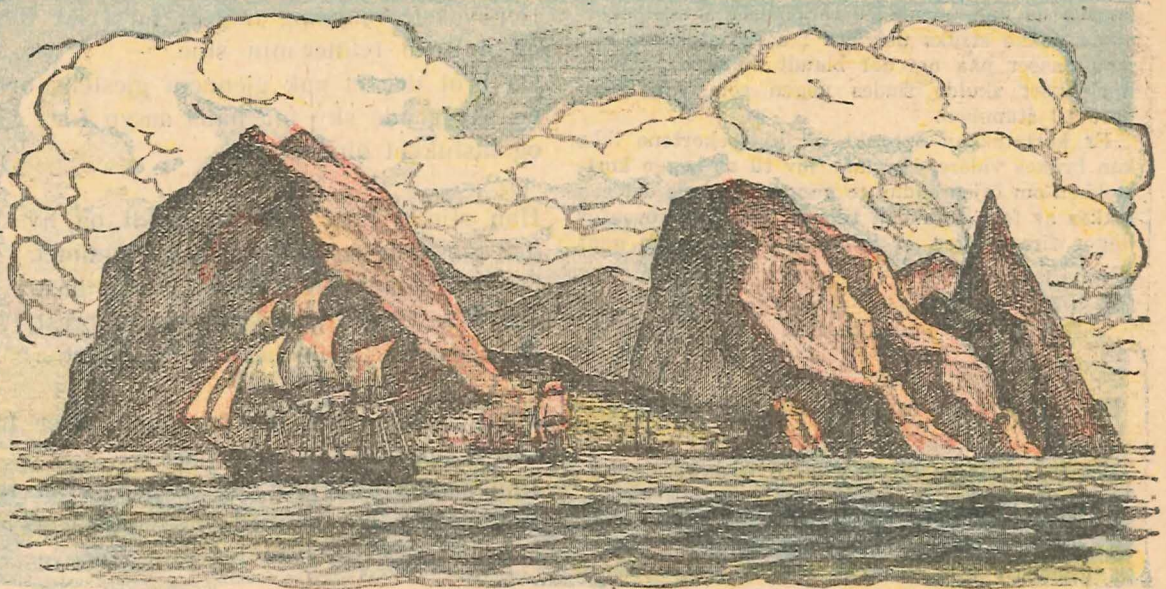
Aandemaninger og drømmesyn fremstilles paa følgende maate: Paa det øverste billede er det den døde mor som kommer for at se til sit barn. Paa det nederste billede drømmer en mand at en tyv vil myrde ham. For at opnaa denne effekt har man

forst latt moren eller tyven filme paa en meget mørk baggrund. Derpaa filmes de nye scener med det samme negativ, og moren eller tyven viser sig da som aandaegtige skikkelser paa billedene.

To hæderlige kjøbmænd.

To kostehandlere i Hamburg havde udsalg ved siden av hverandre. Da den ene næsten hadde utsolgt, mens den anden sa godtsom intet hadde avsat, sa den sidste til den første:
 „Jeg begriper ikke, kammerat, hvorledes du kan sælge dine koster saa billig. Jeg stjæler kvistene til mine og har dog næsten ingen fortjeneste for bindingen.“
 „Det tror jeg nok, kammerat,“ sa den første, „for jeg stjæler mine, naar de er bundet.“

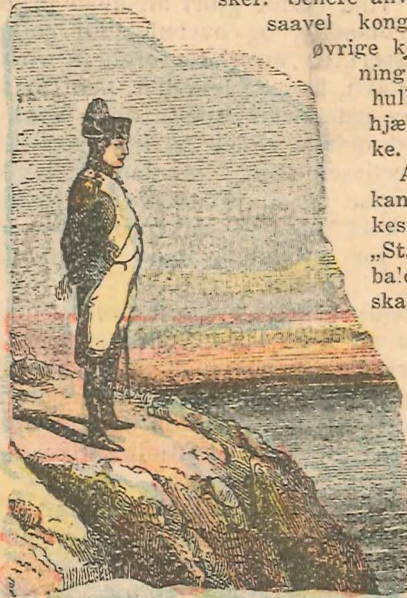

Sankt Helena, den ensomme klippe i Atlanterhavet, hvor den før saa mægtige keiser Napoleon bragte de sidste aar av sit liv som „Europas fange“.

Sankt Helena kabal.

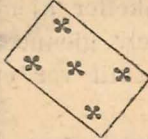
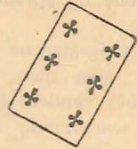
Da Napoleon den Førstes lykke-sol for stedse var gaat ned, og den tidligere saa mægtige mand sat som Europas fange paa Sankt Helena, den ensomme klippe derute i Atlanterhavet, da skal han mangel en aftenstund ha forkortet tiden ved at lægge kabaler. Og blandt de kabaler som stod til hans raadighet, var der især et par der blev hans yndlingskabaler fremfor nogen. Paa

den ene av disse gis der anvisning nedenfor. „Sankt Helena-kabalen“, som er meget interessant, lægges med et spil almindelige whistkort (52 kort). Kortene blandes godt, og der tas av som sedvanlig, hvorefter man lægger syv kort op i en halvcirkel og derunder et ottende kort, og paa dette skal stammen bygges op. Skulde der ved oplægningen av de otte kort vise sig en konge, stikkes dette kort underst i kortstokken, hvorfra utlægningen sker. Senere anvendes derimot saavel kongene som de øvrige kort til utfylling av opstaaede huller i de syv hjelpekorts række.

Den fangne, detroniserte keiser surrer fra Sankt Helenas klipper ut over det store verdenshav.

kort. La os anta at det er spar fire som ligger her. Paa dette kort skal der nu lægges en otter, likegyldig enten det er spar, kløver, ruter eller hjerter otte, og paa denne otter skal der igjen lægges en treer, paa denne en sekser, paa sekseren en tolver (dame), paa tolveren en ellever (knekt) osv., efter følgende grundregel: Paa hvert kort lægges stadig et av den dobbelte værdi, og overskrider den dobbelte værdi tallet 13, trækker

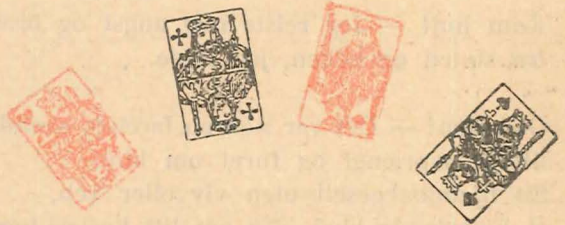

Slik lægges Sankt Helena kabalen op med syv kort i en halvcirkel øverst og et kort i midten av halvcirkelen.

man 13 fra den dobbelte værdi og lægger nu et kort av den derved fremkomne værdi paa.

Som de fleste kabaler gjælder knekten for 11,

Her ses en Sankt Helena-kabal som er gaat op, idet de fire konger ligger øverst og en færdigbygget stamme nedenfor.

damen for 12 og kongen for 13, mens esset gjælder for 1. Under oplægningen prøver man stadig om nogen av de syv hjelpekort i halvcirkelen kan benyttes til opbygning av stammen, og kan de det

Keiser Napoleons monogram, en kronet „N“ behængt med æreslegionens baand og kors og med „Solen fra Austerlitz“ i bakgrunden.

læggés de paa, mens ledige pladser i hjælpekor-
tenes række straks udfyldes fra kortstokken, idet
man passer paa om der blandt de netop utlagte
hjelpekort skulde findes nogen som var bruk-
bare til stammen.

Er kortstokken opbrukt og hjelpekortene ikke
kan brukes videre, har man lov til at lægge kort-
stokken om igjen endnu to ganger, og hvis det saa
lykkes at føre endnu tilende, mens der ovenfor
ligger fire konger, er Sankt Helena-kabalen gaat
op.

En hel ø som lægges øde av planter.

Det er almindelig kjendt hvilken ødelæggende ind-
flydelse planter kan ha paa murverk naar røttene træ-
nger ind i smaa rifter og kløfter i muren, og efter-
haanden som plantene vokser til, sprænger stenene
fra hverandre med en kraft som er aldeles uimot-
staelig.

Nu har man opdaget at en hel ø som ligger nordvest
for Madagaskar holder paa at bli fuldstændig til-
intetgjort paa lignende maate. I fjeldøens spalter og
revner borer nemlig mangrovetrærne sine røtter ned,
utvider først revnene og sprænger til sidst fjeldma-
sen sønder og sammen.

Naturligvis har bølgeslagene ogsaa en nedbrytende
virkning paa øen. Men uten mangrovetrærnes ihær-
dige forarbeide vilde vandets tilintetgjørelsesverk ikke
kunne fuldbyrdes saa hurtig som nu sker. Da der
ikke paa kunstig maate gjøres noget for at redde
den dødsdømte ø vil den dag ikke være fjern, da
hele øen er utslettet av jordens overflate, takket
være de energiske mangrovetrær.

Et besøk.

Det banket fast paa min dør inat,
mens bladene faldt og det blaaste.
Hvem kommer saa silde? — Hvad ondt er
der fat? —

Kom ind! — Jeg reiste mig angst og brat
fra stolen og boken, jeg læste.

Godaften! — Det var nok en færende svend,
litt graasprængt og furet om kind.
En hjemløs gesell uten viv eller ven,
et hvirvlende blad, der om litt kastes hen
som løvet av høstens vind.

Jeg bød ham en stol, og han slog sig til ro.
— Der var et aller andet, han vilde. —
Jeg vet ei endnu, om han graat eller lo;
snart lyste hans øine saa milde og fro,
snart luet de skræmmende vilde.

— En stund sat vi tause, mens bladene for
i feiende dans om min rute.
Saa ledet jeg ham ved et spørsmal paa
spor;
hans tanker utløstes i flammende ord
om livet, som døde derute.

Han fremmanet sommerens farve og glød
og kaldte dens toner av dvale.
Hans øine fik glans, og hans kinder fik lød.
Det var som min stue i sollys fløt
ved gjestens begeistrede tale.

Det brændte imot mig, hans sælsomme blik,
saa lime og sted gik iglemme.
Nu gled de forbi mig de som're som gik.
Det var som mit hjerte paa en gang fikk
al livsens lyst at fornemme.

Der vokste omkring mig et farverikt flor,
og duftene fyldte min stue. —
Da brøt der et suk gjennom gjestens ord,
en skyggende sky for hans aasyn for
og utslukket øinens lue.

Han stirret imot mig saa koldt og hvast,
der gik som en gufs gjennom rummet.
Saa reiste han sig med et hurtig kast.
Jeg følte et stik, som mit hjerte brast,
av angst var min læbe forstummet.

Jeg saa ikke godt, om han graat eller lo,
om ynkes han gad eller true.
Han aandet kun paa mig en gang eller to.
Saa gik han. Jeg saa med en søvngjengers ro
hans skygge gaa bort fra min stue. — —

— Hvad vilde han hos mig, den sælsomme
gjest,
med trusler og lysende minder? —
De sølvstænk i haaret fortæller det bedst,
de kom av hans aandes fortærende blæst
som bud om at sommeren svinder.

Nu bakefter kjender i gjesten jeg grant
mig selv gjennom henrundne dage.
Hans smil var en avglans av glæder, jeg
vandt,
og sukket min sorg, som min ensomhet
fandt
og talte i høstvindens klage.

A. I. Gejlager.

Operationer.

Av C. S. Torgius.

Praktiserende læge Egholm laa paa ope-
rationsbordet med en luftpute under hodet,
en god cigar i munden, og en daarlig bok
i haanden. Han hadde gjort alt hvad læge-
kunsten formaadde, og avventet nu rolig,
men interessert de anvendte midlers virk-
ning; pent navn, hus og leilighet, pent mes-
singskilt paa gatedøren, høiere oppe vente-
værelse med mange stoler og kunstneriske
billeder, avtissementer i lokalaviser, hem-
melig forlovelse og en litt anstrengt, tænk-
som mine, kort sagt, alt var foretat for at
redde livet for patienten, hans finansielle
status.

Endelig banket det. Frits Egholm dum-
pet ned fra sit høie leie, sendte cigaren i
en blomsterpotte og boken et andet skum-
melt sted; et par elegante haandbevegelser
fordelte røken, et nap i vesten og Egholm,
synlig træt av praksis og studier, traadte
ind i sit konsultationsværelse.

„Naa, er det bare dig, din lovbetvinger!“
utbrøt han ærgerlig ved at se cand. jur.
Brosted komme ind fra venteværelset.

„Det er jeg ogsaa svært lei for,“ svarte
vennen forslaaende. „Jeg tænkte til og med
paa at kaste mig nedover trappen for at
sikre mig en venlig mottagelse. Et brukket
ben forsmaar du vel ikke? En dygtig læge
kan da vel utvikle det til astma, sukker-
syke, eller noget andet langtrukket? — Har
du ikke noget apuavita fra Cognac dans
Angoumois eller et andet stimulerende præ-
parat i din dispensationsanstalt?“

„Ikke her, Brosted; det kom til at lugte
værre her end paa et juridisk kontor! Har
du ellers noget at fortælle mig?“

„Hvorfor dette avfærdigende spørsmal?“

Fortroligheten kommer langsomt, fremelsket
som en sart blomst i den milde varme som
straalet ut fra din —“

„Tak! — Jeg er ikke meget for at frem-
elske blomster som mest sandsynlig vilde
bli ildelugtende. — Hvorledes har familien
det?“

„For at si noget! Tak for venligheten!
Efterat jeg har anbefalt dig som huslæge
er sundhetstilstanden upaaklagelig; mor har
imidlertid forsøksvis anlagt en lettere an-
gina som hun om nogen dager vil præsentere
for dig, nærmest for at indlede bekjend-
skapet. — Se da litt glad ut, mand; angina
kan bli til hvad det skal være! — Hvad er
det iveien, gamle ven?“

„Pengesorger, — ingen praksis! — Det
kommer aldrig nogen her!“

„Tøv, Egholm! — Det vil si, det er kanskje
sandt nok, jeg tror det saa gjerne, men der
er ogsaa noget andet i veien! — Ulykkelig
kjærlighet?“

„Hvad er ulykkelig kjærlighet? — Kjær-
ligheten er altid gjensidig, jovist er den det,
alltid; følgelig kan man ikke kalde en gjen-
gjældt følelse for ulykkelig kjærlighet. Men
der kan jo være hindringer, kanskje uover-
kommelige hindringer, og det er da dem,
som virker deprimerende og kan være ulyk-
kebringende. Ved ulykkelig kjærlighet men-
ner man en ikke gjengjældt kjærlighet, men
en slik følelse eksisterer som sagt ikke.“

„Bare fortsæt, men kanskje jeg kan faa
laane kladden bakefter? — Altsaa, kjærlig-
heten er garantert feilfri, men det er hin-
dringene! — Kjære Frits, ta mig i haan-
den, se ind i mine trofaste øine, og skaf
dit forpinte hjerte lindring ved at betro dig
til mig.“

„Ja, Brosted, — jeg har jo ingen andre.
Piken er henrivende, yndig, intelligent —“
„Spring over! — Forældrene?“

„Meget tiltalende, vel anset og velstillede,
men faren er noget av en hustryran og en
principrytter og han har, formodentlig da
hun blev født, bestemt at hun skal fuldende
sin utdannelse som dame ved et længere
ophold i et fransk eller schweitzisk pen-
sional, komme hjem, forlove og gifte sig
med den av ham dertil utvalgte mand. Det
er programmet, det maa ikke fravikes, og
nu har uheldigvis Charlotte tat feil av ræk-
kefølgen, og følgelig erklærer faren hendes
tilbøieligheter for barnestreker, som netop
gjør en langvarig reise nødvendig. Han
kjender mig ikke og bryr sig ikke om at
kjende mig, jeg er luft, og hun er bare et
desværre vanartet pikebarn, som snarest bør
komme paa andre tanker. Hele familien
reiser iaften; beslutningen er tat i et hem-
melig raad bestaaende av familiefaren ale-
ne, og iverksættes med samme hensynsløse,
men vel gjennomtænkte hurtighet som en
mobilisering. — Du kan forresten nu og
da være til litt nytte, Brosted! Kan du bli
her et øieblik — bare fem minutter? Jeg
skal bare bort paa hotellet!“

„Hallo! — Kanske der er bestilt et ulykkes-
tilfælde hos overkellneren! Gaa du bare,
jeg skal nok klare operationene her saa-
længe!“

Da lægen var gaat, hengav Brosted sig til
at studere hans virkelig vakre samling in-
strumenter og merkelige redskaper og had-
de netop faat spidset sin blyant meget fint,
da det mot formodning ringte.

Det var en fattig, liten pike som hadde
en byld paa haanden, og da Brosted mente
at dette tilfælde laa indenfor hans kvali-
fikationer, løste han forbindningen, mens han
spurte barnet ut.

„Ja, vennen min, driv bare paa med om-
slaget! Den hæver sig jo udmerket! Kan-
ske vi skulde animere den litt med et lite
stik, — puhs næsen din, Sofie, — saa, —
nu er det overslaat! Saa vasker vi den litt

og lægger en ny følgeskrivelse utenom, — saa, her er ti øre til iskrem, — hils hjemmel!

Brosted aapnet døren og fulgte den lille patient helt ut gjennom venteværelset, da hun hadde vanskelig for at lukke døren op med sin friske venstre haand.

„De er nok en barneven, min herre,“ lød en litt overrasket, og da Brosted saa sig om litt overrasket, da han fik øie paa en ældre, høi og endnu kraftig herre som stod ved vinduet i venteværelset. „Jeg er oberst Vinding i kavalleriet og ønsker en samtale med Dem, hvis det er beleilig.“

Brosted veiret en ny patient, sikkert en familiefar, og vilde derfor ikke meget gjerne gi obersten anledning til at søke en anden læge, men haabet at trekke tiden ut med almindelig samtale indtil Egholm kom tilbake.

„Jeg er til tjeneste. Vil De være saa god at ta plass. — Er det noget specielt?“

„Aldeles ikke, aldeles ikke! Det er min datter, jeg vil tale med Dem om! Forstaar De mig?“

Et par hvasse, staa graa øine naglet Brosted til en usynlig pæl. Han nikket forstaende og deiligende og sendte skapet med lægens skarpe instrumenter et sideblik; det var især en lang forskjærkniv han tænkte paa.

„Jeg ønsker hende bort en tid, — luftforandring, andre omgivelser, — især andre omgivelser, min herre! — Hvad kan De anbefale mig?“ Og obersten sendte ham et blik som bragte kandidaten til at tænke paa mørke arrestrum og straffespringmarsj.

„Sahara.“ plumpet det ut av munden paa Brosted, idet haabet om at obersten kanskje vilde ledsage pikebarnet tok magten fra ham. „Det vil altsaa si til den sydlige del av Algier; Biskra er jo i de senere aar blit et søkt sted av folk som lider av — av —“

„Av hvad?“

„Ja, som trønger til luftforandring og omforandringer, eller andre luftomgivelser mener jeg naturligvis! — Ja, prøv det, herr oberst, det er utvilsomt godt.“

„Jeg er bange for jeg ikke rigtig forstaar Dem. Som gammel soldat klarer jeg mig bedst med ærlighet, og derfor vil jeg tale rent ut av posen. Mit erend hos Dem er for det første det at lære Dem personlig at kjende, dernæst anmode Dem om den uforbeholdne oprigtighet, der skal kjendtegne den mand som vil gjøre sig haab om min datter. — Forstaar De mig?“

„Nei — ikke ganske,“ svarte Brosted, som følte trang til luftforandring og andre omgivelser og i sin vaande ikke visste hvad som var bedst — enten at Egholm snart kom, eller at obersten sporløst forsvandt.

„Naa, ikke det,“ tordnet obersten og reiste sig. „Jeg kan tilgi at en ung mand gjør kur til en bra pike uten hendes forældres vidende — jeg kan tilgi dem stjernemøter i hotellets restaurant, — jeg finder det ikke ganske i sin orden, men jeg kan tilgi det! Men den mand som trods avtaler lar sin eiskede vente forgjæves, og bak hendes ryg overtaler hendes far til at sende hende til Sahara, den mand er en usling! — Forstaar De mig nu?“

En dør blev slaat igjen, det var ikke til at ta feil av, — og værelset var tomt. I en stol laa Brosteds legeme; hans aand hvirv-

let rundt mellem arabere og kirurgiske instrumenter, hvite mustasjer og hotelopvartere, indtil den fandt hvile i en dyp brønd, hvorfra den hadde en vid utsigt over alle sine fadæser.

„Her kommer den lille pike tilbake, — hun har mistet tiøren sin,“ sa lægens pike fra dørsprækken.

„Gi hende denne,“ stønnet Brosted, men grepet av en mægtig og lysende tanke sprang han op og fortsatte: „Støp, la hende vente et øieblik!“ Han tok en vaccinationsattest, skrev i en fart nogen ord, puttet den i en konvolut og gik ut til den lille pike med bylden paa haanden.

„Hør her, venen min, gaa over paa hotellet med dette brev og be opvarteren si dig hvor du kan træffe den mand hvis navn staaar paa konvolutten. Men skynd dig endelig; her er en krone til lakris og øvrige omkostninger! — Nu gaar jeg,“ fortsatte han

Egholm hilste ærbødig, og Charlotte præsenterte ham for faren.

til lægens pike, „og hvis der skulde komme nogen, saa si at et alvorlig tilfælde — — naa, De kan sikkert leksen —“

Brosted var allerede halvveis nede av trappen. I det fjerne marsjerte obersten avsted, let kjendelig paa holdningen og det hvite haar. Brosted indhentet ham, hilste og utbad sig tilladelse til en forklaring.

„Ganske overflødig, min herre! — Jeg hadde ikke tenkt at ofre et ord paa Dem mer, men siden De vover at antaste mig paa gaten, vil jeg la Dem vite, at jeg ogsaa som kavaler — forstaar De, som kavaler — er oprørt over den behandling De vover at by en ung dame. De avtaler et avskedsmøte med hende og lar hende saa sitte til nar for nysgjerrige personer paa et offentlig sted. Fy! Fy!“

„Men, herr oberst, som militær maa De da vite at pligten, — min konsultationstid —“

„Vil De lære mig pligt? Vil De fortælle mig hvad en mand av ære bør gjøre? Tror De jeg er i tvil om hvad en mand skylder sin dame —“

„Men pligten — —“

„Hvad raker Deres avføringspiller og heftplaster oberst Vindinges datter? — Deres oppførsel er dertil en fornærmelse mot mig, hvis jeg da lot mig fornærme av en person

som Dem! — Det sa jeg! — Sahara! — Ha!“

„Men, herr oberst, De søkte mig da paa en tid, da De maatte vite at jeg efter Deres begreper ikke vilde være at træffe —“

„Det var en tilrettelagt prøve — et dilemma, som skulde skaffe mig kjendskap til Deres karakter — og jeg har lært den at kjende —“

„Min stilling var vanskelig, hr. oberst —“

„Ja, for et læ — ikke for en mand med forstand, hjerte og æresfølelse.“

De var nu ved byens park, bak hvilket oberstens villa laa, og han dreiet da ogsaa ind gjennom grinden for at gaa en snarvei. Men de var neppe kommet tyve meter ned hovedveien før de saa Egholm og Charlotte Vinding gaa arm i arm i den motsatte ende av veien.

„Der kommer min datter; hun har nok faat følge idag! — Det synes at være gjen-

sidig sympati, en viss fortrolighet mellem dem, — en tiltalende ung mand at se paa forresten.“ Og idet han forstod at utnytte taktisk det han hadde set, fortsatte han: „Der ser De følgen av at forsømme sin dame! — Kvinden har instinkt som sikkert leder dem bort fra den mand, som overser det hensyn han skylder dem. Ja, det er bare den reifærdige straf som nu rammer Dem! Bevares, jeg lægger ikke mer i det vi ser her, end hvad enhver kan fatte; men min datters resolute forandring av taktik taler tydelig om hendes rette vurdering av Deres egenskaper som kavaler og gjør hende megen ære, og jeg skal sandt for dyden ikke ha noget imot at hun foretrækker denne unge mand for en herre av Deres kaliber! — Forstaar De mig? Det vil sikkert være min datter kjært at si Dem sin mening om Dem i mit nærvær, hvis De vil være saa snil at følge mig.“

Brosted var saa snil, men han holdt sig saa meget bak den triumferende oberst at han kunde vekse en række merkelige, opiske signaler med Egholm. Imidlertid naadde de parret; Egholm hilste ærbødig, og Charlotte

præsenterte ham for faren.

„Doktor Egholm? — Jeg maa tilstaa — jeg er litt desorientert, — den herre der er ogsaa doktor Egholm, — litt besynderlig, mine herrer, — men —“

„Jeg er i al beskedenhet cand. jur. Brosted, herr oberst, og det har hittil slet ikke været mig behagelig at bli forvekslet med min ven Egholm; men hvis jeg fremtidig maa forbli i rollen —“

„Paa ingen maate — eller jeg mener, hvorledes skal jeg — jeg har vist gjort Dem og herr Egholm uret — — hvorledes skal jeg — —“

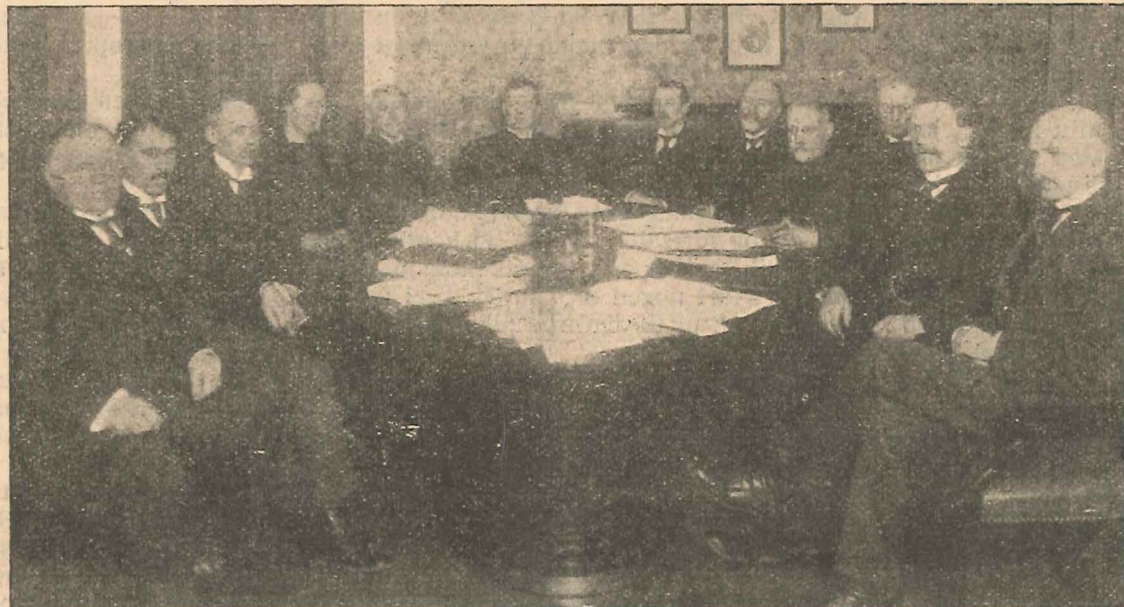
„Ja, stillingen er vanskelig, men for en mand med forstand, hjerte og æresfølelse —“

„Ganske rigtig, ganske rigtig! — Jeg føler mig forpligtet! Her er bare en utvei! Maa jeg præsenterere Dem for min datter og hendes forlovede, doktor Egholm, — min unge ven, cand. jur. Brosted! Jeg haaber alle parter vil være tilfreds med denne løsning, og jeg indrømmer at jeg kanskje har uttalt mig litt forhastet, — — jo, jo, mine herrer, jeg glemte kvindens sikre instinkt, det indrømmer jeg! — Jeg foreslaar at freden ratificeres ved et glas i min bolig, — hvis dere er saa venlige at følge med!“

Finlands generalkonsul i Kristiania direktør Carsten Simonsen som forleden blev utnævnt er født 1872 og cand. jur. fra 1896. I 1902 blev han ansat som lensmand i Elverum men fratraadte i 1916 for helt at gaa over i forretningslivet. Han er bl. a. direktør i A/S Rørregaard.

Landets skoledirektører hadde forleden et betydningsfuldt møte til drøftelse av forskjellige skole-spørsmål. Paa billedet ser man fra venstre rundt bordet: overlærer Kirkhusmo, byraa- chef Bergve, kaptein Tostrup, møtets sekretær, fru Sethne, ekspeditionschef Vigstad, direktør Eftestøl, lærer Randmæl, direktør Thomassen, direktør Johnsen, rektor Ording, direktør Vevele og direktør Hagemann. Møtet drøftet bl. a. spørsmålet om folkeskoleraad, ungdomsskolesaken og tilsynet med den efter de nye regler etc. Det var i det hele et interessant møte. — Fot. Skarpmoen.

Direktør Harald Opsjøn er nu fra tysk side paa en smuk maate blit hædret som tak for det store stræv han i 1917 hadde med indkvarteringen og forpleiningen av de tyske krigsfanger. Han er nemlig gjennom utenriksdepartementet tildelt den preussiske statsregjeringens Røde Kors medalje.

Ogsaa travsporten indtar nu en fremtrædende plads i vor vinteridret, og isen paa Frognerkilen har etpar ganger hat ganske interessante stevner at opvise. Her ser man en av aarets bedste travere, „Texen“.

Diakonisseanstaltens nye forstanderinde. Efter frk. Guldbergs død er søster Agnes Larsen blit valgt til denne ansvarsfulde stilling. Hun er født i Trondhjem 1862 og virket i nogen aar som lærerinde før hun gik over til diakonissegjerningen som hun har studert baade i utlandet og herhjemme. Siden 1888 har hun været knyttet til Diakonissehuset.

Den første „minebøsse“ i vort land blev forleden avsløret i Kristiansand. Ideen som skyldes hovedbokholder Henriksen, Horten, har vundet megen anklang og vi vil nok ogsaa andensteds faa lignende krigsmindesmerker i innsamlingspiemed til fordel for sjømandene.

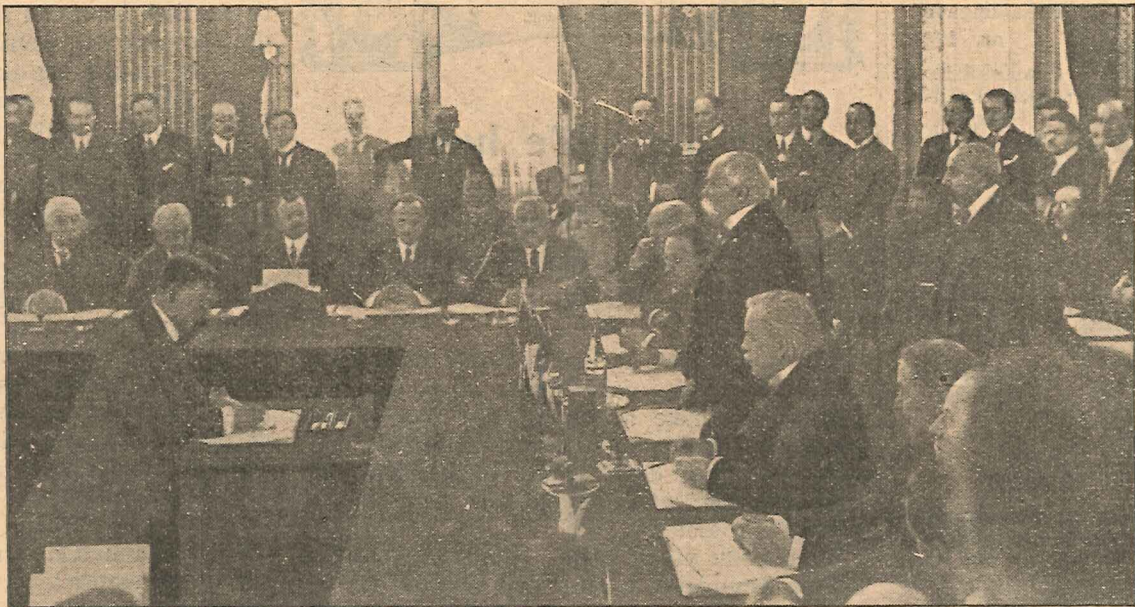
Den store match mellem „Bobby“ og „Oscar“ om det professionelle verdensmesterskap paa skøiter blev en sensationel sportsbegivenhet av høieste rang. Tilskuerpladsen paa Stadion var fylt til trangsel, og sjelden eller aldrig har begeistringen paa vore enemerker git sig slike ellevilde utslag som da „Oscar“ vandt sin glimrende seier. Tilv. ses han starte i det eneste løp han tapte, 5000 m., og tilh. ses „Bobby“ starte i 500 m.

Spredte træk fra den nye tid i Europa.

Utnævnelsen av de nye tyske gesandter fandt sted straks efterat freden var traadt ikraft. Dr. Meyer-Kaufburen som ses paa ovenst. billede blev sendt til Paris som tysk gesandt, og det er nu gjennem ham at alle videre forhandlinger i Paris mellem Tyskland og Frankrike skal føres.

Det historiske øieblik da Versaillesfreden endelig blev undertegnet i det franske utenriksministerium paa Quai d'Orsay i Paris. Det var den 10. januar kl. 4¼. De tyske delegerte von Simson og von Lersner har undertegnet protokollen og nu rejser Clemenceau sig og sier i en tone der lød som en trusel: „Freden er nu undertegnet. Den skal holdes i alle sine enkeltheter. Møtet er hævet!” Paa Clemenceaus venstre haand sitter Lloyd George, paa hans høire Tardieu og bak ham staar freds-konferansens sekretær Dutasta.

Som Tysklands repræsentant i Brüssel er utnævnt dr. Landsberg der var medlem av den tyske fredsdelegation i Versailles. Naar man betænker med hvilket glødende had belgierne omfatter Tyskland vil man let forstaa at dr. Landsberg faar en overordentlig vanskelig opgave.

Leon Bourgeois forlater det franske senat hvor han har præsidert i det første møte i „Folkenes Forbund”. Bare repræsentanter for de allierte var tilstede ved dette møte.

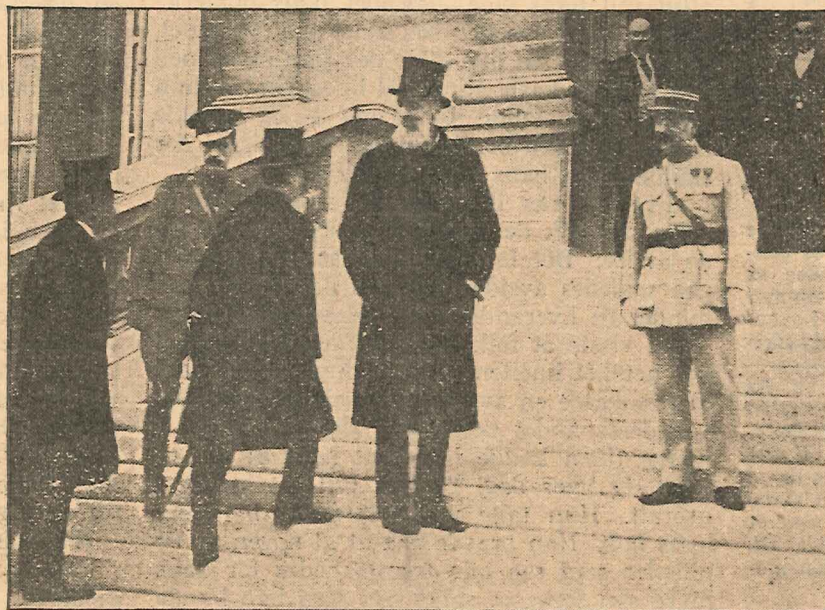

Clemenceaus efterfølger. Millerand blev den første ministerchef under præsident Deschanel. Millerand hadde stemt for Clemenceau, men det avholdt ikke Deschanel fra at betro ham dannelsen av sit første ministerium som straks efter fik et stort tillidsvotum i det franske kammer.

Den tyske oberst von Lettow-Vorbeck som er berømt fra kampene i Østafrika. Det tyske konservative parti vil nu opstille ham som s'n kandidat til værdigheten som rikspræsident.

Samtidig med at nye mænd er kommen til roret i Frankrike, er Tyskland ifærd med at gjenopta sine internationale forbindelser efterat freden endelig er traadt ikraft. I de viktigste europæiske hovedsteder har man saavidt mulig søkt at stille nye mænd — d. v. s. saadanne som intet hadde at gjøre med det gamle regime og som derfor maa anses skikket til at vinde den fornødne tillid og bygge op den nye tid i det internationale samkvem. Det har imidlertid i flere tilfælder aapenbart ikke været let at finde akseptable mænd. Saavel Spanien som Italien negtet saaledes at motta visse av de først utnævnte tyske repræsentanter. Denne overgangstid vil vel imidlertid snart være gjennemløpet, og hvorom alting er knyttet nu atter traadene mellem folkene. Endnu staar der dog adskillig igjen at utrette paa den tornefulde fredsvei. Den næste fredstraktat blev den med Ungarn som blev undertegnet i Neuilly. Ogsaa den indeholder haarde betingelser hvorved det før krigen saa rike og mægtige Ungarn reduceres til en liten stat paa ca. 7 millioner mennesker. Ungarerne beklager sig bl. a. over

Nu er det Ungarns tur. Den ungarske fredsdelegation ført av grev Apponyi (den høie, gamle herre midt paa billedet) kommer til Paris for at faa istand freden med de allierte.

grænsereguleringen hvorved nogen av de distrikter som skaffer de mest værdifulde raastoffer utskilles og ca. 2 millioner ungarer kommer under fremmed styre. I vest faar saaledes Tsjeko-Slovakiet omtrent en halv million magyarere, og i øst kommer ikke mindre end 1½ million ungarer under rumænsk styre. Under disse omstændigheter kræver ungarerne folkeavstemning i vedkommende distrikter hvis Europas fred skal kunne sikres. Den nye tid i Ungarn karakteriseres forøvrig ved en sterk vedhængen ved den monarkiske regjeringsform, men de allierte har — uten forøvrig at ville blande sig ind i Ungarns indre forhold — i denne forbindelse erklært, at en gjenindsættelse av huset Habsburg paa den ungarske trone ikke vil bli hverken anerkjendt eller taalt av dem. Mens man forøvrig venter paa en gjenoptagelse av de ved regjeringsskiftet i Frankrike utsatte drøftelser av de gjenstaende fredstraktater har Sovjet-Rusland som nu i militær henseende indtar seierherrens stilling sluttet den første „randstatfred”, idet forhandlingene i Dorpat har ført til et for republikken Estland særdeles gunstig resultat.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1744.

Fra Eskilstuna Schacksällskaps turn. 1919.

Motto: Mein erste Zet.

Sort: K, S, L, 5 B = 8 br.

Hvit: K, D, 2 T, S, L, 4 B = 10 br.

Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1741.

Det ses let, at Sort ikke kan ha trukket sidst og altsaa maa ha trækket nu. Hvit maa sidst ha trukket sin bonde til f 4, da der ellers intet foregaaende træk kan findes for Sort. Er bonden kommen fra f 3, er Sort pat; for at opgaven skal kunne løses, maa bonden være kommet fra f 2. Sort kan da svare med g 4 x f 3 en passant, hvorefter følger

1. g 2 x f 3, g 3 — g 2 f. 2. T g 5 x g 2, K — h 3 eller h 5. 3. T — g 4 eller h 2 mat.

Løsning av kamgaaden i forr. nr.:

H	A	N	D	E	L	S	K	A	M	M	E	R
A	I	L	E	R	A	U						
R	L	L	N	E	L	D						
P	E	E	A	N	E	E						
E	N	N	T	A	R	R						

Løsning av gaaden i forr. nr.:
Kummer — kutter.

Løsning av regneoppgaven i forr. nr.:
21,217 indbyggere.

Regneoppgaver.

1.

60 studenter var forsamlet for at sette et forslag igjennem, men det blev forkastet med 16 stemmers overvegt. Hvor mange stemte for og hvor mange imot forslaget?

2.

Find tre positive, hele tal, hvis sum er 30, og hvis kvadraters sum er 350. De tre tal danner en aritmetisk række. Hvilke er de 3 tal?

Talkvadrat.

I denne kvadrats 7 tomme felter skal følgende tal anbringes: 8, 19, 30, 41, 52, 63 og 74 saaledes, at hver lodret, vandret og diagonal række kommer til at utgjøre den samme sum.

		96	
		85	

1	2	3	4	5	6	7	8
5	4	7	8	6	3	4	
4	3	5	4	7	4		
1	4	3	5	4			
4	7	4	5				
7	2	3					
3	2						
8							

Gaadetrekant.

Istedenfor tallene skal anbringes bokstaver, saaledes at der fremkommer følgende ord i ovenstaaende rækkefølge: 1. En ældgammel bygning. 2. En ø, kjendt for sit deilige klima. 3. Opløstes engang i vild flugt. 4. En by i Italien. 5. En mand vi alle er beslegtet

med. 6. Hvad man kan kalde den nuværende tid. 7. Hvad mange higer og tragter efter. 8. En meget benyttet ting i nordiske sprog.

I det stille hus.

Av

E. Everett-Green.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

For det andet at han allerede utøvet en sterk fortryllelse over hende og at hun begynte at ønske at vinde ham paa grund av ganske andre egenskaper og fortrin end den som hun hittil hadde ønsket hos sin tilkommende egtefælle og som hun hadde nævnt for Letty.

Hun vilde vinde hans beundring. Andre mænds beundring fordret hun som sin ret og hun tænkte aldrig over det. Men overfor Francis ønsket hun at gjøre sig vakker og indtagende for at hun kunde se det straalende, bifaldende blik i hans glade øine med de gyldne strefflys. Da hun nu møtte ham i grotten og stod foran ham i maaneskinnet og hørte hans pludselige utrop av forbauselse og glæde, folte hun en hjertebanken som var ganske ny og fremmed for hende, og hvis han hadde tat hende i sine armer i det øieblik og hadde bedækket hendes ansigt med fyrige kys, vilde hun uten betænkning ha overgitt sig til ham med en salig, betagende fryd.

Men Francis gjorde intet av dette. Skjønt han var umaadelig glad over at se hende, skjont han folte en let skjælvende betagelse ved at merke det varme tryk av hendes hender som hun strakte ut mot ham, bevarte han dog overfor hende den ærbødige ridderlighet i hele sin optræden, der slet ikke svarte til det som Ida længtet efter og ønsket av ham. Hun folte denne fjernhet, endog naar hun visste at hun virket mest inspirerende paa ham. De var hverandre saa nær — og dog saa fjern. Der var en skranke imellem dem som hun maatte bryte ned. Hun smilte ved tanken paa hvor let det kunde gjøres her — her hvor de bodde sammen under et tak. De var jo allerede saa fortrolige med hverandre. Hun kaldte ham Francis og behandlet ham med den likefremme venlighet som er en eiendommelighet for de unge amerikanske damer og som sjelden blir misforstaat. Og etterhaanden som de lange, lyse sommerdage svandt hen, blev denne fortrolighet sterkere og inderligere. Huset var fuldt av gjester og de var meget henvist til hverandre. Ida var altid ved hans side, henledet hans opmerksomhet snart paa det ene, snart paa det andet, lot ham ved sin tale eller det, han skrev ned paa papiret, kaste glimt ind i den verden, hun ønsket, han skulde skrive om — og skulde skrive med den kraft, innsigt og realisme der skulde gjøre hans verk udødelig.

«Francis, vær ikke ræd for sandheten!»

En dag gik de sammen et stykke bort fra de andre. Det forekom dem saa naturlig at gaa saaledes avsides som om de allerede var bundet til hverandre ved forlovelsens baand.

Ida visste at folk talte om den fortrolighet der hersket imellem dem og hun ønsket bare at fremkalde en avgjørelse imellem dem. Det var deres andet besøk paa Caster Chase. I mellemtiden hadde hun faat ham til at besøke sig hver dag. De var blitt set sammen overalt. Hun talte uavbrutt med ham om hans bok. Han prøvde paa at gi nogen av de billeder som saa ofte fremmanedes for hans indre syn form og skikkelse, men han kunde ikke faa sat isammen intrigen.

«Sorte ravn og hvite due» — disse navner

forfulgte ham; han likesom kjæmpet for livet med godt og ondt. Men hvorledes skulde han arbeide alt dette ind i en roman fra det moderne liv? Naar det skulde ha fast form, var det som om det svømmet ut for ham og han folte sig usikker og uklar.

Nu prøvde han paa at uttrykke sine tanker for Ida, ydmyg som en botfærdig som skrifter sin synd for en prest. Hun saa paa ham med en verden av skjult betydning i sine øine og advarte ham:

«Francis, vær ikke ræd for sandheten!»

Han saa forbauset paa hende. Hvad mente hun? Hvad var sandheten? Var det noget som han flygtet fra, men som tilsidst vilde tvinge ham tilbake og faa ham under sin magt? Det hadde længe forekommet ham at han forte en kamp med noget han ikke kunde gi navn. Han saa blek og mat ut. Hans skjønhed hadde faat et nyt præg. Alt i Ida arbeidet henimot det maal at rive ned den skranke som adskilte dem. Hun ante ikke dens sande natur. Hun ansaa det for motstræbende stolthet, fordi hun var saa rik. Og han var tilmode som et barn der stræver efter at hindre den kommende oversvømmelse ved barrikader av sand, kastet op av en liten barnespade. Han hadde aldrig før visst hvad en energisk kvindes vilje vilde si — og en vilje som bak sig har en sand og virkelig kjærlighet, der driver den — imot den maa enhver kjæmpe forgjæves.

Nu hadde hun lagt sine hender paa hans skuldrer og hun saa like ind i hans øine med en glans som blændet og forvirret ham. Han folte sig tilmode som om noget sprængtes i ham, som om spændingen lostes, som om han stod overfor en reaktion i hele sit indre.

«Francis, De er ræd for sandheten.» Der var en skarp, bydende klang i stemmen. «De er ræd for sandheten i Deres bok, ræd for at sandheten skal være ubehagelig og bli misforstaat, skjont det som verden mest trenger til netop er aabenbarelsen av sandheten. Livets dype saar kan aldrig læges, for sandheten er avslort. Og De er av samme grund ræd for sandheten i Deres eget liv — menneskene kunde misforstaa Deres motiver og gi dem et navn som vilde saare Dem—»

Hvad mener De?»

«De vet hvad jeg mener, Francis. De vet at De elsker mig. De vet at De ikke kan leve uten mig. Men De gaar og svinder ind til en skygge — De lukker al glæde og fryd ut av Deres liv bare for mine usalige pengers skyld, som dog kan skape en passende ramme om os begge, om mig og den mand — jeg elsker.»

De sidste ord kom som en sagte hvisken. Idet hun uttalte dem, sænket Ida sit vakre hode ned imot ham. Han kysset hende med en fyrighet som næsten var voldsom. Han talte ikke — han protesterte ikke. Han kunde ikke faa frem et ord, han var tilmode som om han skulde kvæles. Han kunde ikke forklare sig sine følelser — kunde ikke si, om det var glæde eller sorg, triumf eller fortvilelse der fyltde ham. Han visste bare at han for øieblikket var befridd for en ødelæggende kamp. at solen igjen skinte for ham i gylden pragt og at livet aapnet sig for ham med straalende muligheter. Hvis mørket fulgte efter dette, saa hadde han dog følt nogen korte øiebliks berusende fryd og betathet. Og dette var kommet uten anstrengelser fra hans side. Det var frygtelig, men det var ogsaa forunderlig herlig. Det var skjæbnen. Hadde han ikke kjæmpet? Men kampen hadde været forgjæves. Dette var skrevet i skjæbnens bok — og nu var avslutningen kommet.

«Francis, er du lykkelig?»

«Jeg er betat, overvældet. Ida, hvad har vi gjort?»

«Det uundgaelige, du kjære. Forstaaer du det ikke? Det maatte komme. Vi har visst

det for længe siden. Men denne korte prøvetid har gjort det endnu deiligere for os. Vi har lært hverandre at kjende før egteskapet. Nu har vi intet at vente paa.»

Han snappet aandelig talt efter pusten. Men Ida vilde med sine amerikanske ideer og sin opdragelse ha fundet det ganske naturligt, og hvis de var gaat bort til en prest og hadde latt ham foreta vielsen med det samme.

«Francis, boken maa skrives — og fuldendelsen av den skal være vort arbeide i vore hvedebrødsdage. Kjæreste, jeg vil ta dig med mig — langt, langt bort og vise dig alle de ting som vi bare har talt om. Du skal se det altsammen — og din muse vil straa av liv og din pen vil fly henover papiret. Tror du ikke, jeg vil det? Har jeg ikke læst det i dine øine? Vi gifter os snart — meget snart. Vi vil ikke ha det omtalt — vi vil ikke ha nogen presenter — ingen avisskildringer. Det skal være vor skjønne hemmelighet like til det sidste. Letty skal faa vite det og hun skal hjelpe os. Ingen anden skal vite det. Saa reiser vi bort — til verdens ende. Francis, skal ikke det bli deilig?»

Han svarte som i drømme.

«Var hemmelighet — at bli gift i stilhet — at reise til verdens ende sammen — ja, ja, Ida — det er godt — meget — meget, meget godt. Jeg vil gjerne til verdens ende — ja, til verdens ende — ta mig bort herfra — snart — snart —»

Der var noget næsten vildt i hans utseende, i hans tale — noget som Ida, trods al sin erfaring og forstaaelse av menneskene, ikke forstod. Men det mishaget hende ikke. Hun ønsket ikke at Francis skulde være som almindelige mennesker. Hun var tilfreds med ham som han var. Hun saa at hendes rigdom bare betydde litet for ham — at den ikke var det viktigste for ham. Det var godt — det viste at han elsket hende alene — og hendes hjerte banket av triumferende glæde.

«Ja, vi skal gjøre det altsammen i en fart, Francis. Ogsaa jeg higer efter at komme til verdens ende med — min elskede!»

«Hold op, Ida — hold op!» stønnet han hæst.

En skjærende smerte hadde gjennembæret ham. Igjen var Ida sig bevisst at der var noget, hun ikke kjendte eller forstod og for et øieblik folte hun sig grepet av en ubestemt angst. Skjulte han en hemmelighet for hende? Var der noget i hans fortid, han fortidde for hende? En sorg eller en skam? En anden kjærlighet? — Hun jaget med magt denne tanke fra sig. Men hun besluttet nu ivrigere end før at intet skulde komme imellem hende og gjenstanden for hendes kjærlighet.

En uke efter blev Ida Dexter og Francis Grey ved kongebrev viet i al stilhet i en kirke i London ikke langt fra Lettys hjem. Sir Duckworth førte bruden til alteret; Francis hadde faat én av sine klubvenner til at være hans forlover. Forst da brud og brudgom var langt borte, fik London kjendskap til dette pludselige og romantiske egteskap. De reiste like til Liverpool med hurtigtoget og var ute paa havet, for avisene hadde faat tid til at fylde sine spalter med artikler om denne begivenhet. Stoffet til det var overlatt dem ved særlig velvilje fra brudens gode veninde, Lady Letty Lancaster.

Tredie del.

Silence Desarts hjerte.

I.

„Silence, tilgi mig. Jeg vil aldrig tilgi mig selv. Det er skjæbnen; mot den nyter det ikke at kjæmpe. Skjæbnen er mig for sterk. Silence — hvis jeg har mistet min elskede — saa la mig ikke miste min ven. For jeg vet at jeg i de dager som kommer vil komme til at trænge dit venskab. Silence, svigt mig ikke. Du som aldrig før har svigtet mig. La mig beholde dette haabets straa i mit hjerte — haabet om at naar denne besynderlige drøm er glidd over i virkeligheten — enten det nu blir til glæde eller sorg — og jeg vender tilbake, at jeg saa fremdeles maa finde min ven ventende paa mig paa den anden side av den dype avgrund som aapner sig for mig. Silence, tilgi mig — og skjønt jeg aldrig mer tør tale til dig om kjærlighet, saa la det venskab som forbandt os fra første øieblik vedblivende være os hellig. Gud velsigne og bevare dig, Silence, og tænk saa venlig som dit ædle hjerte indgir dig paa din alltid hengivne ven

Francis Grey.“

Papiret faldt ut av Silences skjælvende haand. Hendes ansigt blev langsomt saa hvitt som duken paa det lille bord som var trukket bort til det aapne vindu, og hvor hendes brever og papirer laa ved siden av hendes enkle frokost. Hun sank langsomt tilbake paa stolen som om hendes lemmer neklet at holde hende oppe.

Den næste dag hadde aapnet saa ivrig og som var adressert til hende med Francis Greys kjendte haand indeholdt et bind; indbundet i blaat skind med sølv og trykt med sølvbokstaver lyste disse ord hende imøte: „Havets sølvortale“.

Hvilket budskap hadde det bragt hende? Da hun ivrig aapnet bindet, faldt et papir ut. Et brev fra Francis — i det sidste hadde hun faat saa faa brever fra ham og tilsidst hadde de helt holdt op at komme. Hun grep ivrig efter det; en klar rødme bredte sig over hendes ansigt som var blitt blekt og magert efter den sidste tids anstrengende arbeide og der kom et glimt av glæde i de næsten altfor store og skinnende øine.

Saa var hun begyndt at læse. Slaget var saa faldt — uten skaansel og barmhjerthet — uten forberedelse. For Silence hadde ikke næret nogen tvil. Hun kjendte saa litet til livet. Skjønt hendes liv hadde været tungt og anstrengende i de senere aar, hadde hun levst langt fra det moderne livs krav, fordringer, forviklinger — dets fristelser og uimotstaelige tillokkelser. Hun var saa inderlig glad i Francis. Hun folte at han trængte til hende — folte det som en mor følger sit barns avhengighet — og folte det ogsaa med den elskendes bevissthet. Hun var nødveden til hende. Han hadde opdaget det, endnu før det var blitt hende klart. Han hadde gjort fordring paa hende og hun hadde med jubel i hjertet ydet ham sin hjelp. Og efterhaanden hadde disse fordringer sieget. Kanske bare Silence visste — og hun folte det tydeligere end nogensinde — hvor meget av hende selv hun hadde git denne bok som nu laa foran hende — denne bok som publikum hadde ventet med utaalmodighet og som det nu mottok med iver og overøste med en ros meget større end den som var blitt den første bok tildel. Denne bok hadde været hendes liv — hendes og hans barn. Han hadde git den liv — han hadde lagt ideen i den — men hun hadde arbeidet med at bringe den frem, med at forme den paa

papiret og gi hans tanker de rette uttryk. For hun visste nu tydeligere end nogensinde at han hadde overlatt alt dette til hende — likesom en far overlater moren opdragelsen av deres lille barn. Han hadde været stolt og glad, naar hun hadde vist ham hvad hun hadde utrettet, og ofte, naar han hadde bøiet sig ned for den lange dags anstrengende arbeide, hadde han hvisket lidenskabelige ord om den gjæld, han stod i til hende, om den inspiration, han høstet av hendes nærhet, av hendes kloke, forstaaende arbeide.

Og nu dette brev — hvad betydde det? Det kunde bare bety en ting — han hadde forlatt hende for en anden.

De sidste aviser laa bordet ved siden av nogen uapnede brever. Silence tok en av dem og aapnet den. Ja — her stod det! For et øieblik trykket hun sin skjælvende haand mot de brændende øine. Saa tok hun sig sammen og læste den lille notis tilende.

„Romantisk egteskap: Geniet gifter sig med millioner. Vore læsere vil med interesse og stor tilfredshet høre om en romantisk begivenhet som har fundet sted her i London. Den unge og talentfulde forfatter Francis Grey, hvis romaner har fanget publikums opmerksomhet, har høstet sig belønning for sine talentfulde arbeider ved at vinde Miss Ida Dexters kjærlighet — en ung amerikanerinde som har tat London med storm ved sin personlige vakkerhet og ynde og ved sine pragtfulde juveler og vidunderlige toiletter. Man sier at denne dame er en av de rikeste av alle de amerikanske arvinger som kommer hit til amerikansk for at blænde og forvirre os. Man fortæller at hun har møtt Mr. Francis Grey i Sir Duckworths og Lady Letty Lancasters hus, og at resultatet blev et av disse tilfælder med kjærlighet ved første blik — noget som er mindre sjelden, end verden tror. Men de unge indviet ikke verden i deres fortroighet, og brylluppet blev feiret i største stilhet igaarmorges i St. Peterskirken, Eaton Square. Straks efter reiste brud og brudgom til Liverpool og er nu paa vei — i en av de luksuriøse kahytter, for hvilke vore oceandampere er berømt — til den nye verden, hvorfra den unge brud stammer og som hun nu ønsker at vise den egtefælle, hendes hjerte har valgt. Vi ønsker dette interessante par al mulig held og lykke.“

Silence la ganske rolig avisen fra sig og saa ut av vinduet med vidt opspilte øine som dog ikke saa noget. Trær svaiet frem og tilbake i vinden — sommerens skjønhet omgav hende — naturens grønne pragt som hun elsket. Men nu saa hun intel av dette. Det førekom hende at hun var indestængt bak høie murer. Der var blitt trukket et sort slør for hendes øine. Hvad betydde dette? Og hvad vilde det bety i fremtiden?

Mekanisk skjænket hun sig en kop te. Mekanisk drak hun den, for hendes læber var tørre og hendes hals snørte sig sammen. Og hele tiden blev disse ord som med haarde hammerslag banket ind i hendes hjerne:

„Francis gift! Francis gift! Francis gift!“

Gift og reist — reist uten et ord — uten en sidste omfavelse — uten at si hende et ord om det! Trodde han at hun vilde ha holdt ham fast, hvis han hadde ønsket friheten? Nei — og tusen ganger nei! Han kjendte hende vel bedre! Disse faa hankastede linjer som hun nu forstod saa altfor godt vidnet om det.

Han stolte fremdeles paa hende! Trods sin troløshet, sin feighet, sin svakhet —

saa stolle han paa hendes kjærlighets styrke. Paa bunden av sin sjæl folte Silence allerede sælsomme følelser røre sig. En straalet av lys skjot ned fra fjerne, høie regioner og viste hende i et glimt billedet fra fremtiden som den vilde bli.

Francis vilde trænge hende igjen. Han visste det. Hun visste det endnu bedre. Denne overilede, forhastede handling vilde ikke i længden tilfredsstille ham. Han var blit fanget og hvirvlet bort av en skjæbnens vilde orkaner som altfor ofte bringer skibbrud og ødelæggelser. Han var ikke til at dædle. Det kvindelige element i hende — det som tilgir og forstaar — rørte sig i hende. Det var et haardt, et grusomt slag — saaret var dypt og smertende og det vilde ta lang tid at læge det. Men der var allerede budt hende en lægende balsam. Først maatte hun lære at undskylde — at tilgi. Saa kunde der komme en dag, da hun kunde aapne en anden dør i sit hjerte for ham og besvare hans kalden.

Men det kunde ikke bli snart. Silence saa med fast og klart blik alle muligheter for sig. Tanken paa venskap slog brændende ned i hende, men hun vek tilbake for den som et pust fra en glødende smelteovn. De maatte vente — vente — vente. Det var godt at livet hadde adskilt dem for en tid. Hun maatte lære at tænke paa ham som en anden kvindes mand — og hun maatte lære at haabe — og be for hans lykke med den kvinde, han hadde valgt.

Men var hun hans hjertes valg? Hvem kunde si det? Ikke Silence, som nu boide hoded ned paa sine hænder og lot sine salte taarer dryppe ned paa de fingrer som hadde arbeidet saa utrættelig for ham. Hans hjertes valg! Hvorfor var der saa i brevet denne understrøm av noget som lignet fortvilelse? Hvorfor denne indtrængende bøn om hendes venskap? Var det et brev, skrevet av en mand som netop var gaat ind i et nyt, straalende liv sammen med en som kunde aapne paradiset porter for ham?

Aa, hvem kunde si det? Ikke Silence som bedst av alle forstod Francis Greys komplicerte og let bevægelige sind. Hadde hun ikke av hans ivrige, nervøse maate at tale paa, av hans lange og hyppige fravær, av hans stadig mindre og mindre interesse for

sin anden bok følt at han holdt paa at bli grepet av noget nyt og fremmed — at der foregik en eller anden forandring med ham?

Hans fortællinger om selskapslivet hadde interessert Silence meget. Hun husket at hun hadde hørt Lady Lettys navn etpar ganger. Men Francis hadde bare nævnt hende rent tilfeldig. Hadde han allerede for flere uker siden begyndt at føre et liv som han ikke ønsket hun skulde dele med ham? Hadde han fundet at hun hverken hadde lod eller del i dette liv, saa han avholdt sig fra enhver hentydning til det? Denne tanke var som et piskeslag for hende. Men hun tvang sig til at se den rolig i ansigtet. Ja, saaledes hadde det været. Han maatte ha været meget fortrolig med Lady Letty; men hendes navn hadde han bare tilfeldig og leilighetsvis nævnt. Om Ida Dexter hadde Silence ikke hørt et eneste ord. — „Kjærlighet ved første blik“ — igjen var det som om en dolk blev støtt i Silences blødende hjerte. Saa slog den tanke ned i hende: Kan en mand elske to kvinder paa en og samme tid? Er der noget i hans natur som kræver mer end den ene kan gi ham? Hun vendte sig med avsky fra denne tanke. Men den kom igjen. Hun hadde under seks maaneders lykkelig arbeide været Francis Greys medhjælper og hadde vækket inspirationen i ham. Hadde han saa vendt sig fra hende til en anden? Var denne kvinde, han hadde giftet sig med, istand til at tilfredsstille en trang i hans natur som Silence ikke hadde kjendt?

Taarene kom op i hendes øine og dryppet hurtigere og hurtigere ned over hendes hænder.

„Aa, Francis! Francis! Min egen tapte eiskede!“

II.

Der var en tid, da en bedraget kvinde færedes hen og gled langsomt ut av livet. I vore prosaiske, moderne dager trøster forsmadde, unge piker sig med at spille golf og hockey, med at kjøre i automobil og paa sykkel og med at kaste sig ind i en hvirvel av adspredelser.

Silence gjorde intet av dette. Istedet vendte hun sig indad i sin egen verden av drømmer og fantasier, og i denne verden

syntes hun at hun forenedes med en anden Francis som kom til hende fra en rosenfarve taake, blev hos hende i nogen faa frydefulde timer og saa svandt bort igjen.

Skapende arbeide var nu blit en nødvendighet for Silence. Hun hadde levd saa længe i dets atmosfære at hun ikke mer kunde vende tilbake til det mekaniske, uinteressante arbeide som tidligere hadde været hendes lod. Hun var ikke fattig. De penger som Francis Greys forlægger efter hans ordre sendte hende rørte hun ikke, men hendes egne frembringelser som var blit saa venlig mottatt, hadde skaffet hende en pen sum som var tilstrækkelig til hendes daglige fornødenheter.

Silences egne fantasier og ideer manglet de glimrende farver og de straalende lysglimt av vid og aand som var karakteristisk for Francis Greys arbeide, og som hun med sin hurtige opfattelse, sin klare forstaelse hadde fanget og hjulpet ham med at sette i ord. Men i hendes egne drømmer og fantasibilleder var der en blid ømhet, et dypt alvor og en varm følelse som vækket sympati og interesse hos et stort publikum.

I de faa ledige timer, Silence hadde hat i de sidste maaneder, hadde hun skrevet flere smaa fortællinger og skitser som var blit avsat hurtigere end hun hadde turdet haabe. En av forlæggerne hadde ønsket et større og mer utførlig arbeide. Silence hadde blandt sine tidligere frembringelser fundet en historie, gjennomtrængt av det alvor som ganske unge piker skriver saa let og tankeløst, næsten muntert om, men ikke uten en viss forstaelse av den sorg og den smerte, den omtalte og skildrede. Der var i den en glans av romantik som forgyldte alle sorgene og lidelsene og som lot dens personer finde trøst og lindring i selvopofrelse og resignation.

I denne fortælling var der noget som grep Silence i hendes nuværende sinnstemning. Karakterene syntes at leve — intrigen var ikke uten sandsynlighet. Silence husket at hendes far hadde fortalt hende en lang, interessant historie om noen oplevelser i hans tidligere liv, oplevelser i hvilke han hadde spillet en underordnet rolle. Erfaringen hadde lært hende at hun her hadde en skildring fra det virkelige liv som hun videre kunde utarbeide til en

CIRKUSBARNA.

Folkekomedie i 5 akter for dukketeater.

av Mouritz Hansen.

(Fortsat.)

Giovani (ut til høire): Saa gjerne, saa gjerne, herr direktør.

(Dyretæmmeren Zaza kommer fra venstre.)

Zaza: Her er jeg.

Direktøren: Udmerket. Begynd med slangerne og de to bjørner mens vi stiller det store gitter op. (Roper:) Varsaagod!

(Klokken ringer, dyretæmmeren forsvinder ind i manegen. Musikken begynder. Portieren slaas for.)

Direktøren: Giovanni, Giovanni! (Gaar sammen med Giovanni bak portieren ind i manegen. — Peter og Bianca kommer fra venstre.)

Peter: Saa, lille Bianca, nu gjælder det! — Stille!

Bianca: Ja, ja, nu gjælder det! Bort, bort!

Peter: Hys, forsigtig, Bianca! De er vel inde allesammen? — Istid krop jeg under vognene med toiet. Det ligger parat utenfor i haven.

Bianca: Bare vi kan komme gjennem stalden, Peter.

Peter (mot høire): Staldmesteren staar borte ved seletoiet! — — — Nei, nu gik han! — — — Kom, Bianca! Fort dig! Det gjælder friheten! (De skynder sig mot høire.)

(Teppet falder.)

5. akt.

(Dekorationen findes i nr. 7, 9 og fig. nr.)

(Sen aften ved skjærgaarden. Himlen er mørk, veiret er stormfuldt. Paa begge sider fjeld; i bakgrunden en lav vold og bak denne det oprorte hav. Ute paa skjæret sitter en stor damper fast; nu og da sendes signalketter tilveirs. — Dekorationen har en spalte hvori billedet av damperen sitter; eftersom det trækkes længere og længere ned, synker damperen dypere og dypere. Hullet i dekarationen og lys bak disse danner signalkettene.)

(Se nærmere i et følgende nummer.)

(Anders og Stine.)

Stine: Herregud for en lang tid de menneskene bruker paa at faa redningsbaaten klar. Hør, hvor dampfløiten gaar derute. Den har vist ikke længe igjen. — Se, Anders, se; nu sender den en raket tilveirs. — Løp ned og hjælp dem med redningsbaaten, Anders!

Anders: Ta det med ro, Stine! Der skal tid til alt, og hver maa passe sit. Naar min tid kommer skal jeg nok ta fat. Jeg kan da ikke løpe fra lygtene deroppe.

Stine: Du vet ikke, Anders, hvor underlig jeg føler mig. Det er som om Peter i et sæt roper: Mor, mor, Lille mor!

Anders: Ja, ja, Stine. Men er han med derute saa hytter han sig nok til vi kommer og henter ham, enten det nu blir vor redningsbaat eller det andet baatlag dernede.

Stine: Jeg har ikke ro paa mig, Anders, jeg maa op og se hvor de blir av med baaten (ut til høire).

(Damperen sender tyssignaler, og dampfløiten høres lyttelangt borte.)

Anders: Lygtene brænder daarlig deroppe paa toppen, der maa mere blus til, for at de skal se derute at vi er paaferde. — — — Men hvad ser jeg, der kommer jo grevinden. Hvad gjør de ute i et slikt veir?

Grevinden (fra venstre): Aa, det er frygtelig! Min mand er derute! Vi har faa telefonbesked fra politistationen. Det er damperen „Ohio“ som kommer fra Kina. Tror De, at de kan reddes?

Anders: Ja, med Guds hjælp. Vi

har været ute i haardere veir end dette. — — — Men se, der kommer de med baaten, jeg maa gi dem en haandsrekning (ut til høire).

Grevinden: Aa, Gud holde sin haand over de kjække mænd og alle de ulykkelige derute.

(Optog av fiskere som kommer med redningsbaaten mellem sig og gaar tvers over scenen fra høire til venstre.)

Stine (ute): Er det sandt? — Er det virkelig sandt? Er det Peter? Aa, min egen, kjære gut, min egen gut!

Grevinden: Hvad er det? Jeg syntes det var Stine.

(Stine og Peter, som er i almindelige klær, kommer fra høire.)

Peter: Ja, slik er det, mor, og jeg løp fra beriderne i aften. Bianca kunde ikke mere, hun ligger hjemme paa din sofa.

Grevinden: Er det Deres søn, Stine?

Stine: Ja — ja, det er min egen gut. Han er netop kommet hjem — han kom løpende paa landeveien, og jeg som trodde han var derute paa det vilde hav.

Peter: Aa, slik som vi maatte løpe, mor, især det sidste stykke, for vi opdaget pludselig at Bill og Abel var efter os paa landeveien, men vi narret dem og løp gjennem skogen og tvers over akren. Og stakkars Bianca var saa træt, derfor la jeg hende paa sofaen. Men jeg saa jo mændene hale redningsbaaten avsted og tænkte mig saa at mor var nede ved havet.

(Sluttet.)

bok, hvori hun kunde lægge hele sin sorg og som kunde bli en lynavleder for alle de følelser som fyldte hende; hun indsaar at det kunde bli et arbejde som kunde adspire hendes tanker og hjælpe hende over denne tunge og vanskelige periode i hendes liv, kanske endog til delvis forglemmelse.

Og i hendes arbejde kom Francis til hende. Det var paa samme tid hendes livs bitre smerte og salige fryd.

Han kom — med hele den fine, straalende, barnslige skjønhed som hadde fortryllet hende fra første øieblik. Hun saa hans hvide konturer mod det solbeskinte vindu, naar hun løftet øinene, saa den utryksfulde profil med de adskilte læber som var parat til at gi en ny strøm av ord lyd, saa hans øine lyse av den hellige ild som gjennemglødet hans indre. Hun hørte hans stemme uttale de ord som hendes pen satte paa papiret. Skjønt de kom fra hendes eget hjerte, forekom det altid hendes spændte fantasi at de blev uttalt med den elskedes stemme, som hun hadde forestillet sig selv at hun aldrig mer skulde høre. Det var paa samme tid hendes største glæde og bitreste sorg. I sit verk fandt hun Francis igjen: Til synskreds, var han forsvundet fra hendes synskreds, og det forekom hende som om en dør i hendes liv var blit lukket og slængt — den dør, gjennom hvilken solskinnet i de svundne, lykkelige dage var strømmet ind og hadde utgydt sig over hendes liv.

Hun hørte ikke et ord fra Francis. Hun hadde heller ikke ventet det. Hans bankier, til hvem hun betalte alle de penger som indløp til hende — Francis hadde haabet at Silence vilde forstaa ham og beholde disse penger, men de blev alle meget punktiig avlevert til banken — kjendte hans opholdssted; men Silence spurte aldrig om hans adresse. Nu og da var der i en eller anden avis en kort notis om Mr. og Mrs. Grey og deres reise, og disse notiser saa Silence undertiden, naar hun læste kritikken over hans bøker. Da kunde hun læse dem rolig uten at forandre en mine; men i mange timer etter krympet hendes hjerte sig sammen i bitter smerte og hendes hænder laa foldet og ledige i fanget istedetfor at gli henover skrivemaskinens klappende tangenter.

I alle de varme, kvalme dage i august og i septembers stille, klare ro arbeidet Silence i sit lille værelse som vendte ut til de varme, støvete græsmarker. Hun var ræd for at stanse, ræd for tanken paa ledige timer som forekom hende som det værste av alt. — Undertiden vældet længselen etter vide landstrækninger, vederkvægende ensomhet, bølgenes plasken og den sagte susen av skogens trætopper saa voldsomt op i hende, men Silence turde ikke hengi sig til denne længsel, turde ikke gi etter for den. Hun var træt, men allikevel ræd for at hvile; hendes hjerte var sykt av sorg, men hun turde ikke hengi sig til sorgen. Hendes arbejde bragte en slags lin-

dring og frøst. Det skaffet hende en slags glemsel — det mildnet den uophørlige, gnagende smerte som aldrig forlot hende hverken dag eller nat. Hun visste at hendes arbejde var godt. Det er kanske en av livets store ironier, at bringe de største glæder de mest glødende inspirasjoner, saa blir de bedste verker som regel skapt under en stor og nagende sorg.

Silence dyppet ikke sin pen i den bitre galde; men gjennom hele hendes bok gik der en understrøm av dyp eftertanke, stille vemod og tankefuld melankoli, av og til oplyst av et straalende, glimtende lysskjær. Dens faa karakterer, gamle liv og aande; dens hændelser blev fortalt med en klarhet og friskhet i diktationen som gav fortællingen liv og flugt. Men dens charme og tiltrækning laa i noget som ikke kan gjengis med ord — noget, hun ikke strævet efter, men som kom av sig selv og gav hvert avsnit i boken sit særlige præg. Hun vilde ha sagt at det var noget Francis hadde bragt med sig — noget som alltid fulgte med ham og utgik fra ham — noget som ikke hørte til denne jord, men kom fra større, mer ophøiede og hellige regioner.

Endelig var boken færdig. Silence pakket den ind og sendte den bort — med en følelse som om en del av hendes liv fulgte med den. Og næste morgen hændte to meget merkelige ting.

Hun syntes, hun vaaknet op av søvne og merket kolde draaper paa sit ansigt og en smak av cognac mellem sine læber. Det forekom hende som om en kold vind viftet henover hende fra det aapne vindu. Den kjølige oktober maaned var kommet med sivende regn og faldende blader og vinduene pleide ikke længer at staa saa meget aapne.

Hun syntes at høre stemmer paa lang avstand.

„Hun kommer til sig selv! — Aa, hvor ræd jeg har været! Jeg trodde saamen, hun var død, — ja, det gjorde jeg! Skrek jeg ikke?“

„Jo, det gjorde du, du dumme pike! Løp nu ned og se etter tingene nede! Og hvis jeg ringer, maa du straks komme op.“

Silence samlet hele sin energi og aapnet sine øine. Hun fandt sig selv liggende paa en sofa inde paa sit lille værelse og hendes vertinde holdt paa at lukke vinduet. Forskjellige papirer, blandt andet et brev som hun husket at ha læst paa laa spredd over teppet, ført bort av trækvinden fra vinduet.

„Hvad er der hændt?“ spurte Silence svakt.

Mrs. Morris kom bort til hende og saa med venlig strenghet paa hende.

„Der er hændt det som jeg hele tiden har sagt vilde hende, Miss, hvis De vedblev at arbejde uke etter uke, maaned etter maaned uten et øiebliks ophold — De ligner nu en skygge av Dem selv. Der er nok endel arbejde som man har lettere for at holde ut; men naar det er noget som

kommer indvendig fra som Deres — saa er det en anden sak. De trenger til hvile og til ferie, Miss, og det er baade vist og sandt, og hvis De ikke bærer Dem fornuftig ad, saa tar det en ende med forfærdelse som man sier, og De kommer til at tilbringe resten av Deres liv paa hospitalet eller et lignende sted. Ja, det er jo det, jeg har sagt hele tiden. Spør bare Betty Jane!“

Men Silence bad ikke Betty Jane om at bekræfte disse ord. Hun smilte bare mat til den venlige kone som kom bort til hende med en kop te.

„Drik den, Miss, saa er De snil. De spiser jo ikke mer end en fugl — det kan De ikke opholde livet med. Naar De har drukket dette, saa dækker jeg Dem til og saa skal De prøve paa at sove. De maa ikke røre Dem og fremfor alt ikke staa op. Jeg skal senere komme med en god og kraftig buljong til Dem, og hvis De saa ikke kommer til at se friskere ut, henter jeg en doktor, enten De saa vil eller ikke.“

Før hun gik, samlet hun sammen de spredte papirer og brever og la dem indenfor Silences rækkevidde. Silence strakte haanden ut etter det brev, hun hadde holdt paa at læse.

Hadde det været en hallucination? Det maatte ha været en overraskelse som hadde fremkaldt det pludselige anfall av besvimelse som hun ikke hadde overvundet helt endnu. Saa tok hun brevet og læste:

„Ærede Miss!

Vi har den ære at meddele Dem at vor avdøde klient, Mr. James Desart til Manor Place, Redford, Loamshire, hvis død fandt sted for omtrent tolv uker siden, har testamentert hele sin eiendom til barnet eller barna av sin yngre bror, pastor Cuthbert Desart, med hvem han ikke har staaet i personlig forbindelse, siden der for flere aar siden indtraadte uenighet mellem ham og broren.

Vi har hat endel uleilighet med at opspore hvor efterkommerne av nævnte herre opholdt sig, og tror at De er den eneste av disse. Vi ber Dem vise os den tjeneste at komme op paa vort kontor og ta med Dem de familiepapirer og mulige legitimationspapirer som er i Deres besiddelse.

Vor avdøde klient var engang en meget velstaaende mand, men uheldigvis begyndte han at spekulere i sine senere aar og det bragte ham store tap. En del av hans eiendom blev solgt, og nu er der bare tilbake det gamle hus som gaar under navnet Manor Place, tillikemed nogen maal enger og marker.

Dette i forbindelse med en indtægt av ca. tre hundre pund sterling er allt høvd han eide at leve av i den sidste tid. Og dette er nu testamentert til Dem. En livrente paa firti pund sterling skal betales til Luke og Lucy Ince — det er den mand og kone som har styrt bedriften og huset for ham i de sidste 10 aar og, som stadig

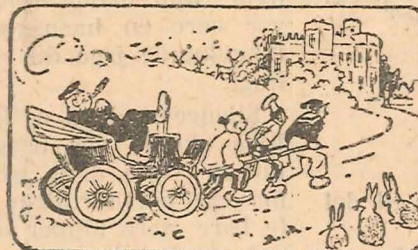

Testamentet.

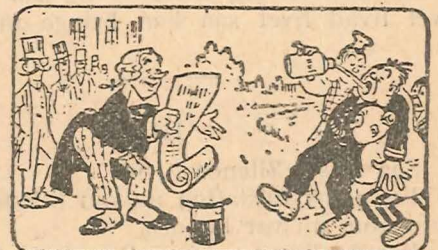
„Hurra, gutter! Tre ganger tre hurra!“ ropte kapteinen paa det gode skib „Mary Ann“. „Der kommer brevduen med godt budskap: Min gamle onkel er død og har efterlatt alle sine mange millioner til mig, hans universalarving!“

Og la os nu være lystige, kamerater! Og ikke ta os livet for surt! Spil op, Jimmy! Og dans gutter! Fra nu av vil vi ikke ligge og plaske i sjøen mer. La os saa drikke min gamle onkels skaal! Han var en bra kar!“

Saa vendte „Mary Ann“ baugen hjemover, og en vakker dag saa man kapteinen rulle op foran den avdøde onkels prægtige landsted. „At tænke sig, at all dette er mit!“ sa han. „Disse marker, denne park, dette slot! Herlig!“

Saa kom oplæsningen av testamentet. „Ja, sa notarius, „det viser sig, hr. kaptein, at De er den lykkelige arvtager til en sum av kr. 2,475,386 — vel at merke ... gjæld!“ Da besvimte den gode kaptein i sit mandskaps armer!“

skal ha opsyn med eiendommen, indtil den er gaat over til hans slegtning og arving — som jo er Dem selv.

Alle ting er i orden og alle formaliteter iagttaget og avsluttet. Dette har gjort et litet indhug i den efterlatte lille kapital. Naar livrenten til parret Ince er betalt, vil der bli tilbake til Dem 250 pund om aaret.

De vet jo at der for tiden paahviler landeiendommene store byrder, og skjont skatter og avgifter paa Manor Place ikke er saerlig store, og forholdene maa sies at være gode, repræsenterer de dog en temmelig anseelig sum om aaret.

Vi vil raade Dem til ikke at gjøre regning paa mer end 200 pund om aaret til Deres eget personlige forbruk. Man maa jo ogsaa beregne en sum til de aarlige reparationer og vedlikeholdelsen av eiendommen.

Vi vover at nævne disse enkeltheter for Dem for at De ikke i nogen henseende skal bli skuffet ved overtagelsen av Deres arv. Vi haaber nu at motta Deres nærmere ordrer og vi staar i alle retninger til Deres disposition angaaende denne sak.

Vi haaber at De vil skjænke os den samme tillid som den avdøde Mr. Desart beæret os med. Vi bestyrte hans saker i hele hans sidste levetid og vi haaber ogsaa at bli Deres juridiske raadgivere.

Vi venter snart at bli beæret med Deres besøk, saa vi kan overgi Dem alle papirer og avtale alt nærmere. Vi forblir, ærede Miss Desart, Deres ærbødige

Vincent & Ross.“

Ja, det var dette brev, Silence husket at ha læst, da et pludselig anfald av svakhet hadde overvældet hende. Saavidt hun visste, hadde hun aldrig før besvimt. Hun blev med et klar over at det ikke stod rigtig godt til med hende, at hun oisynlig hadde overanstrengt sig og at hun maatte ta sig en hvil, før hun begyndte at arbeide igjen.

„Manor Place — ja, jeg husker det navn. Det stod i nogen av fars bøker. Men han talte aldrig om det. Og allikevel maa vist flere av de historier, han fortalte mig fra sin barndom være foregaaet der. La mig tænke mig om! Han talte om et gammelt sted med høie eketræspaneler — om en mur mellem høie hækker av takstrær — om en sø med en baat! Ja — jeg vil reise dit — hvor min far levde og vokste op. Jeg vet godt hvad der menes i brevet: at naar man bare har to hundre pund, saa bør man ikke tænke paa at bo et slikt sted. Men min onkel bodde der — han og hans gamle tjenestefolk klarte sig jo godt. Hvorfor skal saa ikke ogsaa jeg klare mig? Og jeg har jo mine egne firli pund. Jeg vil bare ha fred og ro og hvile. Naar jeg har hvilt mig ut, kan jeg arbeide videre. Og der — i det gamle, stille hus — alene mellem de to gamle tjenestefolk, hvis de vil bli hos mig — kan jeg for en tid skjule mig selv. Der er ingen som vil savne mig! Jeg er meget træt. Jeg vil reise dit — til min fars gamle hjem som nu er mit. Der vil jeg hvile — og saa — hvem vet hvad livet saa kan bringe mig?“

III.

Saa reiste Silence hjem.

En mørk høstaften ankom Silence til det hus som nu var hendes.

Den bleke novembersol som lyste fra en matblaa himmel med graahvite skyer skinte ind paa hende, da hun vaaknet. En stund laa hun ganske stille med ansigtet vendt mot vinduet som var like overfor hendes seng. Persiennene var trukket halvt op. Vin-

duet vendte ut mot sydøst og var anbragt paa den korte side av den med panel forsynte væg. To andre vinduer i den anden ende av værelset vendte ut mot sydvest. Her i dette hjørneværelse vilde Silence ha sol hele dagen; det hadde Lucy Ince fortalt hende. Nedenunder laa dagligstuen som ogsaa var utstyrt med paneler; det var denne stue Silence hadde været inde i den foregaaende aften. Hendes gamle onkel som hun aldrig hadde set hadde bodd et andet sted i det gamle hus med alle krinkelkrokene — nærmere kjøkkenet. Størsteparten av huset hadde været avstengt. Silence kunde næsten føle at ingen hadde bodd i disse værelser paa længe. Der hersket en stor og dyp stilhet. Der var intet ekko av unge, klare stemmer, ingen hurtige fottrin op og nedover trapene eller gjennom de halvmørke korridorer lod ind til hende.

„Det er et drømmenes hjem,“ tænkte Silence. „Det er et taushetens hus.“

Saa smilte hun svakt over betydningen av dette ord. Det var i sandhet taushetens hus, i hvilket Silence (taushet) var kommet til at bo.

„Kanske jeg lærer at bli lykkelig her,“ hvisket hun.

Nu forekom lykken hende at være saa langt, langt borte. Hun vendte sig bort fra den tanke som vilde stikke hodet frem likesom en giftig snog, hvis hvislen man hører i græsset og gysende viker tilbake for.

Men tanken var der og den voldte hende bitter smerte.

Aa, om han og hun var kommet hit sammen! Om de sammen kunde ha delt dette fredens og hvilens hjem! Om hun nu hadde været hans ektefælle og kunde ha levd livet sammen med ham. —

Hun prøvde energisk paa at overvinde denne længsel efter noget som aldrig vilde hende. Hun knuget sine hænder mot brystet og bet tændene sammen for at kvæle disse tanker om et liv som kunde ha været saa usigelig deilig.

Hun maatte ikke hengi sig til disse tanker. Hun maatte se tingene som de var — at hun skulde leve sit liv alene. De skropelige baand som bandt hende til fortiden maatte sønderrives. Hun vilde ikke knytte nye baand — vilde kanskje aldrig gjøre det. Kanske hun var fordømt til en aandens ensomhet og avsondretthet, som vilde skape drømmebarn som vilde leve i hendes bøker, men aldrig mer vilde bringe hende den straalende glæde og lykkefølelse som den gang, da hun hadde hjulpet med til at gi Francis Greys aandsprodukter liv.

Den periode av hendes liv var forbi for stedse nu. Aldrig mer skulde hun gjenopla et slikt arbeide. Nu maatte han vende sig til sin hustru — eller til en leiet hjelp som det vilde bli let nok at faa. Undres hvorledes hans næste bok vilde bli — og hvem skulde renskrive den for ham?

Aa, hvorfor vendte disse tanker atter og atter tilbake? Bare naar hun arbeidet, kom der litt glemsel til hende. Hvile — den hvile, hun hadde længtet saa meget efter, var bare en haan mot hende, naar hun ikke kunde jage disse nagende tanker paa flugt.

Silence stod op og klædte hurtig paa sig. Idag skulde der begynde et nyt liv for hende. Og i dette nye liv vilde hun nok faa jaget bort fortidens spøkelsener. Hun maatte bare være tapper og energisk, saa vilde nok freden komme, om end glæden var banlyst for stedse.

Hun gik bort til det østlige vindu og saa ut. Nedenunder laa der en mosegrodd plads med et defekt vandspring i midten og omgitt av stier og ganger som tildels

var overgrodd med mose. Paa den anden side av denne plads laa en høi mur med et par jernporter av meget gammelt arbeide. Efter hvad hun kunde se, førte disse porter ned til en strækning kjøkkenhaver som var pent holdt av den gamle mand, hun hadde set om aftenen. Bak muren hævet terrængen sig svakt, bevokset med trær som nu næsten hadde bare grener. De overste grener som raket op i veiret hadde endnu litt løv som pranget i røde og gyldne farver, men det første vindpust vilde rive det til jorden.

Hun gik over det bonede gulv og bort til de andre vinduer og rullet op gardinene. Idet hun gjorde det gled der et smil over hendes ansigt og for et øieblik kom der et glimt av glæde i hendes øine.

For Silence elsket skjønnhet — og elsket naturen. Hun hadde alltid været lykkelig i landlige omgivelser; den store bys tummel og støi hadde næsten forarsaket hende legemlig smerte, skjont hun efterhaanden hadde vænnet sig til den, likesom man vænner sig til hodepine eller et smertende saar. Hele sin tidligste ungdom hadde hun tilbragt i et fredelig, landlig hjem. Hendes barndomsminde kredset omkring muntre bækker, bølgende enger, gyldne kornakrer og hviskende skog. Hun kunde allerede som barn føle sig betat av en solnedgangs skjønnhet eller en aprilmorgens glans. Hendes far hadde ofte latt sin haand gli kjærtegnende henover hendes hode og hadde mumlet: „Lille Silence, lille Silence!“ og hadde tænkt hvor godt dette navn passet til barnet — dette navn som han bare hadde git hende paa grund av dets eiendommelige lyd som han fandt saa vakker.

Og det, hun saa denne morgen, var meget vakkert — et rolig, ensomt, fredelig landskap.

Nedenunder var der en slags stenterrasse, overgrodd av forskjellige planter. Herfra førte en slitt stentrap ned til en gammel-dags have, hvis utseende var vanskelig at beskrive. Der var lange ganger, tilgrodd av busker og trær. Der var bed, hvori der engang hadde været blomster — og hvor der igjen kunde komme blomster. Der var hjørner og aapninger, hvor et forfaldent lysthus eller et slitt stensæte fortalte om at andre mennesker engang hadde elsket disse fredelige, stille steder. Og over alt dette laa en høstmorgens bleke, matte lys som forekom Silence at ligne et smil paa et døende ansigt og som syntes at fortælle om en glans som laa skjult bak det og som døden ikke hadde magt til at berøre.

Haven skraadde let ned mot sydvest, og bak den laa en stor, grøn eng, begrenset av fire løvtrær, og lenger borte en række piletrær som dyppet sine lange, slæpende grener i vandet.

Mens Silence saa ut over dette rolige, glinsende vand, kom der et smil i hendes øine. Det var den sø, hendes far hadde talt om. Hun saa den smale, brune sti, der likesom et bølgende baand snodde sig gjennom den saftige grønne slette som gik ned til bredden av vandet — kanskje til det gamle baathus, hvor hun kanskje endnu kunde finde en baat. Rundt om sjøen hævet der sig utstrakte skoger som stængte for al utsigt paa den anden side. Der var ingen menneskelig bolig at øine paa lang avstand.

„Et ensomt sted at bo,“ hadde sakføreren sagt. Han hadde oisynlig anset det for dumt av hende at ta ophold paa dette sted uten større indkomster.

Men dets ensomme beliggenhet var for hende netop dets største tiltrækning. Hendes hjerte svulmet av glæde og taklemme-

lighet ved tanken paa hvor alene hun vilde bli. Her i dette stille hus vilde hun leve sit stille liv og kanskje hendes saar vilde læges langsomt her og hun vilde opdage at der endnu kunde findes en rolig, alvorlig lykke for hende — en saadan lykke som efter storm og strid kommer til den som har lidt skibbrudd paa livets stormfulde hav.

Hun vendte sig hurtig om ved at høre lyden av skridt. Det var Lucy Ince, den ældre, graahaarede kone som kom for at si hende at hendes frokost var servert, hvis hun hadde lyst til at spise den nu.

Silence kom ut i en lang gang med et glat bonet gulv. Alle værelsene i denne etage vendte ut til denne gang. Den lange trappegang av polert eketræ og med en stor eketræsbalustrade laa i midten av huset; men i den vestlige og nordlige fløi laa kjøkkenet og de værelser som den gamle mand hadde bebodd i sine sidste leveaar.

„Han var meget svak i de sidste aar, Miss. Han blev syk den gang, han mistet saa mange penger. Saa stængte han næsten hele huset og bodde i de værelser som laa i nærheten av vore. Vi besørget alt for ham baade inde og ute. Og som De vet, Miss, har han heller ikke glemt os. Hvis De ønsker, vi skal reise, saa behøver De bare at si det —“

Der kom et halvt forskrækket uttrykk i Silences ansigt.

„Ønsker De at reise herfra?“

Da konen ikke svarte straks, tilføide hun med en næsten bedende stemme: „Jeg hadde haabet at De og Deres mand vilde være blit her og ha bestyrt alt for mig likesom for min onkel.“

Der kom et nyt uttrykk i Lucys ansigt — et uttrykk som gjorde det meget mildere og kastet skjæret av et smil over det.

„Det vilde jo næsten knuse vore hjerter at maatte reise herfra, Miss, men vi hadde bestemt at gjøre det, da vi fik vite at der skulde komme en dame fra London og som kanskje var rik og hadde fine vaner —“

„Nei, Lucy, jeg er slet ikke rik — jeg har selv ingen penger. Jeg vet bare ikke hvorledes jeg skal ha raad til at holde to tjenestefolk —“

„Det behøver De ikke at bekymre Dem om, Miss,“ sa Lucy rolig. „Hvis De bare vil la os faa gjøre det for Dem som vi gjorde for den gamle herre, saa er vi tilfreds. Han gav os femti pund om aaret og kosten. Det er alt hvad vi behøver og de firti pund er jo sikret os. Hvis De bare vil gi os tolv til, saa —“

„Det vil jeg naturligvis gjerne — men jeg synes bare, det er altfor litet —“

„Undskyld, Miss, men vi forlanger ikke mer, hvis vi bare faar bli i familien. Vi har ikke saa mange fornødenheter og spiser ikke saa meget, og her er jo høns og svin og kjøtt. Luke styrer den lille bedrift me-

get dygtig — og jeg passer husholdningen, baker brød, passer hønsene —“

Hvor landlig og fredelig var det ikke alt sammen! Aa, det var et herlig liv som utfoldet sig for hende! Som i en drøm lyttet Silence til Lucys ord, mens hun drak sin te og spiste litt av det smørbrød som var bragt hende. Hun hadde endnu daarlig appetit — kanskje landluften vilde styrke hende og gi hende mer lyst paa maten.

Lucy rystet paa hodet, da hun bar ut brettet, men fra nu av var hun og hendes nye frøken gode venner, og Silence begynte nu at ta sit nye kongerike i øiesyn og drømte om det liv, hun skulde fore i dette stille hus.

Det var ikke noget stort rike. Der var en stor forstue eller hal som gik ut til den ytterste buegang eller forhal med dens stengulv og gammeldagse kaminkrok, dens antikke møbler og høie paneler. Saa var der dagligstuen i hjørnet nedenunder hendes soveværelse med dens fem store vinduer og alkover som Silence besluttet at pynte med gardiner og puter. Vinduene var lave, saa at hun om sommeren, naar de stod aapne, kunde gaa like ut paa terrassen som strakte sig langs hele den sydvestlige fløi. Ved siden av dagligstuen, ogsaa med dør ut til den lange gang mellom hallen og de andre beboelsesværelser laa et stort værelse med et langt vindu som vendte ut til terrassen og den gammeldagse have. Det hadde en gang været spisesstue og det indeholdt et solid bord og flere stoler tillikemed en gammeldags buffet. Men flere av de kostbare gamle møbler var blit solgt av den gamle eier. Ved siden herav laa biblioteket, det værelse, hvori den gamle mand hadde tilbragt de sidste aar av sit liv. Alle verdifulde bekeer var borte, og værelset saa meget bart ut, for feltsengen og alle sykeværelsemøblene var blit flyttet ut og der var ikke sat andet ind istedet. Det indeholdt det runde bord, ved hvilket Silence hadde indtat sine maaltider. Der var to vinduer derinde, det ene vendte ut til haven, det andet til husets nordlige hjørne og var helt overskygget av et stort træ. Den nordvestlige del av huset var omgitt av et tæt buskads, og Silence saa ind i et mystisk mørke.

Lucy holdt sig i bakgrunden, mens Silence tok denne del av huset i øiesyn. Der var ikke senere gjort nogen hentydning til Silences pludselige, impulsive bøn til hende den foregaaende aften — eller til det svar, Lucy hadde git og som hadde syntes at aabenbare et instinktmæssig kjendskap til den sorg som hadde formørket den unge pikes liv. Men de følte begge at der var knyttet et baand imellem dem, og Silence visste at

Lucy vilde skjænke hende sin hengivenhet, at hun vilde bli mer for hende end en betalt tjener. Hun hadde for en formskyld tilbudt at reise, men uttrykket i hendes øine hadde vist hvor glad hun var over at faa bli. Da Silence vendte sig om, fandt hun hende like bak sig.

„Miss, jeg er kommet for at si at jeg har gjemt alle gardiner og etpar kamin-tepper — men de fleste gamle gulvtepper er solgt. Luke har brukt lang tid paa at polere gulvene —“

„Ja, det kan jeg se — og panelene er ogsaa pent holdt. Likelodes trappeavsatsen og det gamle rækverk. Jeg maa gaa forsigtig, for det er altsammen saa glat og blankt —“

„Baade Luke og jeg elsker dette gamle sted, Miss. Det har været vort hjem i saa mange aar. Men det kan bli gjort hyggeligere til Dem. Vi ventet for at høre Deres ønsker, men der er da meget tilbake endnu. Jeg har gjemt bort endel ting. Nu er jeg glad over det. Vi kan faa det frem igjen nu —“

„Vi kan vente litt, Lucy,“ sa Silence blidt. „Jeg liker saa godt disse halvt møblerte værelser med de skinnende gulver og paneler og de lave taker med de gammel-dagse lysekroner. Jeg vil leve rolig her en stund, og naar det blir vaar, vil vi arrangere hvorledes det hele skal være. Jeg vil gjerne ha spisesstue i det lille værelse ved siden av kjøkkenet. Se, Solen nærmer sig det — den vil snart skinne ind gjennem vinduet derborte —“

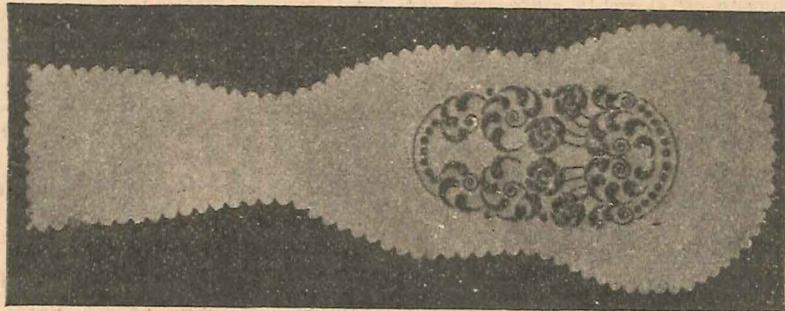
„Ja, Miss, her er der megen sol baade sommer og vinter like fra den tidlige morgen. Det er det varmeste værelse om vinteren, for kjøkkenet støter op til væggen her og gjør det lunt og ført.“

(Fortsættes)

8de haandarbeide.

B. 233. Violinstykke med silkebroderi paa graat klæde.

Man utfører det pene broderi i plattsøm og kontursting med silke som flekkes. Rosene broderes med

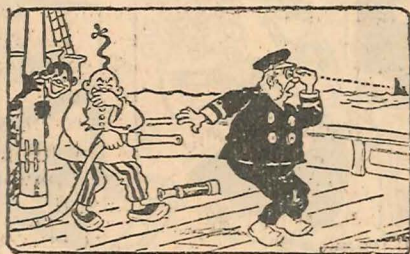
lilla, bladene med grønne, rundingene, strekene og spiralene med brune larver. Violinteppe er 23 cm bredt, 62 cm langt.

Materiale: Paaategnet og uthugget filt, silke, pris kr. 5,65 øre gjennom „Nordisk Mønster-Tidende“'s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

Hvorledes det kan gaa, naar mandskapet holder daarlig utkikk, og kapteinen selv maa ta fat.

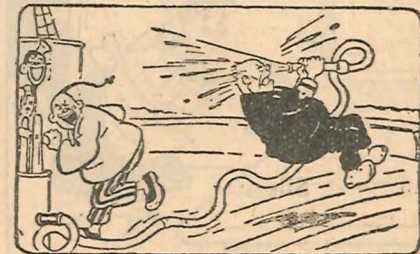
Det var et vanskelig farvand man befandt sig i, og derfor hadde kapteinen git uttrykkelig ordre om at holde skarpt utkikk. Man vil derfor forstaa hans vrede, da han kommer op paa dækket og ser hele mandskapet sorgløst sittende og spille et morsomt spil kort.

„Han rusker naturligvis kineseren i hans lange, gule øre og bruker ubehagelige uttrykk om den øvrige besætning. Men resultatet av den daarlige utkikk er allerede for haanden, man er midt inde mellom de farlige skjær. „Ræk mig min kikkert!“ kommanderer den forfærdede kaptein.

Men kinesere skal være et meget hevgjerrig folkefærd, saa den gule himlens søn pønser bare paa hevn, og derfor rækker han ikke kapteinen den forlangte kikkert, men sproiteslangens mundstykke istedet, idet han samtidig selv lister sig hen til pumpen.

Kapteinen, der er blit nervøs over skibets farlige stilling, griper febrilsk sproitemundstykket uten at gi sig tid til at se hvad det er, sætter det for øiet — i det samme tar kineseren fat paa pumpen, og kapteinen faar en forfarsvarlig dusj, og negeren holder paa at vri munden av led av begeistring.

De skibbrudne paa Sydhavsøen.

Av H. Escott-Inman.

Skildring av deres oplevelser, bygget paa meddelelser fra en av de overlevende, Charles Eyre, fra Dulwich, London.

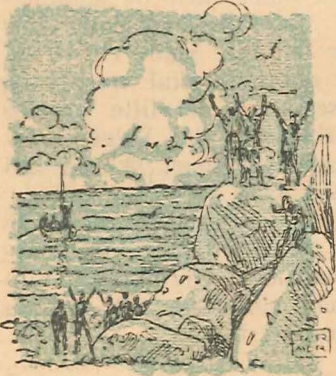
(Fortsat.)

„Ta det med ro, gutter,” mumlet Mickey. „Vi kommer jo saa fort vi kan, og dere kan ikke glæde dere mer over at se os, end vi over at komme hit igjen, for nu er jeg sandelig træt av at sitte her i baaten længe.”

Endelig kunde vi tydelig se kammeratene. Men om vi kjendte dem igjen, saa hadde de ikke fjerne idé om hvad vi kunde være for mennesker; de hadde jo ikke tenkt sig at vi skulde tilbake i en seilbaat, og at vi var saa pent klædte. De hadde vel tapt alt haab om at vi nogensinde skulde komme tilbake.

Da vi var ganske nær, holdt en av kammeratene paa at språnge lungene for at rope til os: „Der findes en landingsplads paa den anden side av øen!” Samtidig pekte han i den retning.

Vi rakte hændene i veiret til svar, men ropte ikke, for vi vilde overraske dem; vi rodde mot landingsstedet, og saa at kammeratene ogsaa begynde at springe dit.

Vi var meget nær land, og kammeratene ropte hurra som gav ekko mot klippene.

Hvor godt kjendte vi ikke den stranden, det eneste sted paa hele øen hvor det lot sig gjøre at lægge til land. Men vore følelser var meget forskjellige nu fra hvad de hadde været da vi drog ut paa vor dristige og farlige færd! Dengang hadde døden stirret os i øinene;

nu da vi kom tilbake var reisen kronet med held og vi følte os glade og lykkelige. Vi var meget nær land og kammeratene stod helt nede ved vandkanten, færdige til at hjelpe — og saa gik det pludselig op for dem hvem vi var, og de stemte i et hurrarop som gav ekko mot klippene og skræmte sjøfuglene som kredset over vore hoder.

XV.

Vort ophold paa Aucklandsøen.

Det er umulig at beskrive hvor glade kammerater var over at vi kom tilbake. Vi kunde ikke svare paa de utallige spørsmål de kom med paa veien til leiren. Hele tiden danset australieren Ellis i spidsen og utstøtte maoriernes krigsrop.

De var for længe siden overbevist om at vi var døde, og da de fik se vor baat trodde de den enten var fra en sælfangerskute eller at den indeholdt skibbrudne fra et vrak.

Alt hadde gaat sin vanlige gang paa Disappointmentøen, men dagen efter vor avreise hadde de faat øie paa en firemastet bark som gik nordover, og hadde sendt signaler ut til den. Dette hadde nok været den røk vi hadde set.

Vi fire hadde allerede lagt vor plan om hvorledes vi lettet skulde føre alle mandt over. Det var jo klart, at naar vi hadde en ordentlig baat vilde ingen ha lyst til at gjøre reisen i seilbaaten, som de endnu hadde hos sig. Vi bestemte at de av kammeratene som var kraftigst først skulde føres over og sættes iland der vi hadde landet. Saa skulde baaten gaa tilbake og hente de andre.

Den første flokken fik saa vandre over øen den samme vei vi hadde gaat. Naar baaten siden hadde hentet resten av folkene skulde den seile rundt øen like til depotet; altsaa skulde disse mænd gjøre hele reisen tilsjøs. Vi mente at vi alle skulde naa frem til depotet omtrent samtidig.

Men skjönt de som skulde gaa tversover øen fik meget nøiagtig besked om veien, gav vi dem ikke altfor detaljert beskrivelse av besværlighetene som ventet dem. Ikke at vite om dem kunde være heldig, og vi syntes det var bedst at la dem være uvidende om strabadsene saa længe som mulig. Vi visste hvor skuffet de vilde føle sig naar de forstod hvor besværlig veien var.

Det var ikke let at komme paa det rene med hvem som var kraftigst, og derfor kunde være bedst skicket til at vandre gjennom kratskogen. Vi fire som engang hadde foretat turen erklærte alle, at i hvert fald vi ikke vilde være istand til at gaa den en gang til.

Vi gik tidlig tilro, men var altfor opspilte til at kunne sove. Litt efter midnat brøt Kvist, Walters, Santiago og halvparten av de andre op for at dra til den store ø. De tre første skulde siden komme tilbake og hente resten. Kammeratene hadde nogen fugler, og vi raadet dem til at, ta disse med, da det nu bare var etpar hermetikbokser igjen i depotet.

Kvist og de to andre kom tilbake til os litt efter dagry. De hadde været ute for etpar voldsomme sne- og haglskurer, og det hadde været meget vanskelig at lande. Alle hadde maattet hoppe ut i vandet, for det var altfor risikabelt at forsøke lægge helt til land med baaten.

Saasart de var kommet tilbake ventet vi ikke længe før vi stuet os ind i vor baat og forlot Disappointmentøen, hvor vi i maanedsvis hadde utstaat saa haarde prøvelser. Øen var nu atter ubeboet.

Det blev ikke saa liketil, for baaten var altfor tungt lastet, og halve veien hadde vi ingen vind. Dette gjorde dog ikke saa meget, for hele tiden hadde vinddraget været mot os. Vi tok derfor ned masten og grep til aarene, og efter en lang, trøttende rotur kom vi til begynnelsen av sundet. Ved første blik trodde vi ikke at vi kunde ro gjennom, for vandet saa ut som om det kokte; men vi vovet allikevel forsøket og strøvet som gale. Det var et forfærdelig arbeide, og vi var saa heldige at komme igjennem. Ved firetiden om eftermiddagen naadde vi depotet, friske og i god behold; men vi fandt til ingen av de andre som skulde dra tversover øen var kommet frem endnu.

Der var ikke saa mange tepper og ombytter av klær at det kunde række til os alle, og da blev det som det pleier, at den som kommer først til møllen faar først malt. De som vi hadde ført hit begynde straks at forsyne sig og gjøre istand sin

sengeplads. Da de hadde holdt paa med dette enten Michael Pul — alene og i et et andet end godt humør. Han beklaget sig bittært over at vi ikke hadde oplyst ham om hvorledes veien var. En stund efter kom Jack Stewart, men det gaar ikke an at gjenta hvad han sa om mange ting, især om vandrings tilfots i kratskogen.

Vi som selv hadde gjort turen i kratskogen forstaa at baade humør og taalmodighet var sat paa en haard prøve. Inden to timer var alle kammerater kommet, naar undtas George Ivimey.

Vi hadde gjort et skjelligt av hermetisk kjøt og skibskjeks, og det varte ikke længe inden allesammen var muntre og glade.

Det var merkelig at se hvor forandret alle var blot for et par dager siden hadde det set haabløst ut, og vi trodde vi maatte dø. Nu derimot følte vi os saa glade som om vi bare hadde været ute paa en lysttur, og visste at et av statens dampskiber før eller senere skulde komme til os.

Vi hadde nu spist middag, om vi skal kalde dette aftensmaaltid saa, og sat tilside en stor portion til George, som endnu ikke var kommet. Nogen av os blev meget urolige for ham og gik ut for at lete, ropte og hujet; men endda vi holdt længe paa, maatte vi tilsidst gaa hjem og melde at vi ikke hadde funnet ham.

Endelig da det begynde at bli mørkt fik vi se en ynkelig skikkelse sløpe sig frem til depotet.

Da det begynde at bli mørkt, fik vi se en ynkelig skikkelse sløpe sig frem til depotet.

Det var George, men alle klærne hang i filler, og ansigtet var saa oprispet, at trækene næsten ikke kunde kjendes. Det ene øie var sort og saa høvent, at det var omtrent lukket. Det var saavidt han kunde vikle ind i depotet, saa sank han ned paa en brisk, som om han var nær ved at dø; hans kræfter var aldeles utømt.

Da han hadde faat litt mat og hvilt en stund kviknet han til, og kunde fortælle hvad som var hendt ham. Han var kommet bort fra de andre, var flere ganger faldt i vandet, var nær bli sittende fast i en tornebusk og

og blev revet halvt fordærvet. Han hadde hørt ropene da vi lette efter ham, men været for medtatt til at kunne svare, han hadde opbudt alle sine kræfter og sløpt sig videre i den retning hvorfra han hørte lyden.

Vi andre samledes om ilden og talte om vor stilling. Det hermetiske kjøt var det nu slut med; men vi trodde at skibskjeks kunde være i tre maaneder for os femten mand, naar hver fik fire om dagen. Vi var allikevel litet tilfredse med at skulle leve paa bare skibskjeks; vi som hadde set okser paa den anden ø fortalte om dem, og det blev da enstemmig besluttet, at hvis der fandtes oksekjøt at faa skjede vi ogsaa skaffe os det.

Næste morgen tok vi den gamle bøsse og undersøkte den, men fandt at den ikke kunde bru-

Maren kokkepikke optræer ufrivillig, men virkningsfuldt som „faki“.

Maren kokkepikke holdt paa at bakte en kake. Deigen var laget og ha i formen, — der manglet bare at ha mandler paa. Men i skyndingen tok Maren sig ikke iagt og fik fat paa en kasse med blomsterfrø istedetfor mandler.

Saa satte hun kaken ind i den varme ovn, lukket døren for den og glædet sig i sit stille sind over at hun idag kunde berede herskapet en ekstra utsøkt nydelse — en kake som ingen nogensinde hadde set make til.

Maren kokkepikke hadde aldrig læst noget om de indiske fakirer. Men hvis hun hadde det, vilde hun kunne trodde om sig selv, at hun kunde øve fakirkunster, for da hun aapnet ovnen, stod der ikke en kake, men — en blomst!

Maren bar den her i et pottelplante ind og satte den paa bordet foran herskapet, som ganske vist sat og ventet paa en kake, men som heller ikke hadde noget imot blomster. Maren har siden ikke sovet om natten, for spekulasjon over, hvor den blomsten egentlig kom fra! s

kes. Judge hadde været til orlogs, tjent i reserven, og Santiago hadde i nogen aar været orlogsgast i Chile. Disse to undersøkte geværet og mente at de nok ved forenede anstrengelser kunde gjøre det istand, men den dag kunde de ikke faa det færdig. Derfor besluttet vi at seks mand skulde reise over til øen for at komme paa det rene med, om der virkelig fandtes kvæg.

Om aftenen kom de tilbake, og vi saa til vor forjellige ting, f. eks. gamle blikdaaser, to økser, tre rustne blikplater, nogen kniver og — det bedste av alt — en halvfuld boks med te og et stykke sukker. Disse ting hadde de fundet i baathuset paa øen.

I en av de gamle blikdaaser laa et kart over øene, og av dette kart var det vi fik vite at den ø vi netop hadde forlatt het Disappointmentøen. Jeg har endnu dette kart. Paa det kunde vi se hvor vi nu var, lærte at kjende dens form og fik vite at der fandtes tre depoter — det vi var i, et andet ved Normansbugten og et tredje lenger syd. Det oplystes at der var en baat paa hver ø, ja paa Ewingøen var der endog to, det fik vi vite siden.

Den aften drak vi te for første gang paa mange maaneder. Jeg merket at Maclaghlan sat og saa bort paa mig — jeg tror vi begge tænkte paa det samme, paa den teen jeg hadde laget stormnatten like før „Dundonald” gik under.

Næste dag var geværet istand; Judge prøvde det, og det var ikke saa værst. Kvist, Santiago og jeg drov saa avsted til Enderbyøen.

Inden kveld var kjøtmangelen næsten helt avhjulpet. Det blev ikke den eneste gang vi besøkte dette vort nye spiskammer.

Omtrent seks mil fra depotet laa en liten ø som kaldes Oceanøen, og en dag besluttet nogen av os at dra dit og undersøke den. Den var ikke mer end en mil i omkreds og helt bevokset med kratskog. Vi fik ingenting igjen for vort besvær, naar undtas at vi saa der var gjeter paa øen. Det lyktes finnen at fange en brun gjete, og vi andre tok en hvit.

Vi førte dem med os hjem til depotet, skjønt det var klart at de ikke likte overfarten, og vi bestemte os til at holde dem ilive, mens vi opholdt os her. Derfor ryddet vi en indhegning til dem og forét dem med græs og løv. Det varte ikke længe før de var meget tamme.

Vi gjorde mange og lange fotturer til alle kanter. Engang gik Roberts og jeg nordover, holdt os hele tiden saa nær kysten som mulig. Paa den turen saa vi etpar opmurede mindesmerker eller plateauer. De var omtrent fire fot høie og syntes meget solide. Nedenfor det ene laa en sten lik en trappesten, og paa den var indhugget følgende ord: „Den tyske ekspedition 1870.”

Det mest gripende var da vi under vort ophold paa øen opdaget en liten kirkegaard ikke langt fra depotet. Her hvilte støvet av stakkars sjømand som fra tid til anden var kastet iland. Det føltes saa sørgelig og høitidelig at staa paa dette stille, forlatte sted og tænke paa at her laa mangen en, hvis slegt og venner i et fjernt land længe hadde ventet paa og sørget over som død.

Læseren kan tænke sig de følelser som grep os, da vi stakkars skibbrudne stod her i den uhyggelige skog og saa paa disse graver; de gjemte jo mennesker som hadde været her før os. Det er

ikke at undres paa at stedet gjorde et sterkt og vemodig indtryk paa os. En av vore sov jo allerede den evige søvn i ensomhet paa Disappointmentøen, og hvem kunde vite hvor mange flere skulde kaldes bort til det store overlevende et skib vistes sig utenfor øen, og de overlevende ropte: „Et seil — et seil!”

Men længe turde vi ikke huse sørgmodige tanker. Tungsind vilde været den værste fiende vi bedste vilje kunde vi ikke altid hindre vort sind fra at dvæle ved ting som satte os i en mørk stemning. Tanken paa hjemmet var umulig at drive væk; mindet om de kjære som vel nu allerede sørget over os som døde.

I saadanne stunder kunde vi gripes av en længsel saa sterk, at den næsten ikke var at holde ut.

Vi stod herinde i denne store skog og saa paa disse graver, der gjemte mennesker som hadde været her før os.

Det var som om legeme og sjæl, aand og hjerte forenet sig til et eneste saart rop om at faa se de kjære ansigter igjen endnu en gang.

De vilde ikke være bra at engang formeget til grublerier, og vi besluttet derfor at beskjæftige os saa meget som mulig. „Dovenskap er roten til alt ondt,” sier et gammelt ordsprog. Jeg tænkte at sindet ikke let kan være optat av ting paa samme tid. Arbeidet vilde fordrive mindre ønskværdige tanker, og derfor søkte vi at finde forskjellige arbeider. Enkelte av disse var meget besværlige, var ikke nødvendige eller til liten nytte; men de holdt os beskjæftiget, hindret os fra at bli tungsindige og — hvad som var endnu viktigere — avholdt os fra at komme i trøtte med hverandre.

Naar saa arbeidet for dagen var slut, og det begyndte at mørkne, samlede vi alle i vort hus, og efterat vi hadde spist kunde vi faa istand et litet drikkelag og en konsert. Det er ikke nødvendig at bli urolig over at vi holdt drikkelag, for vi hadde ingen rusdrik — det var kaffe.

Kaffe! Hjemmelaget kaffe. Vi brøt istykker skibskjeks, brændte og malte dem, og saa var kaffen færdig til at kokes. Den lignet vinen som Dickens' markise pleide lage av appelsinskal og vand; men vi hadde ikke andet, og det var det eneste nydelsesmiddel vi kunde skaffe os. Forresten hændte det bare én gang imellem at vi

hadde raad til slik ødselhet som at benytte en kjeks paa den maaten.

Saa sat vi ved den flammende ild, drak kaffe og sang viser. Vi forsøkte ogsaa at røke, men det var vanskelig at greie. Piper kunde vi let skaffe os; hodene gjorde vi av træ og rørene av fugleben, men tobakken!

Det er ikke let at gjætte hvad den bestod av. Løv eller græs? — Nei. Heller ikke var det tang eller nogen av de planter som vokser paa marken.

Vor tobak bestod av drev. Vi tok et stykke av et taug, trevlet det av, plukket det istykker og røkte det. Men da det var innsat med bek, befandt vi os ilde allerede efter det første drag og forstod at denne tobak ikke var heldig for vor konstitution. Saa ophørte vi helt med det.

Vi tilbragte tiden med flittig arbeide hele dagen igjennem; om aftenen spiste vi vort hovedmaal. Dagen gik; snart var vi midt i november, men ikke saa vi skimt av det skib som skulde besøke depotet.

Det var ikke hyggelig at gaa der og vente; trods alt besluttet vi at holde humøret oppe, men det spørsmål kom stadig frem: Mon noget skib virkelig kommer, eller har man glemt os som er her paa denne øde ø? Skal vor skjæbne være at bli her til vi alle dør, og der ikke findes en eneste mand tilbake som kan fortælle om den ulykkelige skjæbne som rammet „Dundonald” paa dens sidste reise?

(Sluttes.)

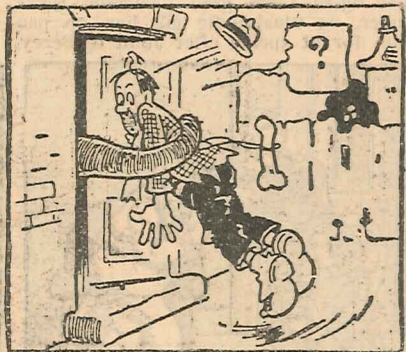
Løsningene paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 5.

13. Den store kasse: Ved hjælp av ligning er det let at regne ut hvormeget den store kasse veiet. Det som det gjælder at finde, er det i opgaven omtalte visse antal kilogram. Kaldes dette x, kan følgende ligning oppstilles: $x + 300 = 3x - 300$. Og av denne ligning lar x sig hurtig beregne. Men morsommere og langt mer lærerikt er det at løse opgaven ved saakaldt „praktisk regning”, som i dette tilfælde kan anta form av følgende ræsonnementer: Opgaven sier, at det er like meget enten man tar det ukjendte antal kilogram en gang og legger 300 til, eller man tar det tre ganger og trækker 300 fra. Og derav lar sig med sikkerhet utlede, at man ved at ta det ukjendte antal fire ganger og hverken legge noget til eller trekke noget fra, faar kassens hele vekt to ganger. Følgelig veier kassen dobbelt saa meget, som det ukjendte antal angir. Men naar kassen veier dobbelt saa meget som det ukjendte tal og samtidig (ifølge opgaven) 300 kilogram plus det samme ukjendte tal, er det git at de 300 kilogram og det ukjendte tal maa være like store, og man vet da at kassens hele vekt er 600 kilogram.

14. Hvem var inde i labyrinten: Naar man med blyanten følger labyrintens ganger, idet man begynder ved indgangen nedentil tilhøire og fortsætter til man kommer ut samme sted, utenat man nogensinde har sprunget over labyrintens „hækker” vil man opdage, at den linje, man da har tegnet, viser omridsene av en liten mand, en morsom nisse med langt skjæg og en stav i haanden, — aabenbart en av isdronningens tjenere.

15. Logogrif: Papa, pipe, ape, eie, gape, page, øie — papegoie.

Merket passet. — Der fandtes virkelig ingen hunder der i huset.

„Vi landstrykere har vort eget tegnsystem. Efter den kode vi bruker betyr et hundehus med et kryss over, at man ikke behøver at være red for at bli overfalt av glubske hunder der paa stedet. Og en dag, da jeg netop laant dette tegn paa en dør, banket jeg dristig paa.

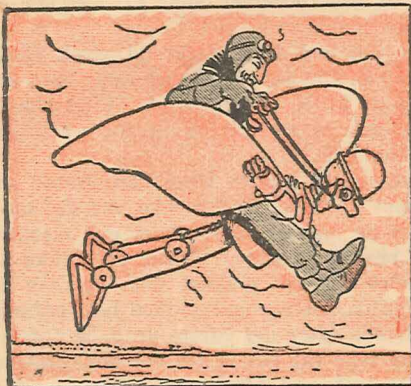
Døren blev straks aapnet, og der kom ganske rigtig heller ikke nogen blodhund larende løs paa mig. Men der skjedde noget andet, som var næsten værre: En mægtig, graa, bløt arm kom frem i døraapningen og grep mig med et fast tak om livet og løftet mig iveiret saa let som om jeg var en fjær.

Saa satte „armen” mig ned paa jorden igjen. Men neppe var det skedd, før en stor, brun landbjørn kom tilsyn og trykket mig saa kraftig i sin bredefavn, at jeg næsten mistet pusten. En dansende brilleslange grep min hat, en liten apeka holdt spetakkel, og i døren stod en elefant og en dame og lo.

Jeg fik saavidt tid til at konstatere at den før omtalte „arm” naturligvis ikke var andet end Elefantens snabel, — saa hadde jeg faat nok av at dvæle paa dette sted. Som en vanvittig løp jeg derfra, og det skal være en stund før jeg igjen banker paa en dør med det fatale hundehus paa!”

Verdensflyveren Percy, som med den av ham og professor Dick konstruerte maskin „Den flyvende mand“, ogsaa kaldet John, er ute paa en flyvetur Jorden rundt for at prøve om han ikke kan vinde en belønning paa en million dollars, som er opsat av en amerikansk mangemilliardær. Hvorledes det gaar ham paa turen vil man — neppe uten deltagelse — faa høre i nedenstaaende beretning.

1. Indespærret i et bur paa Ny Guinea lykkes det i sist Percy at rive bambusstangene i buret fra hverandre og slippe ut — til sin kjære John.

2. Paa hans trofaste ryg bar det nu i flyvende fart over Stillehavets blanke bølger til Samoøene, hvor han straks oplevet et eventyr.

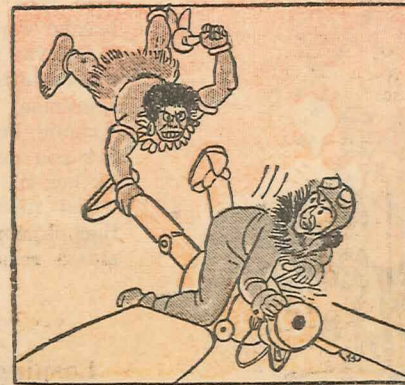
3. Øens skjønneste unge dame, høvdingens unge datter, bedaaet øieblikkelig hans hjerte, og han tænkte allerede paa at bibriføre den skjønne, eksotiske dame.

4. Da dukket pludselig hendes far frem fra nogen busker i nærheten og for med hævet kolle og vilde hyl bort til de to elskende.

5. Med mættede sult skyndte Percy sig bort fra stevnemøtet og klarte ogsaa at komme velbeholden op paa ryggen av John. Men høvdingen fulgte efter.

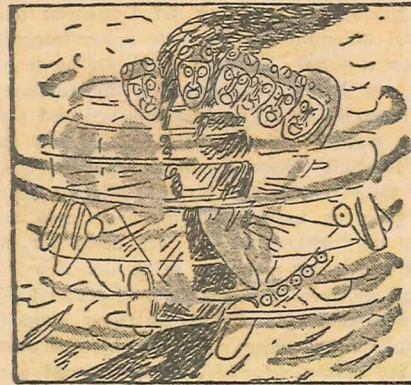
6. Og den rasende far kom akkurat tidsnok til at faa fat i benene paa John og kom med ut paa flyvetur — for første gang i sit liv.

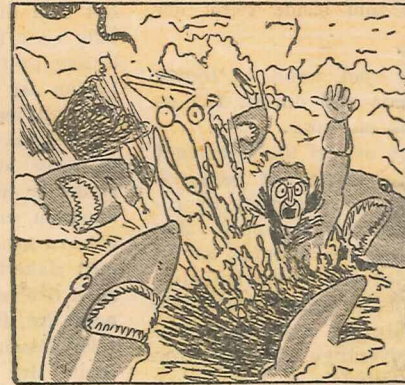
7. Situationen var meget truende for Percy, for høvdingen hadde sin kolle med. Men ved at la John slaa nogen volter blev han kvitt den vilde mand.

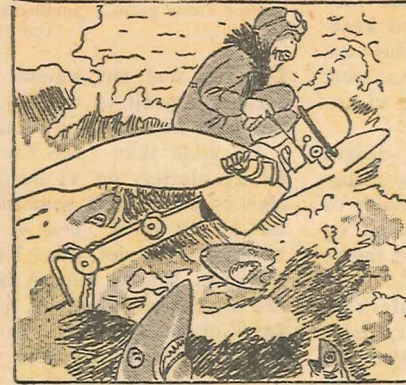
8. Og nu gik det strykende gjennom lufthavets bølger. Da kom Percy ind i en mættelig sløypumpe. Han pisket paa John for at slippe ut av dens klør.

9. Men sløypumpe var den snarreste. Den grep Percy og John i sine kraftige armer og hvirvlet dem rundt i en aldeles forvirret, feiende dans.

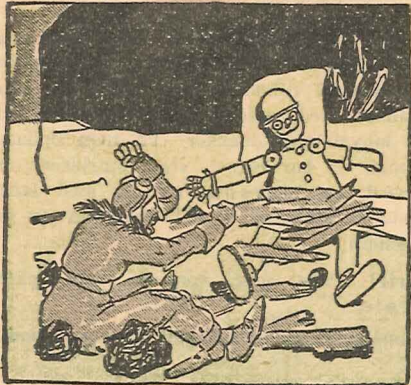
10. Med rivende fart snurret de begge nedover, ned mot havet, og dertil like ned mot et sted hvor en flok sultne hajer holdt en godt besøkt generallforsamling.

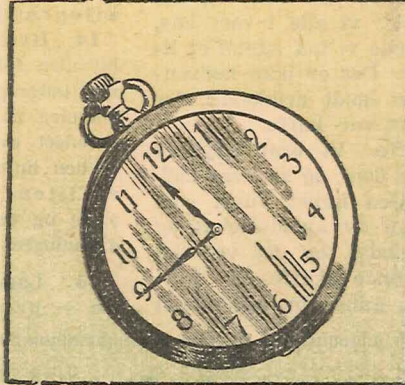
11. Det saa ut til at Percys sidste time var kommet. Men John viste sig situationen voksen: Efter et flot hop over havflaten steg han op paany.

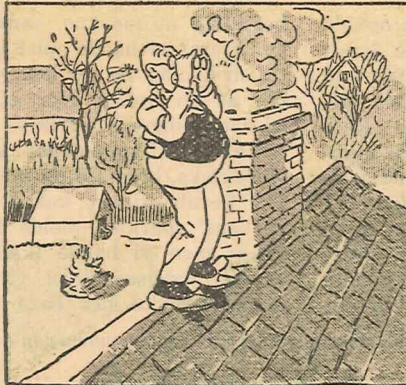
12. Og nu gik det i strak karriere mot land. Men motgangen var endnu ikke forbi. En feil manover og John og Percy falt i styrteflukt til jorden.

13. Percy var rasende. Han mente det var Johns skyld, at de nu sat her paa den nakne jord. Og idag var det til og med den 15., fristens sidste dag!

14. Klokken 12 middag vilde avgjørelsen falde. Og hvad er klokken nu? Et kvarter paa 12!!! Ak! Vilde han naa hjem itide???

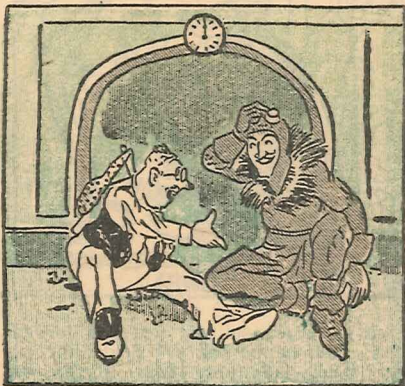
15. Det samme spørsmaal beskjæftiget ogsaa i høi grad professor Dicks tanker, og utaalmodig gik han op paa taket for at speide efter John og Percy.

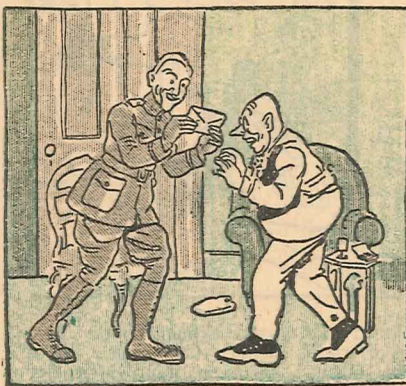
16. Da duret og suste det i luften, og før professoren fik snudd sig om, fikk han et støt i ryggen bakfra, saa han med et smertesskrik falt ned.

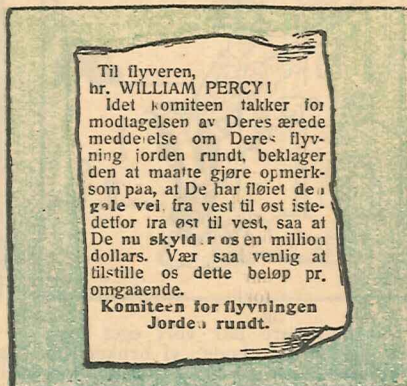
17. Han trodde nærmest det var en meteor som hadde rammet ham men forresten var han i øieblikket mest optat med at gjøre studier i sin egen skorsten.

18. Da den vilde fart var endt, opdaget professoren til sin usigelige glede at det var Percy som hadde gitt ham den venskabelige dunk i ryggen.

19. Og nu gjaldt det i en fart at faa bud til dommerkomiteen for at se om Percys flyvning var godkjendt og millionen tildelt ham eller en anden.

20. Desværre var den meddelelse Percy fikk fra dommerkomiteen av en meget nedslaaende virkning. Læs selv brevet som er gjengitt ovenfor.

Til flyveren,
 hr. WILLIAM PERCY!
 Idet komiteen takker for modtagelsen av Deres ærede meddelelse om Deres flyvning jorden rundt, beklager den at maatte gjøre opmerksom paa, at De har fløiet de 15 dage vel fra vest til øst istedetfor fra øst til vest, saa at De nu skyldes os en million dollars. Vær saa venlig at tilstille os dette beløp pr. omgaaende.
 Komiteen for flyvningen Jorden rundt.

Hvad Else drømte.

Else løp ned i haven og lekte, men hun var lei av at leke med dukkene sine, og derfor begynte hun at plukke blomster.

Det var om vaaren, og der var mange blomster, både i haven, ute paa marken og i skogen, og snart hadde Else en stor stor buket.

Men da hun vilde ind med dem, for samme Peter, som bodde i huset ved at faa dem sat ivand, møtte hun i det siden av.

„Aa, Else,“ sa Peter, „bli med ind og se paa min nye snurrebas. Den er saa morsom, du kan ikke tenke dig hvor godt den snurrer.“

Det vilde Else gjerne, saa kastet hun alle blomstene fra sig og løp med Peter. Saa lekte de hele dagen, og da Else om aftenen gikk til sengs, husket hun stet ikke paa blomstene.

Men da hun sov, begyndte hun at drømme. Ind gjennem vinduet kom der flyvende en mængde blomsteralfere, og en av dem stillet sig op foran hende og sa:

„Jeg er alfen Blaaklokke, og jeg er sendt fra alfekongen for at hente dig, Else.“

„Hvad vil alfekongen mig, da?“ spurte Else forbauset.

„Du har gjort noget meget stygt,“ sa Blaaklokke, „du har drept en masse av kongens undersaatter.“

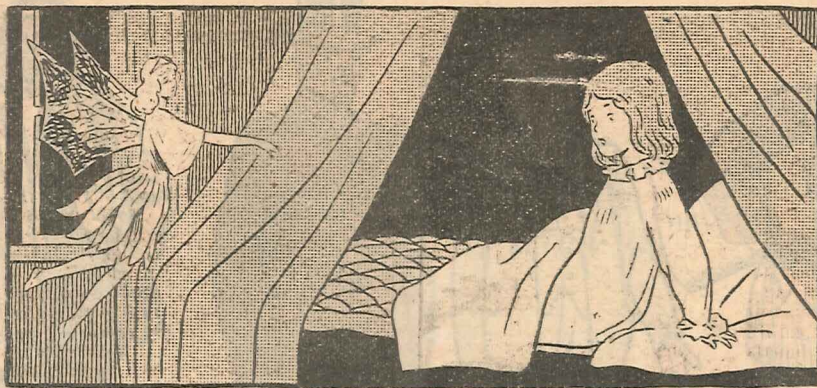
Else blev meget forskrækket, men det var ikke noget at gjøre ved det, hun maatte op, og avsted svævet hun sammen med blomsteralfene.

De kom til Blomsterland, og der sat blomsteralfernes konge, Valmue, i sin røde kongekaape, og dronning Rose sat ved siden av ham, og prinsesse Lilje og de smaa violprinsesser sat rundt omkring, og alle de smaa blomster stod opstillet og saa paa Else.

„Hvordan kunde det falde dig ind at drøve mine blomster?“ sa kongen bedrovet.

Else begynte at græte.

„Aa, Deres majestet, jeg visste jo ikke

„Jeg er alfen Blaaklokke. Alfekongen har sendt mig for at hente dig, Else.“

at de var levende; jeg skal aldrig gjøre det mere.“

„Du fortjente egentlig en streng straf,“ sa kongen, „men hvis du vil love mig aldrig mere at rive av blomster og ødelægge dem eller kaste dem fra dig paa veien, eller glemme at gi dem vand naar det er tørt og varmt veir, eller helde frisk vand i vaserne eller glassene — hvis du lover mig det, saa skal jeg la naade gaa for ret.“

„Det lover jeg,“ sa Else angrende og tenkte paa hvor ofte hun hadde glemt at vande blomstene i blomsterpottene eller at helde friskt vand paa de avskaaene blomster, saa de stod og visnet.

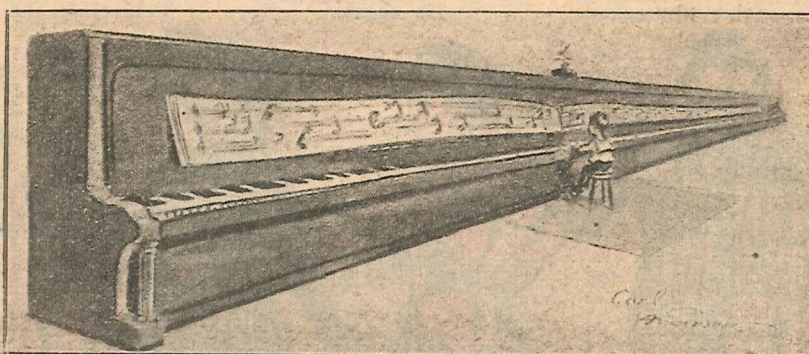
„Hvis du vil passe blomstene,“ sa dronning Rose, „du skal faa alle de allervakkreste blomster i haven din.“

Og saa var de med en eneste gang væk allesammen, og Else laa i sin egen lille seng.

Men fra den dag av passet hun altid paa blomstene — for nu visste hun jo at de var levende — og blomsteralfene holdt sit løfte, for ingensteds saa man saa mange vakre blomster som i Elses have.

At skrive „stikbrever“.

En meget interessant underholdning er det at skrive „pas“ eller „stikbrever“. Naar „stikbrevene“ er færdige og læses op, vækker de stor jubel blandt

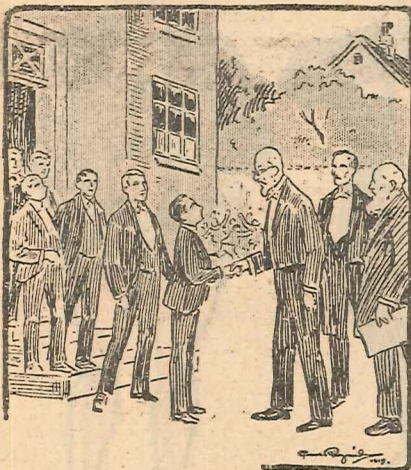
Hvorledes pianoet tar sig ut for Paul, naar han skal spille skalaer.

Dr. X's afdeling med lommepenger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner som lommepenger og 2 løsere 2 kroner hver.

Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 1. mars. — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 22.

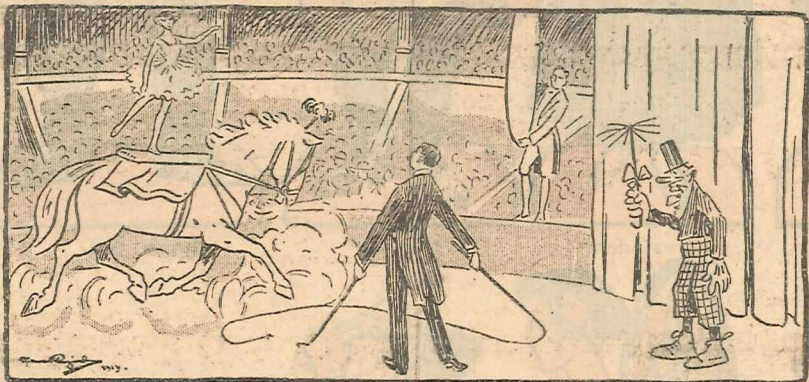

Hvor mange barn var der i denne skole?

Skoleaaret var forbi. Den kjære sommerferie stod for døren. Og utenfor døren stod rektor og skolens øvrige lærere for at trykke dette aars avgangsskuld i haanden og ønske dem tillykke i antedning av vel overstaat eksamen. Skolen hadde 6 lærere, og der utgik dette aar 28 elever. Da sommerferien var forbi, blev der optat 66 nye elever, og det blev derfor nødvendig at anta en lærer til. Endda viste det sig at hver lærer fik 10 elever fler i klassen end før. Naar det antas, at klassene er like store, hvor mange elever var der da i skolen hvert av de to aar?

Om lommepenger, se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 23.

Hvem kan finde hvem?

Billedet her gjengir som man vil se, en scene fra sirkus. I manegen staar direktøren og dirigerer den hvite hest, paa hvis ryg en danserinde viser sin kunst. Og under publikums høilyste munterhet gjør Dumme-Peter sin entre med den skjermulose parasol gravitisk over sig. Men hvor er ...? Mangler der ikke nogen? Hvor skjuler manegens ukronede konge, pu-

bli-kums yndling sig? — Prov at gaa billedet som er et fikserbillede nøiere etter, og man vil sikkert finde en person til i manegen. — den alleruundværligste av dem alle, naar det da er et rigtigt sirkus, det dreier sig om. Hvem er denne dreier, og hvor er han?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 24.

Logograf.

2. 3. 1. 4. 7.

Jeg rager op av vandet, som oftest nær ved land, som navn paa folk dog ogsaa jeg nytte gjøre kan.

7. 5. 6. 3.

En elv, ei av de mindste, demst man skue kan, denst sit lok og leie i Spaniens vakre land

4. 3. 1.

Og vil en sang du syng,

naar daarlige det dig gaar, du vælger sikkert en som i denne tonart staar.

7. 6. 3. 5. 6. 7. 6.

Han kom, han saa og seiret, men elsket blev han ei, av hjertet alle ønsket, han skulde gaa sin vei.

2. 7. 6. 6. 7.

Blev i vort land han dette, og var han streng og haard, hans regimenter burde ei vare mange aar.

5. 3. 4.

Og ønske maatte alle, som hadde landet kjær, at nogen vilde sætte mig for hans onde færd.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 5:

Opgave nr. 13: Harald Lie, Effeløt, Sandsvar, 5 kroner, Olaf G. Halvorsen, Fredrikstad, 2 kroner, Bjørnulf Ottesen, Villa Bakkely, Vognstøten, Bergen, 2 kroner.

Opgave nr. 14: Inga Olsen, Holbraaten, Reikenvik station, 5 kroner, Tora Yenn, Oslo, 17. Kristiania, 2 kroner, Helge Ijæs, Skarbovik pr. Aalesund, 2 kroner.

Opgave nr. 15: Bergit Schmidt, Aardal i Ryfylke, 5 kroner, Lars O. Haugen, Jondal, Hardanger, 2 kroner, Ester Bing, Dyrmyrgaten, Kongsberg, 2 kroner.

6. 3. 4.

Med længsel drages mange imot min åpne favn, faa byer har vel større og mer historisk klang.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

Skjent man, hvor jeg skal trives, til kortlag komme maa, jeg mangte steder dyrkes og yndes av ei faa.

Om lommepenger se ovenfor.

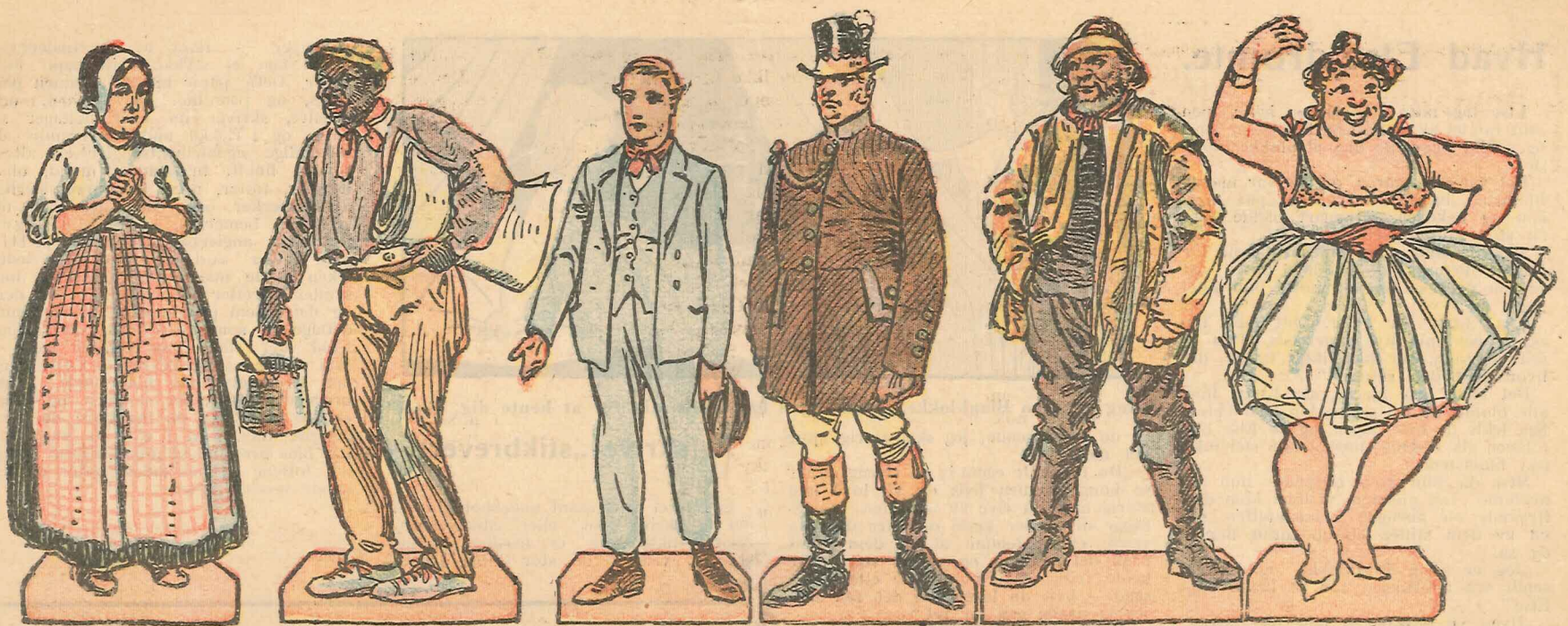
Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nummer 11. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nummer 5 findes i dette nummer av bladet side 21. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden 1. mars, og brever med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X, (nr. 8)

„Allers Familie-Journal“,

Kristiania.

Stine hjulmaker.

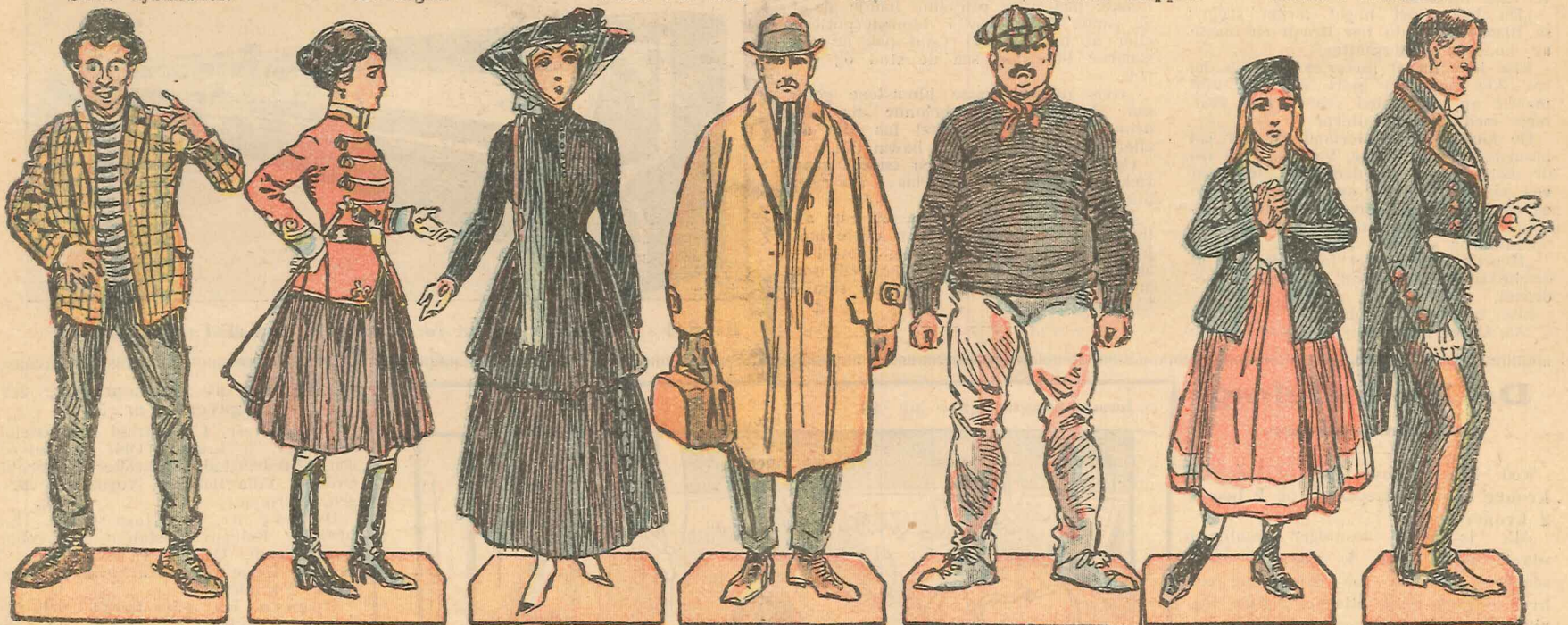
En neger.

Peter i 5. akt.

Ole.

Anders skipper.

Laska i kostume.

Abel Schwartz.

Zaza.

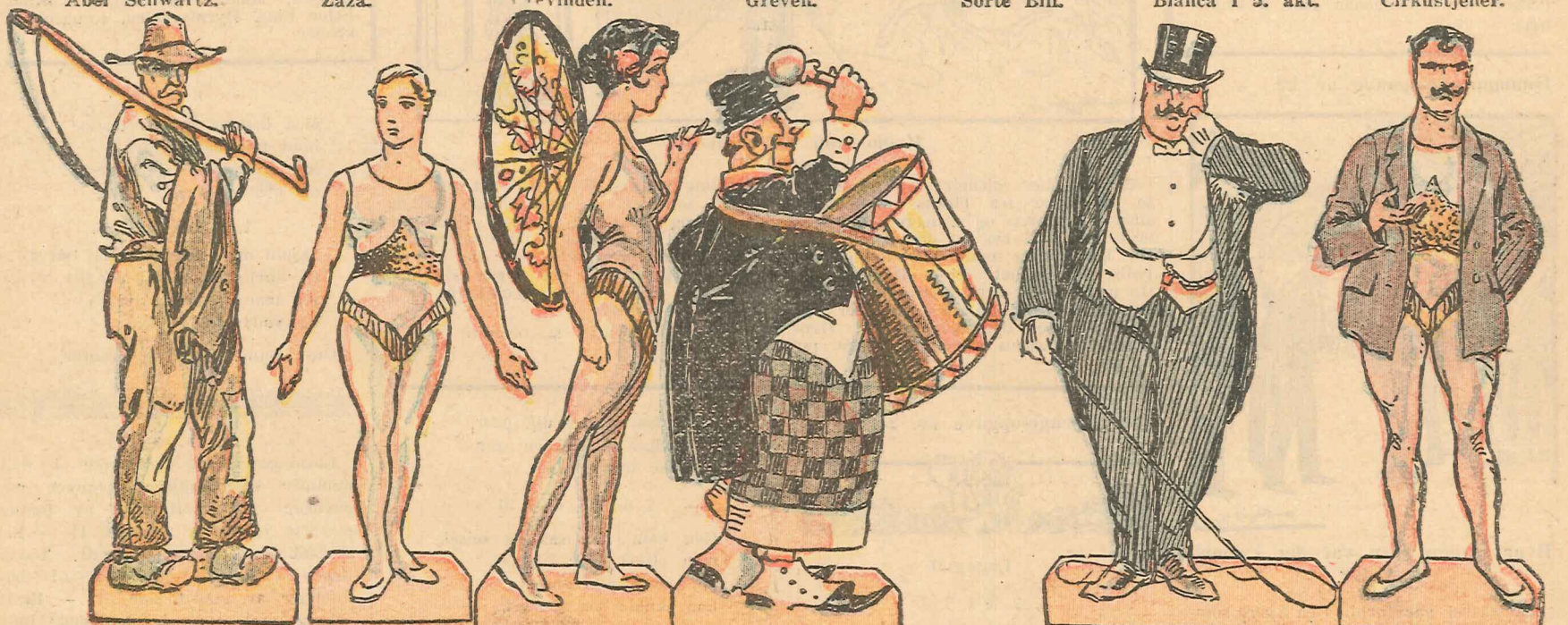
Grevinden.

Greven.

Sorte Bill.

Bianca i 5. akt.

Cirkustjener.

En Sjaattekar.

Peter i 4. akt.

Linedanserinden.

Dumme-peter.

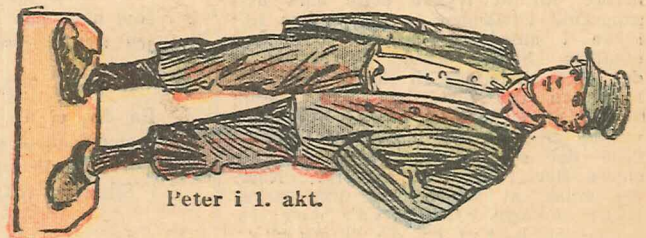
Opacelli.

Giovanni.

To gutter.

Nogen av personene i
 dukkekomedien
 „Cirkusbarna“
 Resten findes paa side 32
 i dette nummer.

Peter i 1. akt.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Den forgiftede kaffe.

Av Cecil Hayter.

„De ønsker at tale med mig, Mrs. Mayne?” spurte detektiven Leonard Wake, da han kom ind i værelset, hvor en vakker og elegant dame midt i tyveaarene sat og ventet paa ham.

„Det gjælder min mands liv,” sa hun med anstrengelse.

Wake saa skarpt paa hende.

„Fortæl mig altsammen saa godt De kan.”

„Min mand er privatsekretær hos Sir Henry Wilmore,” begyndte hun, „men idagmorges blev Sir Henry fundet død i sit bibliotek — forgiftet —”

„Wilmore — jernbanekongen?”

„Ja, netop ham. Hans tjener fandt ham død, og lægen erklærte at døden skyldtes blaasyreforgiftning. Min mand var den sidste som saa ham ilive. Derfor har politiet arrestert ham paa mistanke. Han telefonerte straks til mig, og jeg reiste ut til ham i Sir Henrys hus, og derfra drog jeg like hit.”

Wake nikket.

„Saa vidt jeg kjender til saken, ser den slik ut, Mr. Wake. Igaar spiste min mand og jeg middag sammen, hvorefter han gik til Sir Henry for at ta sig av etpar vigtige brever. Præcis klokken halv ti bragte tjeneren kaffe til Sir Henry og satte brettet paa skrivebordet. Sir Henry holdt da paa med at underskrive de brever min mand hadde skrevet for ham, og fem minutter senere var de lagt tilside til morgenposten, og min mand sa godnat, lukket sig selv ut av gatedøren og kom like hjem.”

„Og saa?” spurte detektiven da hun nølte.

„Saa tidlig idagmorges kom tjeneren ind i biblioteket og fandt sin herre liggende død i stolen. Lyset brændte endnu. Lægen og politiet kom straks efter, og det viste sig at Sir Henry hadde faat blaasyre i sin kaffe, koppen lugtet endnu sterkt av bitre mandler.”

„Kan det ikke ha været selvmord?” spurte Wake.

Mrs. Mayne rystet paa hodet.

„Politiet har lett overalt efter en flaske eller noget andet som kunde ha indeholdt giften, men intet kunde findes. Derimot blev det snart fastslaaet at min mand var den sidste som saa Sir Henry ilive, og efterat han var gaat kunde ingen være kommet ind i huset uten at bli set.

Tjeneren blev forhørt, og han forklarte at han hadde laast og stengt døren efter min mand, hvorpaa han gik ind paa sit eget værelse og satte sig til at spille schak med en ven. Vinduene i huset var alle lukket og forsynt med tyverialarm. Han gik ikke senere ind i biblioteket, det pleide han aldrig efterat kaffen var bragt ind.

Politiet fandt grund til at min mand kunde ønske at rydde Sir Henry avveien. Sir Henry hadde nemlig ofte talt om at han vilde testamentere ham to tusen pund sterling, og det var nok til at faa ham arrestert paa mistanke. Straks da han kom dit imorges blev han arrestert, og politiet fandt to billetter til Paris hos ham, hvilket forværret hans sak.

Min mand forklarte at han hadde kjøpt billettene efter Sir Henrys ordre; men politiet tror at

han hadde ment at benytte dem til sig selv og mig. Men dette er endda ikke alt. Uheldigvis bor vi i samme hus som en læge, en god ven av min mand, som har sit private laboratorium. Det vilde være en let sak, mener politiet, at faa blaasyren fra dette laboratorium uten at nogen visste det. Og saa er det endelig det at vi begge to er litt ødselt anlagt og har endelig gjæld — ikke nok til være rigtig foruroligende, men tilstrækkelig til at skaffe os nogen ubehageligheter av og til. Dette har politiet selvfølgelig snart faat opsnust, og nu tror de at Cyril var i en frygtelig knipe og derfor har myrdert Sir Henry, for at faa fat i de penger Sir Henry kanske hadde testamentert os. Aa, Mr. Wake, jeg bønfalder Dem om at hjelpe os. Vi er ikke rike, som De nok har forstaat, men —”

„Kjære frue, snak ikke om det. Jeg tar mig ikke av en sak for pengenes skyld. Men nu skal De gaa like hjem, jeg gaar til Sir Henrys hus og undersøger saken. Jeg tror paa Dem, og jeg har før

„De ønsker at tale med mig, Mrs. Mayne,” spurte detektiven Leonard Wake.

slaat politiet. Jeg telefonerer til Dem hvis jeg har gode nyheter, men De maa ikke vente at høre fra mig før imorgen.”

Et godt kvarter senere blev Wake vist ind i Sir Henrys bibliotek, hvor politiinspektør Clayton sat ved skrivebordet og gjennomgik nogen papirer. Paa bordet ved siden av stod sølvbrettet med en kaffekande og en kop, urørt slik som det var fundet. Liket var imidlertid blit fjernet.

„Jeg kan likesaa godt straks si Dem,” sa Wake, „at jeg staar paa Maynes side.”

„Det nytter ikke, Wake, saken er oplagt. Mayne var i en slem pengeknipe, og de par tusen pund er sikkert grund nok til forbrydelsen. Jeg sitter netop her og gjennomgaar papirene for at se om jeg kan finde noget i den anledning.”

„Javel,” svarte Wake langsomt. „Men disse ting her? Kaffekanden og koppen?”

„De staar ganske som vi fandt dem. De kan lugte blaasyren i koppen endnu, det var nok til at overbevise lægen, saa han ikke behøvde at foreta nogen analyse.”

Wake undersøkte koppen, kanden og teskeen meget nøie, saa tok han en cigarett og stirret ind i ilden.

„Har De noget imot at jeg forsøker et simpelt eksperiment?” spurte han en stund efter.

„Værsgod,” sa Clayton, som var fordypt i sine papirer.

Leonad Wake ringte, og tjeneren kom.

„Det er noget jeg vil be Dem gjøre meget omhyggelig,” sa han til denne. „Ta brettet med kaffekanden — koppen kan De la bli her, men sæt en anden kop isteden paa brettet. Gaa saa ned i kjeldereren og hent litt kaffe, ganske paa samme maate som De pleide at gjøre til Sir Henry. Derefter bringer De det herop og stiller det som De gjorde det sidste gang. Alt skal være som sedvanlig.”

„Javel, Sir.”

„Agter De at rekonstruere forbrydelsen, som de pleier at gjøre i Frankrike?” spurte Clayton.

„Aa nei, jeg vil bare prøve et eksperiment,” svarte Wake rolig. „Ser De, jeg antar det for riktig at ingen fremmed kan være kommet ind i huset og ha forøvet mordet, likeledes tror jeg heller ikke der foreligger et bevisst selvmord, og allikevel er jeg tilbøielig til at tro at Mr. Mayne er uskyldig.”

Han la en svak betoning paa ordet „bevisst”, som fik Clayton til at se spørrende op, men netop i det samme kom tjeneren med brettet.

„Lat nu som om Mr. Clayton der er Sir Henry,” sa Wake. Tjeneren satte brettet fra sig og gik mot døren.

„Stans,” ropte Wake. „Er De aldeles sikker paa at De ikke har glemst noget?”

„Ja, Sir, alt er ganske som igaar. Mr. Mayne sat derborte ved sit bord.”

„Men der er ingen sukkerkop paa brettet. Brukte Sir Henry ikke sukker?”

„Nei, Sir, Sir Henry brukte altid saccharin, som han hadde i en liten beholder i lommen.”

„Vil De saa hente denne æske,” sa Wake skarpt.

Mens han var borte tok Wake loket av kaffekanden og saa ned i den. Der var rikelig to kopper kaffe paa kanden.

„Se,” sa han til Clayton, „der har De igrunnen et bevis for at Mayne er uskyldig, bortset fra alt andet. Denne kande rummer to kopper. Men den var tom da jeg lot tjeneren gaa med den for litt

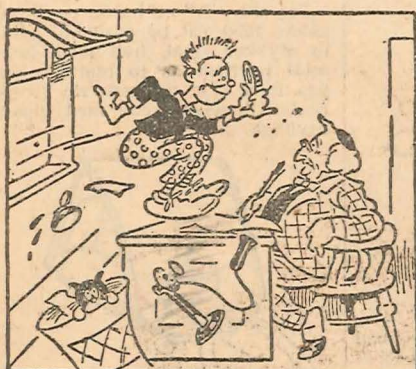
siden. Altsaa drak Sir Henry to kopper kaffe igaaraftes. Og vi vet bestemt at Mayne forlot værelset et øieblik efter at kaffen blev bragt herop. Den første kop kaffe maa ha været kokende het, Sir Henry maa ha drukket den langsomt, og dersom Mayne hadde hat gift i den, maatte Sir Henry ha opdaget det enten ved at lugte eller smake blaasyren. Men naar han ikke gjorde det, saa var det fordi der dengang ingen gift var i koppen. Men inden han var færdig med den første kop, var Mayne færdig og forlot værelset.”

„Men De kan jo ikke bevise at koppen ikke var forgiftet,” sa Clayton ærgerlig.

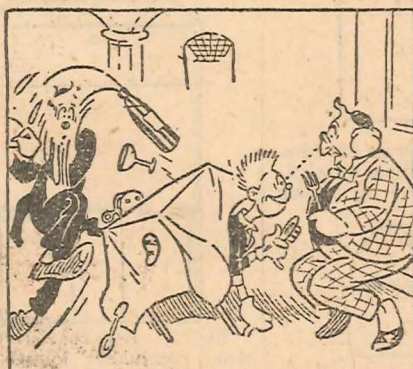
Wake saa paa ham og trak øienbrynene høit op.

„Et menneske som har drukket en god del blaasyre — til og med Scherles koncentrerte blaasyre — kan leve femten, tyve, allerhøist tredive sekunder, længe nok til at sette koppen eller glasset fra sig, før giften lammer ham, men saa virker den ogsaa aldeles usvikelig. Der vilde ikke bli tid til at drikke den første kop kaffe langsomt, og saa skjænke sig en ny kop og drikke den ut. Tingen er en fysisk umulighet. Og dog vet vi at han drak en anden kop, hvilket altsaa beviser at den første kop var uskyldig, og tillike beviser Maynes uskyldighet, for der var ingen gift i kaffekanden, bare i den sidste kop kaffe, som

(Fortsættes side 29.)

Utholdenhet belønnes. Den ivrige unge mand, idet han kommer springende ind gjennem ruten: „Har De ikke bruk for en smart ung mand paa Deres kontor?”

Det hadde den ældre herre ikke — heller ikke da den samme unge mand samme dag pludselig rettet samme spørsmål til ham paa kaféen.

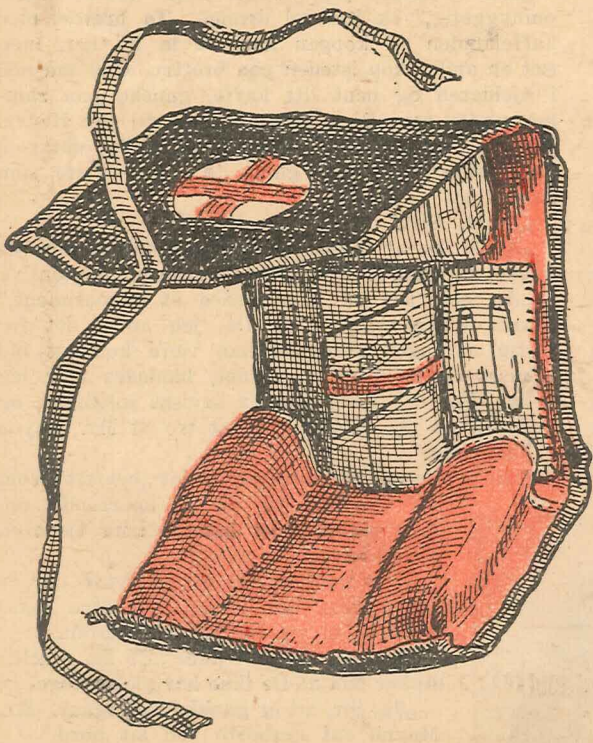

Og ikke engang da den ivrige unge mand med et stak hodet ned gjennem lyskassen i kupeen og gjentok sit spørsmål, svarte den ældre herre ja.

Men da en vakker, ung dame om aftenen paa ballet pludselig avslørte sig som den ivrige unge mand fra før, da kunde den ældre herre ikke mer og svarte ja.

Et praktisk litet reiseapotek i lommeformat.

Av I. Th.

De fleste mennesker nærer et brændende ønske om at komme ut at reise og se sig om i verden. Men hver gang de hengir sig til drømmer i den retning, tænker de bare paa alle fordelene og glemmer rent, at en slik tur ut i verden ogsaa kan ha sine skyggesider. Mange sjøreiser og jernbaneturer kan slet ikke komme ind under begrepet „lysturer“; ti jo længere reisen er, jo besværligere kan den bli. Hvis dertil kommer at man er fler ifølge, eller har barn med, da er chancen for smaa uheld eller mindre behagelige hændelser endda større. Det gjælder da at være beredt til at møte disse vanskeligheder og om mulig bote paa dem. Med dette for øie fremstiller vi idag for vore læsere en idé som sikkert vil vise sig av uvurderlig nytte. Vi behøver bare at komme med et eneste eksempel for at alle skal forstaa betydningen herav.

La os tænke os en mor paa en længere dagsreise med en flok barn. Anspænt og anstrengt naar hun i sidste oieblik toget og faar med stort besvær bragt sig og sine i den næsten overfyldte kupé. Barna forsvinder snart ut i gangen, og hun forsøker at faa en liten blund. Men sovnen vil ikke komme, og litt efter kommer barna klynkende frem. En har faat træk i oiet, en anden blir i en finger. Med et suk tænker moren paa borvand, vat og gazebind til barna og et beroligende pulver til sig selv. Men dette er alt sammen uopnaaelige saker, fordi de ligger vel nedpakket i kufferten som er sendt direkte til bestemmelsesstedet.

Men like overfor hende sitter en dame med hjertet paa rette sted. Hun forstaa hurtig, situationen, og op av haandvæsken sin tar hun et litet miniaturreiseeti som indeholder alle de ønskede gjenstander. I smaa, sindrig indrettede rum findes alt det som behøves til en oieblikkelig lindring og hurtig hjelp, naar slike katastrofer inntreffer. Paa grund av sin ringe omfang kan etuiet opbevares selv i den mindste haandvæske og faar plass i enhver frakkelomme. Det er altid i orden, parat til at yde sin værdifulle tjente, og har man først en gang erfart hvilken nytte man har av det, reiser man aldrig paa nogen tur eller utflugt uten at ta med et slikt litet lommeapotek. Fremstillingen av det er meget enkel og de faa materialer man trenger beløper sig ikke til stort.

De nedenfor opgitte maal er beregnet paa et etui hvis størrelse vil passe til de flestes behov.

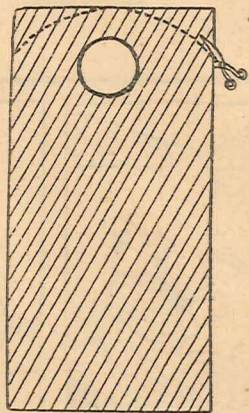

Fig. 1. Et stykke sort voksduk, 32 cm. langt og 11 cm. bredt, rundes av oven til og et cirkelrundt hul av vel en tokrone størrelse klippes ut ca. 2 fingres bredde fra voksdukens øverste kant.

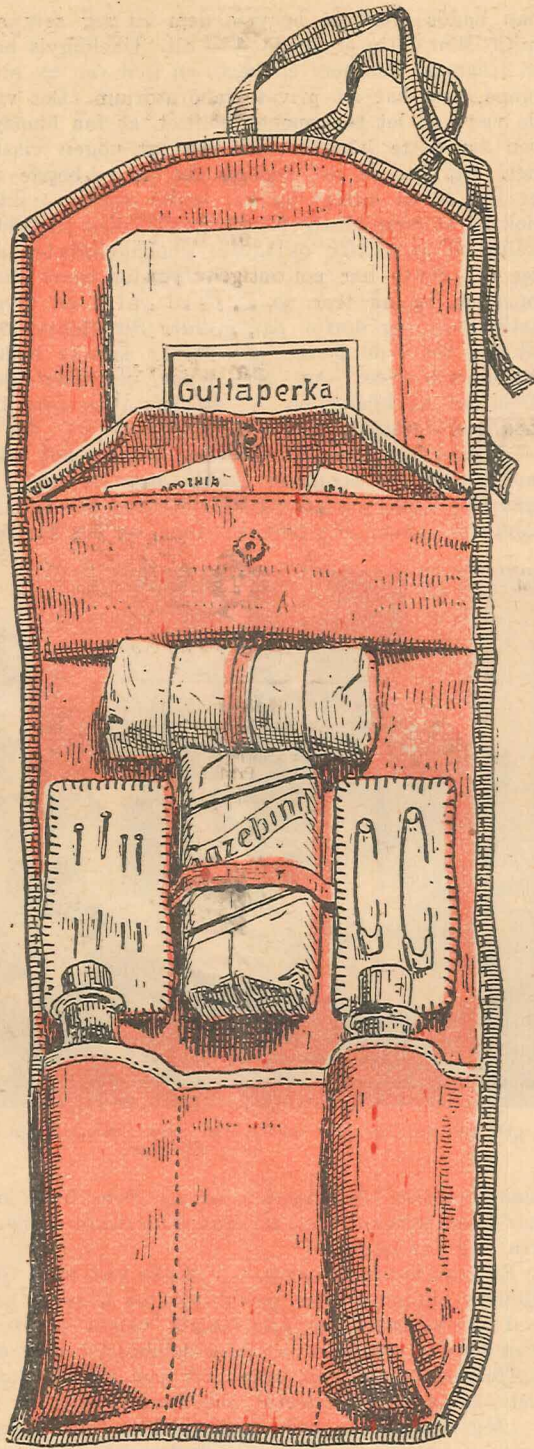

Fig. 12. Det færdige, fuldt monterte etui, hvis indhold ovenfra og nedover er følgende: En konvolut med gullaperkapapir, stukket ned bak lommen, hvori piller og pulverer faar plass. En liten pakke med sterilisert vat, en pakke med gazebind, samt knappnaaler og sikkerhetsnaaler. Nederst to smaa flasker indeholdende borvand og kamferdraper.

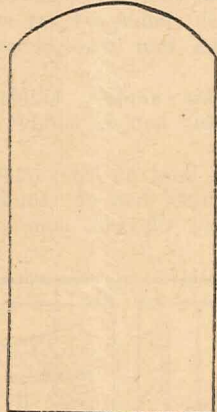

Fig. 2. Av rødt lerret eller andet sterkt tøy, utklippes et stykke av samme længde og bredde som voksduken.

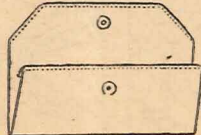

Fig. 3. En liten „lomme“, 14 cm. i hoiden og 11 cm. i bredden, klippes av samme stof som toret til etuiet. Den stikkes og forsynes med en trykknapp som tegningen viser.

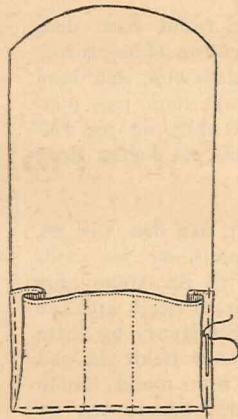
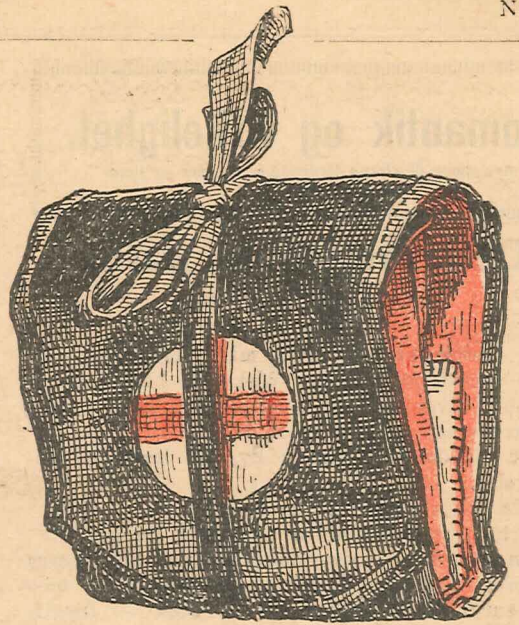

Fig. 4. Nederst paa foret (fig. 2) sættes paa tvers et stykke tøy som er 10 cm. høit og 17 cm. bredt. Idet toiet traakles paa lægges et par dype læg ved hver side, slik at der blir god plass til to smaa flasker, som adskilles ved to stikninger paa midten av toiet.

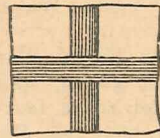

Fig. 5. Paa hvitt lerret dannes av to strimler rødt tøy et kors som stikkes fast.

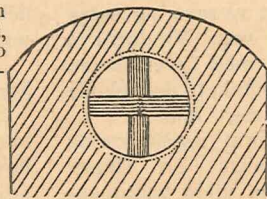

Fig. 6. Det „Røde kors“ merke legges med retten mot voksdukens vrangeside og stikkes til dette paa retten langs den utklippede cirkel.

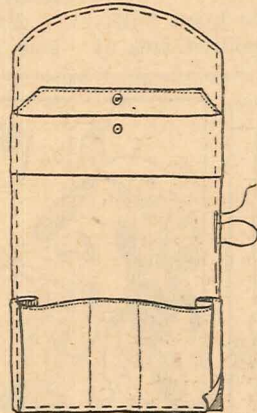

Fig. 7. Det røde lerret med den paastukne lomme legges ovenpaa voksduken (vrange mot vrange). Begge deler traakles sammen, og den utklippede lomme (fig. 3) lægges ovenpaa stoffet, 9 cm. fra etuiets øverste kant, og traakles til paa begge sider.

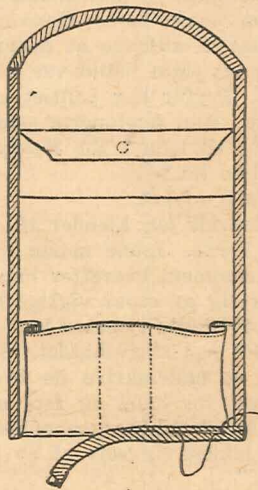

Fig. 8. Etuiet kantes med et sort baand og stikkes langs alle sider.

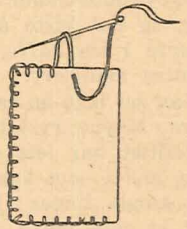

Fig. 9. To smaa stykker hvitt flanel kantes med knaphulsting av rødt brodergarn.

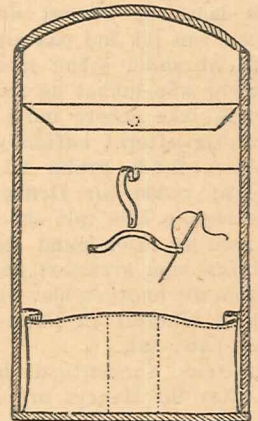

Fig. 10. Til at holde en liten pakke med vat og gazebind syes to stykker smal, hvitt strik fast midt inmellem de to lommer, og paa hver side av nederste strop fæstes flanelstykkene med et par usynlige sting.

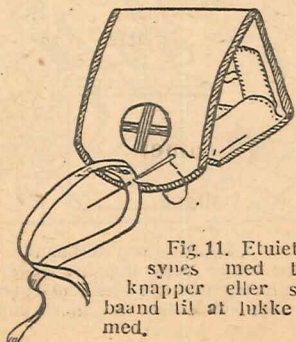

Fig. 11. Etuiet forsynes med trykknapper eller sorte baand til at lukke det med.

Nordisk Musikforretning A/s

Avd. 1
Sørgaten 2, Christiania. Tlf. 16834.

Norges største specialforretning i trækspil. Egte 'HB' Gera Trækspil

Billigste priser. Katalog sendes gratis. „Brukte trækspil kjøpes og tas i bytte“.

Parba

Gjør et forsøk med Parba, der er hudens naturlige nærliggende rengjøringsmiddel; den rensar alle porer og gir den fine hvite teint, som er saa eftertragtet av alle.

Parba crème i tuber, i krukke.

METALUTSTYR.

Oppudsning. Patinering. Oksydering. Reparationer. Metaltrykning. Fornikling. Formessing. Forkobring. Dør- og firmaskiltter i messing. Metalarbeide efter bestill. og tegn. Metalutstyr. Dronningensgt. 40, Kr. stiania. Tlf. 21058.

Alf Bierckes FERNISSER

Den norske Handelsbank

Forhen TRONDHJEMS HANDELSBANK opprettet 1885.

Kristiania, Kirkegaten 17. Trondhjem, Søndregate 13.

Aktiekapital og fonds kr. 80.000.000. Forvaltningskapital pr. 30/6 1918 kr. 325.000.000.

Mottar midler til indskud paa 6 maaneders opsigelse paa ..... 5 1/2 pct. rente.
> > > > sparevilkaar ..... 5 > >
> > > > folio ..... 2 > >

Utfører alle arter av bankforretninger.

Deres graa Haar

gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel *Jouventine de Junon*. Faaces à kr. 3.00 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedoplaget Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.

Pi bruker Nordström & Dues

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

AMERIKANSK SKOTØI

12 Grændsens Skotoismagasin 12 Christiania.

„NORSKE FOLK“ Livsforsikring med maanetlig præmiebetaling.

Lomme-, Væg- og Vække-Ure. Uhrkjæder, optiske Artikler m.m. kjøbes billigst i Skandinavien fra Aug. Peterssons Uhrlager, Gislaved Sverige. Illustr. Prislister gratis.

Ny illustrert frimerkecatalog Nr. 47 mot 25 øre frim. Harry Wennberg, Stockholm I.

Ung pike (til sin nyforlovede): „Alfred, vil du altid være min?“ „Alfred: „Alltid... fra nu av og til 3. mars og fra 3. november til min dødsdag. I mellomtiden skal jeg ind og avtjene min vernepligt.“

Faste, lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukkevogner, barne-stole m. m. Ill. katalog mot 50 øre i frim. Carl J. Sjøstedt, Søndregt. 4 (ved Ankerbroen), Kr.a.

I alle norske hjem, hvor der spilles og synges, maa heretter findes:

Den nye Folkeutgave av Halfdan Kjerulfs Romancer og Sange.

Dette bind indeholder paa 70 sider de 30 mest sunge sange med piano av vor første sangkomponist, og koster kun: Hefte kr. 5.00, indbundet kr. 6.00, i Pragtbind kr. 7.00. Porto udenbys 0.50.

Edvard Grieg - Album. Indeholder 52 av Griegs vakreste og mest populære kompositioner for piano og for sang og piano. Folkeutgave. Hefte kr. 5.00, indbundet kr. 7.00. Porto 0.80.

NORSK MUSIKFORLAG,

Kristiania: Karl Johansgd. 39. Bergen: Olav Kyrresgd. 29.

Averter i Nord. Mønster-Tidende.

„GLOBE“ haandseparatorer er anskaffet av alle norske landbruksskoler.

E. C. DUE A/s Raadhusgt. 10, Kristiania.

paa et noksaa beskedent litet arbeide, vil gjøre dig dette saa kjært som om det i virkeligheten var noget stort. Og dermed er jo dit ønske paa en maate opfyldt, du kan betrakte det som om du hadde faat en større gjerning at utføre. — Det er jo ogsaa ofte og mange ganger set, at den som har været tro i det smaa, er blit sat over noget større, og selve det store maa dog ha hjælp fra det smaa for at fuldendes. Tænk alene paa det store, indviklede jernbanenet som omspænder Jorden. Hvor meget har ikke det smaa at si i dette kjæmpeverk? Hvis en eneste banevogter, en eneste arbeider, ikke gjør sin pligt fuldt ut, staa tusener av menneskeliv i fare.

Vil bare hver især røgte sin lille gjerning med trofasthet, saa teller stort og smaat ofte like meget — det ene er saa indfiltrert i og avhengig av det andet.

Men selv maa man aldrig anse sin gjerning for saa liten, at det ikke er umaken værd at passe den nøiagtig. Først naar vi vier den al vor kraft og evne, vokser den i vore øine og gir os en følelse av tilfredshet med det som er os givet at utrette her i livet.

Hjemmet.

Boligen.

Det er desværre en sorgelig sandhet, at mange mennesker indretter sin bolig mest med den tanke at andre skal beundre den. Den skal se saa elegant og fin ut som mulig, og hvor der vir-

kkelig er formue tilstede, saa at intet savnes paa andre omraader, er denne lyst tilgivelig. Men hvad der er i hoi grad utilgivelig er dette, naar almindelig stillede familier ikke kan motstaa lysten til en altfor kostbar leilighet, naar de vil overgaa den anden i luksuriøst utstyr og møblering, og naar der av den grund spares og knipes paa alle mulige andre omraader i huset.

Hos enkelte familier er det hensigten at dupere folk, at faa andre til at tro at de er meget rikere end de virkelige er. Hos andre er hensigten at bevare kreditten og hos nogen er grunden alene forfængelighet.

Mangen en mand og hustru arbeider meget over evne, bare for at faa denne forfængelighet tilfredsstillet. De vet ikke at de kunde være meget mer lykkelige og tilfredse i en tarvelig, men hyggelig leilighet, hvor de ikke behøvede at anstrenge sig over krøtten og evnene og hvor hele opgaven burde være familiens bygge, uten minste hensyn til hvad verden synes.

I. R.

Et grønt vindu.

Et grønt vindu med vakre blomster kan man let skaffe sig ved at anbringe fire temmelig store blomsterpotter i vinduskarmen og i hver av disse legge 5-6 pralbonner samt et par blomsterkarsefrø. Man fordeler blomsterpottene saaledes at der kommer to i midten ved vindussprossen og en paa hver side. Ved smaa pinder anbringer man derpaa lange ender hyssing i jorden og trækker dem derfra op til tverssprossen og videre herfra opover de øverste vinduer, hvor de fastgjøres med smaa spiker. Blomsterrankene vil snart vokse op og slynge sig om hyssingen, bladene vender sig etter sølen, og hvis man har forstaaet at arrangere det akkurat, vil de danne de mest bedaarende rammer om rutene.

Sildesalat I.

2 utvandede og ituskaarne spekesild, smaaskaaren kalvestek, rødbeter, litt

epler, agurk, poteter og haardkokte egg (der sakt være mest av kjøt og poteter) blandes sammen tillike med en reven løk.

Litt mel jevnes ut med smør og litt buljong til en tyk saus som, naar den er kald, røres med estragonedik, 2 eggeblommer, salt, pepper, litt sennep, rødbetedik, sukker og litt olje. De ituskaarne ingredienser røres deri, og salaten anrettes paa et fat, pyntet med karse eller endiviensalat.

Sildesalat II.

Magert kalve- eller oksekjøt, rødbeter og poteter, like deler av hvert skjæres i smaa terninger og blandes med hakket sild, hviten av et haardkokt egg og en reven løk. En saus røres av den haardkokte blomme, litt sennep, sukker, rødbetedik og fløte, og heri vendes salaten.

Hvis man liker det, kan man ogsaa skjære op litt agurk og ha i, men det behøves ikke.

Pudding av kjøtleivninger.

Leivninger av hvilkensomhelst stek skjæres i smaa stykker. 1/2 kilo risengryn kokes til en stiv grøt, en saus lages av smør som brunes med hakket løk, mel og suppe, det spæs til en tyk saus og litt utrørt karry tilsættes. Paa bunden av en godt smurt form legges nu et lag risengrøt, derpaa hældes litt saus over, saa et lag kjøt, overhældt med saus, og saaledes fremdeles, indtil man ender med et lag risengrynsgrøt som overhældes med litt smør. Det stekes i en god varm ovn og serveres med samme saus som er brukt til puddingen.

Kamilleblomster.

Av alle de lægeurter man kjender, staa kamilleblomsten øverst og burde aldrig mangle i nogen husholdning. Forkjølelser og lettere mavetilfælder kan ofte beseires i begyndelsesstadiet, hvis patienten legger sig, pakkes godt ind og drikker en kop varm kamille. Det hjælper baade voksne og barn. Det er ogsaa et udmerket middel mot mavkrampe. — Den som lider av

blodstigning til hodet eller hodepine burde prøve at ta et fotbad av avkokte kamilleblomster (men det bør ikke være for varmt) mens varme kamilleblader hjælper godt paa jagende smerter i leddene. En opvarmet pose med kamille — og andre krydderurter som kan kjøpes paa apoteket er et skattet husmiddel mot svulster, landhyld, ophovne led osv. Det fordeler smertene.

Et tyndt kamilleblomstavkok er endelig godt at vaske haaret i. Det gjør haaret bløt og bløt og bevarer lyst haars farve.

At fjerne vandsten fra glas.

Naar drikkevandet er meget kalkholdig, sætter det ofte stygge kanter paa glas og karaffer. Det kan imidlertid fjernes med lethed, hvis man skyller de paagjældende glassaker godt med edik og salt.

Pariserbrød.

1/2 kg. mel, 125 gr. smør, 26 gr. gjær, 4 eggeblommer, litt sukker og litt fløte. En deig lages av melet, smørret, sukker og salt og eggeblommer. Fløte tilsættes litt efter litt til en passende fasthet. Gjæren opløses med en spiseskefuld varmt vand og tilsættes. Naar deigen har gjæret ca. 3 timer, dannes der smaabrod som man lar gjære en time, bstrykker dem med pisket egg og steker dem lysegule.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s Broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 8.

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 2.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnentene.

192 timer

eller 8 hele døgn gaar dette ekte schweitzer-ur efter hver optrækning. Det er indlysende, at verket i et saadant ur har muligheder for at være 8 gange saa holdbart, som i et almindeligt ur, hvor fj-rem og de dermed forbundne hjul hvert døgn maa trækkes op paany. Hittil har lommeure med 8 døgnns verk kun været i handelen til forholdsvis høje priser, men det er gaat med disse ure lige som med andre ting: naar de kan fabrikeres i store mængder, blir prisen betydelig billigere. Vi har fra en verdenskendt fabrik i Schweiz efter store anstrengelser endelig igjort et større parti av disse ure hjem, som vi idag tilbyr til en ekstra billig pris. Urets værdi er 25 kr., men vi bortsælger det for cirka halvdelen, nemlig **13 kr. 15 øre** pr. stk., for at enhver kan faa raad til at anskaffe sig dette enestaende gode og holdbare ur. Verket er et ekte schweitzer-verk, meget solid forarbejdet, og gaar som ovenfor bemærket i 8 hele døgn efter hver optrækning. Selve uret er av hvidt, holdbart metal, forsynet med svære for- og bak-kapsler og cremfarvet talskive med forgyldte ornamente og synlig ga.

Vi gir Dem paa dette ur vor allerlængste garanti for god og sikker gang, nemlig i hele 5 - fem - aar. Hvert ur blir naturligvis forinden aensendelsen omhyggelig efterset og regulert.

Uret sendes pr. efterkrav. 2 ure sendes portofrit. Saafremt De ikke er fult ut tilfreds med uret, betaler vi Dem alle deres utlagte penge tilbage. Vort forraad er yderst begrænset, indsend derfor bestilling endnu idag.

Varemagasinet A/s, Kristiania D.

**Krystal-Garniturer,
Manicure-Etuer,
Speile.**
**Marth. Jacobsen,
Parfumeri,
Grønsen 17, Kristiania.**

**Ernst Voss's
Ovne
Kaminer**
er en pryd for ethvert hjem.

- Billige - Solide -
Brændselsbesparende

Skriv efter katalog til
Eneforhandleren for Norge:
**Gunnar Bradley,
- Bergen - Kristiania -
Aalesund.**

Norsk Lotteri-Tidende
utkommer i Kristiania en gang hver maaned og koster kr. 3.00 pr. aar frit tilsendt. Bladet vil inta trekningslisterne for alle av politiet tillatte utlodninger. Abonnenterne vil gjennem bladets »Spørsmålsside« faa alle oplysninger ang. utlodninger. Har De lodder om hvilke De ikke har vishet, saa send bladet en forespørgsel og De vil faa alle oplysninger. Bladet kan bestilles gjennem alle postansalter i Norge eller ved at sende anvisning kr. 3.00 direkte til exp. Teatergt. 3, Kr.a.

Det gaar! Det gaar! Det er gaat!

*Brúk Bibrin, itide, saa mister De ikke haaret.
Bibrin, er det mest effektive middel mot flaa.*

BIBRINFABRIKEN · FREDRIKSVÆRN

VIL DE BLI
dygtig el. monter, maskinist, verkemester, tegner, dampmaskinist, fyrbøter etc., saa deltag i vor velkjendte undervisning pr. korrespondence. Ingen forudskaaper. Forlang prospekt! De faar det gratis.

Sveriges Tekniska Korrespondensinstitut, Kungsg. 53, Malmö.
Dir.: Civilingenier C. F. Lundberg.

**Marine
Pudsekrem**
Engang benyttet —
Altid benyttet.

Gramofoner og p'ater.
Norges største utv. og Forlang katalog. Avbetaling indrømmes sa. de kjøpere.

Imerlund & Co. A/s.
Kristiania, Torvgaten 18.
Musik- & Fotohandel

Abonner paa Nordisk Monstertidning.

**Ennas
fotografi-**
apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 11 kr. komplet.

Amatør-Fotografen, Vimmelshafnet 47, Kbhvn. Forlang prisliste.

Ved kjøp av lomme-, væg- og vækkeure, urkjedder, med joner, ringe m. m. billig pris for videreforhandlere. Illustrert prisliste sendes gratis.

Jared Johansson, urlager,
Värnamo, (Sverige).

Frimarkesamlere.
Bemerk!!!
Noget, som alle vil have Tyske Kolonimerker: 36 stk. forskj. ustemp. kr. 2.58 kr. 6 50.
Porto ekstra. Forlang til! e!
Stor illustrert prisliste, lige utkommet, forsendes mot 50 øre, som godtgjøres ved første ordre over 5 kr.

H. Lichtenstein, A. B.
Eldste svenske frimerkehandel, Stockholm S.

**PHOSPHOR
ENERGON
PILLER**

ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghet,
Nervøsitet, Overanstrengelse og Søvnløshed etc.

SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Allers Fam.-Journals Sykurv.
Skriv navn og adresse paa nedenst. blanket og send den sammen med 15 øre i frim til All Fam.-Journal, Storgt. 49, Kr.a., og De vil pr. post portofrit motta ovenst. smilmanster utklippet i silkepapir færdig til bruk. — I byene kan »Sykurven's manster« ogsaa bestilles hos »Allers Fam.-Journal's« forhandlere. — Pris 15 øre.

Frak til gutter paa 5-7 aar.
Man syr denne frak av mørkegraa stoff, den har store paastukke lommer og er enkeltknappet. Ærmerne deles paa midten og syes sammen med forstykkene og ryggen. Halsen syes av samme stoff. Der medaar 2 m. stoff av 100 cm. bredde. Mønsteret bestaar som bill. viser av 8 deler:

Fig. 1 Forstykket.
2 Den halve ryg.
3 og 4 Overærmerne.
5 Underærmerne.
6-7-8 Hat.

Ved tilklippingen lægges mønsteret paalangs av stoffet. Midten av ryggen langsmed stoffets bredt.

Bestillingsseedel paa
Sykurv nr. 8. Pris 15 øre.

Navn: _____

Adresse: _____

AADGIVER
for
HUS OG HJEM
Paa Sand og i By.

Vær ung med de unge.

Der findes vel ikke det menneske paa Jorden, hvem livet ikke har bragt et eller andet sørgelig og tungt; der er sikkert mangt et sind som er blit forværket ved stadige uheld, mangt et hjerte som motgang har gjort bittert, sangan en mund som er forstummet i sky taushet, og mange læber som har glemt at smile.

Men det behøver ikke engang at være store sorger som utøver en saadan virkning, ofte er det forbigaaende ærgrelser og smaa uheld som burde være tat lettere, eller krænkelser som burde være overhørt. Hvorledes bærer man sig ad i saadanne kritiske timer for ikke at komme paa krigsfot med sig selv og hele verden? Man maa øse av den uuttømmelige ungdomskilde: Samværet med de unge. Man maa prøve at delta i deres glæder og sorger; deres glade tanker vil skræmme vore smærtesorger vil faa os til at se vore egne i et mildere lys. Vi vil røle os forynget med de unge, komme til at ta del i deres let-

te, lykkelige syn paa livet og derved vinde ny spændkraft og ny mod til at kjæmpe mot vore plager, i særdeleshed da mot de av disse som er av litt selvskapt natur. Men ogsaa de virkelige sorger mildnes i omgang med de unge uprøvede, umiddelbare som forstaar at spre lys om sig ved sit muntre smil og klare latter.

Hvad der end møter en i livet: Prøv at være ung med de unge, prøv at holde hjertet ungt.

Vær likesaa nøiagtig i stort som i smaat.

„Vær tro i det smaa,” har Frelseren sagt, og hvor trenger vi ikke til at lægge os de ord paa sinde. Si derfor ikke med taapelig knurren mot skjæbnen: „Jeg har bare saa faa unyttige ting at utrette, det er ikke umaken værd at anstrenge sig saa meget for deres skyld.” Dermed lammer du din egen virkeevne og berøver dig selv glæden ved at oppfylde din livsopgave. Vær likesaa nøiagtig og samvittighetsfuld med det lille du har at utrette, som hvis det var en stor gjerning der var betrodd dig. Den flid du anvender

NB. Utydelig skrift volder fejl-ekspedition.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Den forgiftede kaffe.

Av Cecil Hayter.

(Fortsat fra side 25.)

først blev skjænket efterat Mayne hadde forlatt huset.

Denne sidste kop kaffe var kald nok til at den kunde drikkes i et drag, og det er sandsynligvis den maate, hvorpaa han har drukket den, for koppen var tom, og han maatte ha tømt den helt, før han fik tid til at lægge merke til den eiendommelige lugt og smak. Han fik saavidt tid til at sætte koppen fra sig, da giften dræpte ham saa hurtig som et lyn.

„Men hvorledes er da giften —?” begynde Clayton, da tjeneren kom ind med en liten glasbeholder i haanden, næsten fuld av saccharintabletter.

Wake tok den, skrudde loket av og heldte tabletterne av den paa et rent ark papir. Saa skrapte lettene av den første av dem med kniven sin og smakte paa det. Det var søtt og uskadelig, og det samme var tilfældet med den anden og tredje, men da han saa smakte paa den fjerde, spyttet han og gned tungen og læbene omhyggelig med sit lommeklær.

„Slik er giften kommet i kaffen,” sa han og rakke tabletten til Clayton. „Utenpaa ligner denne tablet aldeles de andre, men istedenfor at indeholde saccharin, indeholder den ren, koncentreret cyankalium eller blaasyre. Der er ganske flere blandt tabletterne. Men denne ene er nok i dette tilfælde.”

„Hvor fik Sir Henry denne beholder med tabletter fra?” spurte tjeneren.

„Jeg har selv kjøpt den paa apoteket i Oxford Street. Der har Sir Henry handlet i aarevis.”

„Hvor længe er det siden De kjøpte den?”

„Omtrent en uke siden, Sir. Den anden beholder næsten brukt op, derfor hentet jeg en ny til herren.”

„Se her, Clayton,” sa Wake med et smil, „her har Sir Henry uten at ane noget gaat omkring med døden selv i vestelommen i over en uke, og da han endelig tilfældigvis benytter en av de dødbringende tabletter, saa sker det under slike omstændigheter, at det er nær ved at bringe en aldeles uskyldig mand i galgen for mord.”

Clayton tygget paa sit penneskaff.

„Jeg har toogtyve aars erfaring i forbrydelser,” sa han, „men make til historie har jeg aldrig oplevd. Det var godt gjort av Dem, Mr. Wake, at finde det ut.”

„Husk paa, vi er ikke færdige endnu,” sa Wake. „Vi har nu erudit ut hvorledes giften er kommet i kaffen, men vi maa finde hvem den mand er som har git Sir Henry giftablettene. Det maa være en mand som visste at Sir Henry brukte disse saccharintabletter og som var istand til at faa fat i beholderen, ihvertfald for nogen minutter. Han maa sikkert ogsaa ha hat en grund til at begaa mordet, og det en meget tvingende grund. De har ret i at hans fremgangsmaate er snerdig.

Han har sandsynligvis tilberedt sine cyankaliumtabletter og spiser en dag sammen med Sir Henry. Paa en eller anden maate velter han beholderen

med saccharin og begynder at samle tabletterne op igjen, og mellom disse putter han en tre-fire av sine egne giftabletter. Før eller senere vet han at Sir Henry vil ta en av dem og dø hurtig, og De kan være sikker paa at etterat han har anbragt tabletterne i beholderen, har han sørget for ikke at være sammen med Sir Henry mer. Han venter da bare paa at høre en beretning i avisene om Sir Henrys død. Det maa ha været et spennende spil for ham. Det er sandt, pleide Sir Henry altid at spise hjemme?”

„Nei, Sir, Sir Henry pleide gjerne at spise frokost i sin klub, Parthenon klubben.”

„Hm,” sa Wake og tok sin hat. „Naa, jeg kan ikke gjøre mer her. Jeg skal ringe til Dem senere, Clayton, hvis jeg har nogen nyheter.”

Wake kjørte til Sir Henrys sakkfører og hadde en samtale med dem, derefter besøkte han en ældre fætter, som tilfældigvis var medlem av Parthenon klubben. Klokken seks var han tilbake i Sir Henrys hus, hvor inspektør Clayton ventet paa ham.

„Jeg agter at ta Dem med paa en liten kjøretur ut til Surbiton,” sa Wake, „min automobil venter utenfor.”

Hverken han eller Clayton sa noget straks, men da de hadde kjørt litt, begynde Wake pludselig:

„Jeg spiste frokost i Parthenon klubben idag, og der fikk jeg vite litt om Wilmore. Han hadde sit eget bord ved en egen vindusfordypning og spiste næsten alltid alene, derfor la man gjerne merke til det, naar han en sjelden gang hadde en gjest til frokost. Det hændte sidst fredag, det var en mand ved navn James Gregory. Husker De ham? Han var sterkt mistenkt, da hans hustru døde for tre aar siden. Og han var Wilmores fætter og hans arving. Det fikk jeg vite hos sakkførerne. Han spiste sammen med Sir Henry sidst fredag, men siden har han ikke været i klubben.”

„Det kan altsammen være meget godt,” sa Clayton, „men det er ikke nok til at paaføre en mand et mord. Har De ikke noget mer bestemt at gaa efter, Mr. Wake?”

„Jo, det har jeg,” erklærte Wake, „Gregory er en ivrig amatør fotograf.”

„Nei, vet De hvad —” Clayton var næsten ærgerrig, men Wake bare lo.

„Vent, De skal nok faa vite mer. Jeg har beregnet at vi kommer frem til Gregorys hjem ved syvtiden, han er sandsynligvis ikke hjemme før otte, da han deltar i et politisk møte, men det passer netop godt.”

De kjørte videre i taushet, til Clayton pludselig sa:

„Wilmore etterlot ganske riktig pengene — det var tre tusen, ikke to tusen pund, til Mayne.”

„Det glæder mig, for Mrs. Maynes skyld,” svarte Wake.

Ti minutter senere blev Wake og Clayton vist ind i en kjedelig utstyrt dagligstue av en pike, til hvem Wake forklarte at han ønsket at tale med Mr. Gregory om politiske affærer, og derfor vilde vente til han kom hjem. Hun gikk saa tilbake til kjøkkenet, og Wake og Clayton var alene i den del av huset.

Da hun var borte, lyttet Wake litt, saa aapnet han døren ut til gangen og saa sig omkring. Ved enden av gangen var en dør som førte ind til et rum der var indrettet til et førsteklasse mørkerum. Der gikk han ind og undersøkte det grundig, til han fandt det han ventet at finde.

Han fandt tilbake til dagligstuen med en glassflaske halvfull av krystall; paa flasken stod med almindelige bokstaver: Cyankalium — gift. Desuten hadde han i den anden haand et litet kræmmerhus.

Han viste Clayton begge deler.

„Se her,” sa Wake og pekte paa flasken, „herfra kommer cyankaliumgiften. Og her i kræmmerhuset har jeg nogen prøver av tabletter laget av den. Ser De, da jeg fikk vite at Gregory var en kjendt amatørfotograf, forstod jeg hvorledes han hadde faat cyankalium. Det er et stof som brukes i fotografien og som med lethed kan skaffes av enhver fotograf. Her paa flasken er det nok til å dræpe ti mennesker.

Tablettene i kræmmerhuset er ganske interessante. De viser første forsøk paa å lage tabletter maken til saccharintablettene. Jeg fandt dem i en pilleeske paa en hyld. Som De ser er nogen av disse for store, andre uregelmæssige i formen, men der er noen som er helt tilfredsstillende, maken til dem vi fandt i saccharinbeholderen. Ved et flygtig blik kan man ikke skjelve disse fra uskyldige saccharintabletter. Naturligvis burde Gregory ha tilintetgjort disse, men han har uten tvil ment sig aldeles utenfor mistanke, saa han — —”

Wake stanset pludselig. Døren gikk op, og en mand traadte ind. Wake iagttok ham nøie. Han var høi og glatraket, hans sorte øine sat altfor tæt sammen. Han stanset og saa forbauset paa Wake.

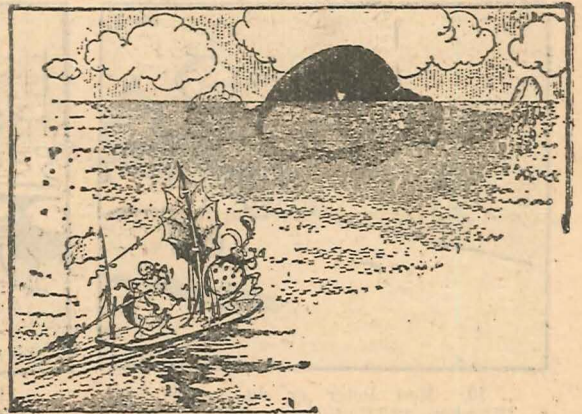
„De ønsker?” spurte han.

„Jeg vil gjerne tale med Dem angaaende nogen saakaldte saccharintabletter. Det er et ganske originalt paafund av Dem at anvende cyankalium — —”

Mr. James Gregory var vistnok en forbryder, men dum var han ikke. Han saa flasken med cyankalium og de smaa forsøk paa å lage tabletter paa bordet, og han la ogsaa merke til glimtet i Wakes øine. Ialfald grep han til lommen efter sin revolver; men Wake gav ham ikke tid. Manden var farlig, og Wake sendte ham en kule gjennom armen. Gregory vaklet, blev dødbleg og besvimte. En knust albu er meget smertefull.

„Det sparer os for endel uleilighet,” sa Wake muntert. „Nu venter De her mens jeg løper og hente vognen, saa rider jeg til Mrs. Mayne; jeg lovet av la den være vite det, hvis der skjedde noget. Og saa kan politiet anbringe denne slyngel i cellen istedenfor hendes mand. De faar nok ros for den smukke maate, hvorpaa De har ordnet denne sak, Clayton.”

En ø som ikke staar paa noget kart.

Billen (som er ute og seiler, men har lidt havari, til sin kone): „Hurra, mutter! Nu er vi reddet! Over bakkbordets haug skimter jeg en stor, sort ø!”

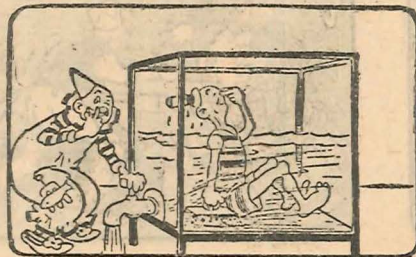
Han tapte veddemaalet.

„Skal vi vedde 100 kroner om at du ikke kan bli tre minutter under vandet i akvariet der?” sa kloven til dumme-peter. „Det kan vi godt!” svarte dumme-peter. „Siden du endelig ønsker at bli kvit 100 kroner!”

Ustyrt med et tungt lod for at være aldeles sikker paa at kunne holde sig ved bunden og hele tiden være under vandet, steg dumme-peter ned i akvariet, mens kloven stilte sig parat med sit ur for at ta tiden.

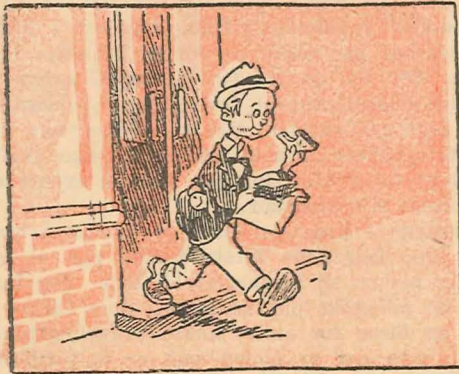
Mens dumme-peter sat paa bunden av akvariet og var optat med at drømme om de 100 kroner og med at klemme næseborene sammen, skrudde kloven ganske stille op avløpskranen, saa alt vandet efterhaanden randt ut.

„De tre minutter er gaat!” ropte kloven. „Vil du saa gi mig de 100 kroner!” „Nei, jeg skal ha de 100 kroner!” sa dumme-peter. „Aldrig!” sa kloven. „Du skulde jo være under vandet, men vandet er væk!” Tablaa!

Hvorledes kontorlærlingen Lille Peter anvender sin frokostpause eller Det gjælder om at utnytte tiden.

1. Paa slaget 12 begynder Peters frokostpause. Han begir sig da straks paa en rundtur i byen og nyder under denne sin medbragte frokost.

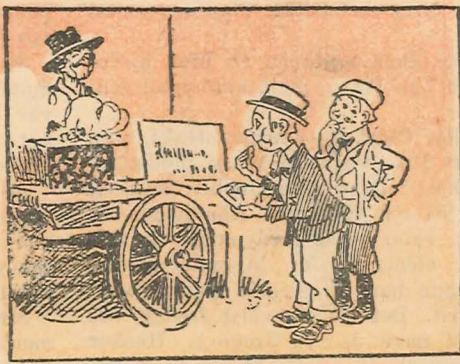
2. Klokken 12,5 har han møte i „utvalget for kontorgutters deltagelse i de internationale fotballkamper“. Vigtige beslutninger tas.

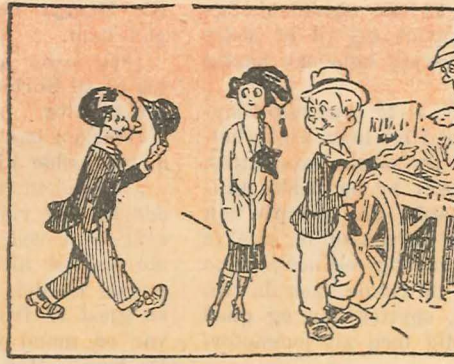
3. Peters hals er imidlertid blit tør av den storpoliske tale han har holdt, og en forfriskning indtas paa gaten klokken 12,8.

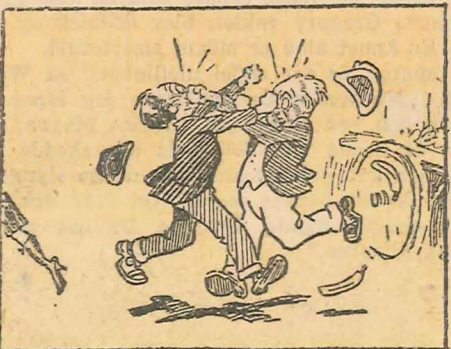
4. Han skynder sig derefter til klubben „Den blodige haand's møtelokale, hvortil han faar adgang — og stemmeret — mot avlevering av feltrop.

5. Klokken 12,17 hæves møtet og Peter hengir sig nu til nydelsen av en liten, varm forfriskning for at styrke legemet og kvæge aanden.

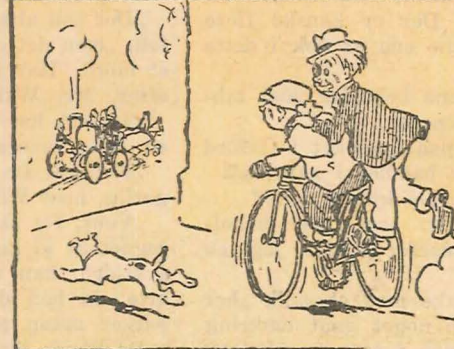
6. Præcis klokken 12,19 møte med sit hjertes utkaarede. Han trakterer paa bananer og mønstrer med rasende blik sin dødsfiende, rivalen Jakob.

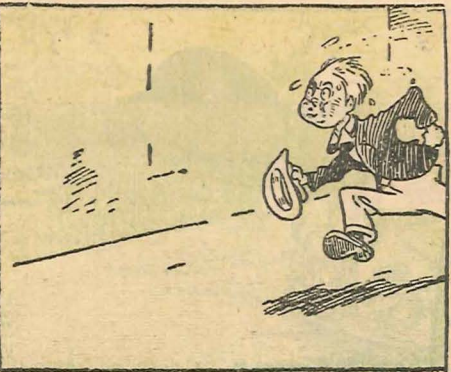
7. Klokken 12,21 utkjempes paa aapen gate en vild og voldsom kamp mellem Peter og rivalen Jakob. Kampens gjensstand flygter rædselslaad.

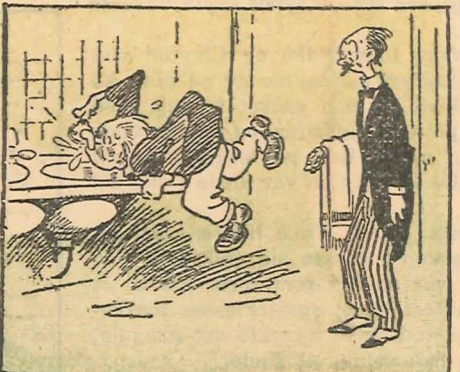
8. Klokken 12,24 præsenterer Peter de saar som han har erhvervet i kampen, for sit faderlige ophav. „Den gutten skal nok bli til noget! Kjek kar!“

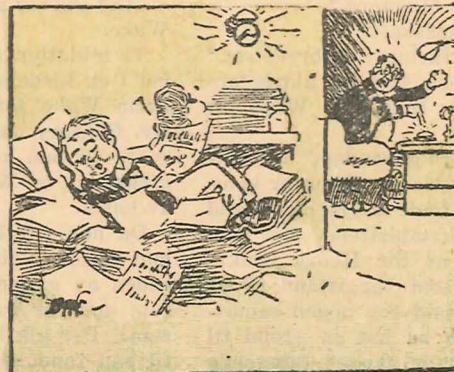
9. Klokken 12,25 er han ved velvillig imøtekommenhet fra en cyklende kaldsbror paa vei til en større ildebrand, like i kjølvandet paa brandvognene.

10. Men Peter er en præcis sjæl. Klokken 12,30 utløper frokostpausen og klokken 12,29 passerer han hæsblesende „maallinjen“ ved kontoret.

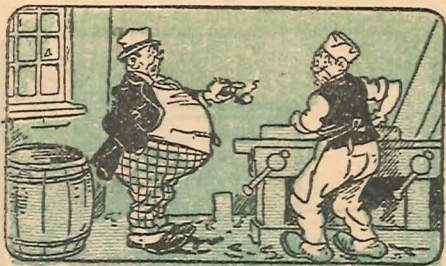

11. Der er endnu 30 sekunder tilovers til en liten høit nødvendig forfriskning ved springen. Det er anstrengende at ha frokostpauser!

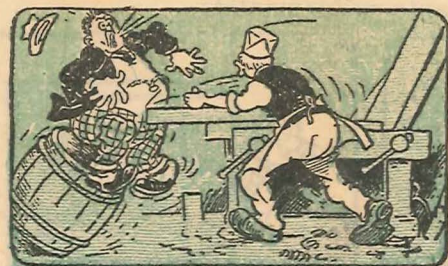

12. Men nu er Peter ogsaa glimrende præparert til at sove resten av dagen og lil at overhøre chefens ringning og skjeld og smeld.

Naar man gir sine venner gode raad og de straks parerer ordre.

„Hvorledes er det du behandler en høvl!“ sa den tykke mand til sin gode ven snekkeren. „Siet litt mer fart paa, saa gaar det meget lettere, og arbeidet blir penere!“

„Det kan godt være du har ret,“ sa snekkeren. „Jeg har aldrig tænkt over det du der sier. Men nu skal jeg prøve!“ Saa spyttet snekkeren i hændene og satte for alvor fart paa høvlen, saa spaanene fløi.

Men høvlens fart var saa sterk at den rammte den tykke mand i maven, saa han faldt bakover ned i en tønde. „Tak skal du ha for det!“ ropte den tykke mand. „Selv tak!“ svarte snekkeren. „Dit raad var udmerket!“

Smaapluk.

„Tænk Dem, min datter har fundet en lighed som hun skal faa leiet!“
„Nei, saa heldig!“
„Ja, det kan De nok si! Samme dag fik hun fem egteskapsilbud!“

Mer belignød.

Announce: „En student søker et møblert værelse (med kaffe om morgenen), er eventuelt villig til at gifte sig.“

„Forestiller det bilde en solopgang eller en solnedgang?“
„Solnedgang! Jeg kjender kun læren. Haar har aldrig staaet saa tilig op at han kunne male en solopgang.“

Moren (stolt): „Tænk Dem, min søn Peter er en født detektiv, jeg kan sætte sytøi i krukken hvor det skal være — han finder den!“

Moren (stolt): „U se min lille baby?“
Ungkaren (begeistret): „Aa, ja, hvor gammel er hun.“
Moren: „Akkurat tre maaneder imorgen.“
Ungkaren: „Nei, ja, saa, da er hun vel Deres yngste?“

Et „haarbekjendskap“

Stamgjesten (kikker ut gjennem den aapne kjøkkendør): „Endelig staar jeg ansigt til ansigt med min herrevende blondine! . . . I to aar har jeg bare kjendt Dem fra suppen, frøken!“

„Saa, min ven, hvorledes gaar det? Sidste gang jeg saa dig hadde du faat dig en ny forelskelse.“
„Javisst, ja . . . min nabos datter! (sukker) Men dengang kom jeg til den urette! — Hun giftet sig med mig!“

En pindestol.

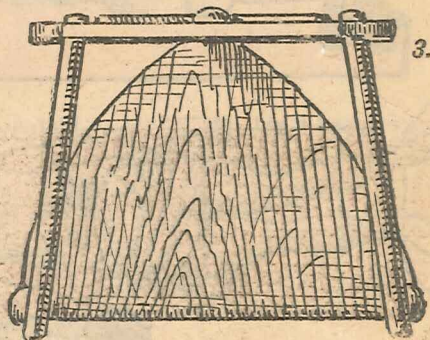
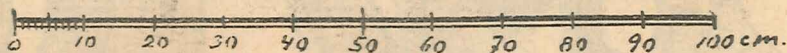
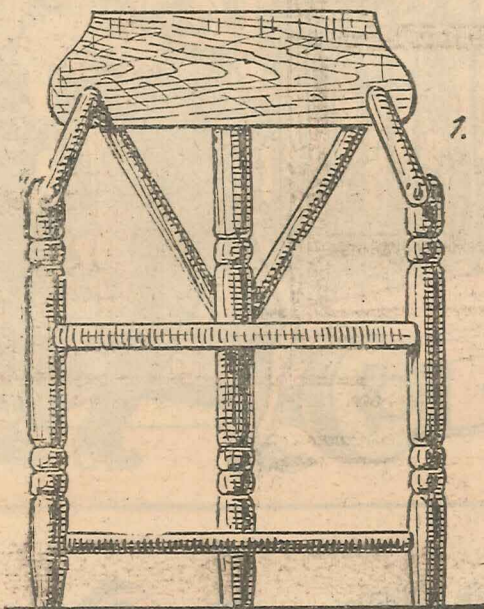
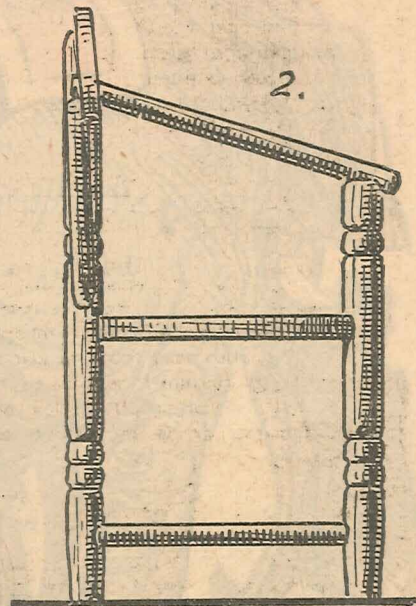
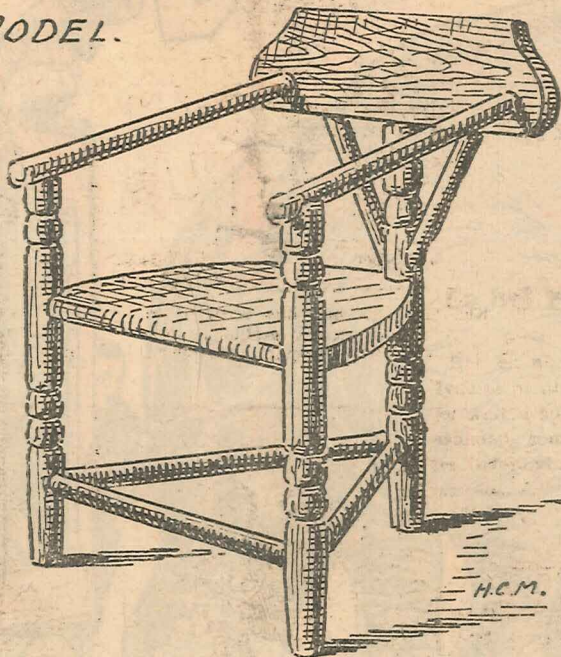
Enhver som har litt fingerfærdighet og som gjerne vil glæde andre eller sig selv med en gave, vil ha et overmaade taknemlig emne i en pindestol som den, der hosstaaende er vist i forskjellige stillinger: set forfra, fra siden og ovenfra samt i almindelig perspektiv. Redskapene som kræves er de færrest mulige, idet man bare foruten sag og høvl behøver et bor, nogen skruer og en limpötte. Av materialer skal man

sætte og ryglæen. Sættet fastgjøres i tre utskjæringer i stolens ben, hvor det sættes fast med lim og skruer. I ryglænet bo-

mensioner finder man let ved at gjøre bruk av den paa tegningen her anbragte maale-

s

MODEL.

res to huller i underkanten, det midterste og største skal passe til det bakerste stolben, de to ytterste er til de to skraastøtter som utgaar fra det bakerste ben. Da stolens armer er skraatstillet, maa hullene i ryglænets forside høres tilsvarende skraa. De to armer skrues fast i utskjæringer i den øverste ende av de to forreste stolben, og alle tre ben stives nenedil av ved hjelp av tre rundstokker. De enkelte delers di-

bare bruke nogen rundstokker (i to tykkelser) samt et par stykker temmelig tykke bord. De sidstnevnte anvendes til stolens

Fødselsdagskakerne.

Det var tvillingernes fødselsdag neste dag, og alle de deilige kaker til den festlige deiligheit var allerede kommet. Maren satte dem ind i spiskammeret, men hun ante uraad, da hun horte tvillingerne hviske borte i døren, idet de pekte paa kakerne.

Og da Maren ikke var blind for at en saadan nat, der gaar forut for en fødselsdag, kan falde meget lang, og da hun av erfaring visste at tvillingerne var svært glade i kaker, saa fandt hun det raadeligst at foreta visse smaa, forebyggende forberedelser.

Og Maren hadde ikke regnet forkjert, Midt om natten kunde tvillingerne ikke holde det ut længer. Lysten paa kaker blev for stor. De listet sig ut av sine senge, tændte et stearinlys og snek sig paa taaspidserne nedover trappen til spiskammeret.

Men her ser man ganske tydelig, hvori Marens forebyggende forberedelser bestod. I det flakkende skjær fra det osende lys grinet tre rader frygtelige ansigter ned mot de smaa lækermunde, saa haarene reiste sig paa deres hoder, og de skyndsomst søkte tilbake, hvor de kom fra — og kakerne var bevaret.

Skaldethed helbredes fuldstændig
 ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6.00, 8.00, 10.00, 12.00, 14.00 og 16.00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 ore i frim.
Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

DECIJ
 Bruk kun det bedste
 Sæpe er betryggende bruk Fineste kvalitet Desinficerer
 Faas overalt

Barberknive
 fabrikeres og selges fra Berg's Boglag, Eski stuna. Skriv elt. Katal. og Prisliste.

Gammelt helbredelses- og skjønhetsmiddel er CITRONER.

Saften af friske Citroner er i aarhundreder blevet betragtet som det bedste helbredelses- og skjønhetsmiddel. Bruk derfor **Dagny Bulls** anerkjendte **Citronhudcreme**, der læger frostskaader, snar og ru hud og anbefales særlig til Massage-Creme, da den er meget mild. Saften af friske Citroner gar interese. Anvisning paa hvordan Ansgtet skal maseres, medfølger hver krukke. Sendes overalt pr. Postoprav. **Dagny Bulls Parfumeri, Lille Grønsen 2 b. Kr.a.**

RYNKER.
„VENUS“-ANSIKTSBAD er et forsterangs skjønhetsmiddel, der indtrængende anbefales baade gamle og unge. — Ved hjælp derav erholder man en smuk, ren og frisk teint og bevarer denne langt op i aarene. — **„VENUS“-ANSIKTSBAD** er fortrinlig mot graablek hud, rød næse eller for stærk ansiktsfarve. **„VENUS“-ANSIKTSBAD** hindrer huden i at bli slap og poset og endelig er det det bedste eksisterende middel mot rynker, som derved hurtig fjernes. Pris kr. 3.50 pr. flaske. — **„Janus“**, tekn.-kem. fabrik, Rusløkveien 12, Kristiania. Utenbys mot postoprav eller forskudsbet. + porto. Med hver forsendelse følger prislister over samtlige vore skjønhetsmidler og nyheter.

Tegn abonnement paa Allers Familie-Journal
 30 ore pr. nr., kr. 3,75 pr. kvartal

Hvad er Deres navn?
 Behag at sende mig Deres navn og fulde adresse, og jeg sender Dem da omg. og fr. min store prislister over 200 forskj. bøger, kort, cigarer og tobak samt m. a. ting.
Oscar M. Jensen, Stavanger Ø.

Haarfletter
 av ægte haar og i alle farver fra 9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr.
 Prove av hååret indsendes. Exp. diskret mot opkrav.
 Nordregt. ll. **Einar Lehn** Trondhjem.

Nilen kem. Fabrik, Kristiania.
 Telegr. adr.: ilvollo. Husholdningssensner Citron, Mandel, Vanilje er og blir bedst.

Kjøp **„Allers Familie-Journal“.**

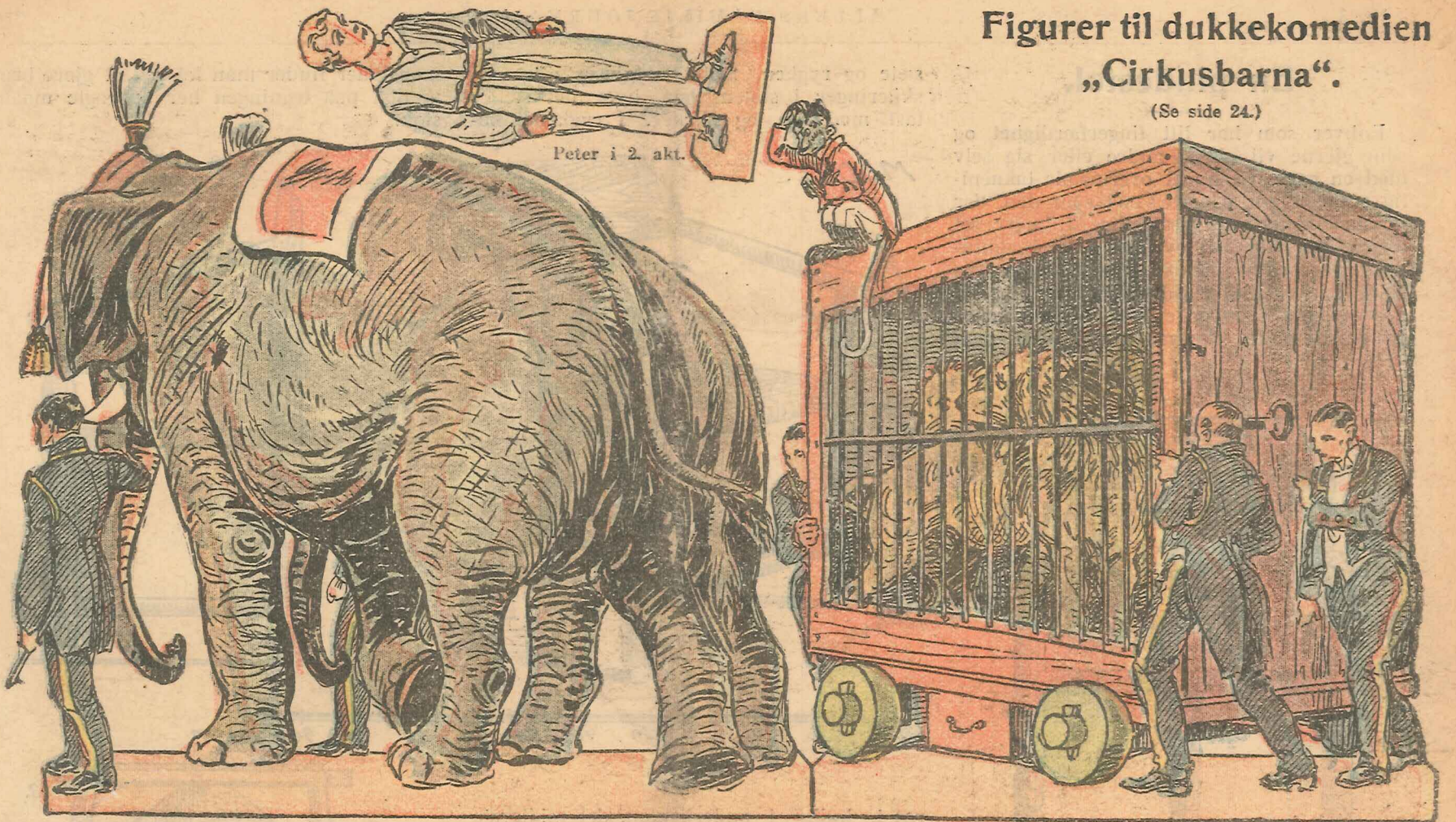
Urmakere
 Fournitur og verk-tøi for urmakere. Billigst og bedst!
 Aktieselskabet **„JUDITH“**
 Christiania St. H. 4.

NORSKE KJØBMAND
 Forsikringsaktieselskap. TELEFON 265875
HUSDYR

Figurer til dukkekomedien „Cirkusbarna“.

(Se side 24.)

Konstabler fører Schwartz og Sorte Bill bort i 5. akt.

Fiskere i 5. akt.

Fiskere og skibbrudne i 5. akt.

Mor Laska.